د پوهنتون
مینه
نـــاول
Ketabton.com
لیکوال
شکیل احمد «تسل»

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول

لیکوال:

شکیل احمد تسل

۱۴۰۳ هجرۍ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم	د پوهنتون مینه/ناول
لیکوال	شکیل احمد تسل
کمپوزر	جهانزیب حبیبی
دیزاین	جهانزیب حبیبی
دچاپ کال	۱۴۰۳ هجرې شمسی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

هغه چاته چې ناولونه خوښوي

لیکوالانو او خاص خپلې مینې ته H

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ليکوال خبرې

السلام عليکم ورحمة ورکاته

دا چې پوهـــــيږو پـــه نـــاول کې د ليکـــوال خـــبرې ډيـــرې ســـترې کـــوونکې وې نـــو د همـــدې لـــه املـــه زه هـــم خبـــرې نـــه اوږدوم ســـتاسی نـــه مې هيلـــه داده چې نـــاول راسره تـــر اخـــيره مطالعـــه کـــړې پـــوره بـــاورې يـــم چې انشـــاالله د کـــوم نـــاول پـــه لوســـــتلو چې ستــــاسو د نـــاول لوســـــتلو سره علاقــه پيــدا شــوه دا نــاول بــه هــم همــداسی يــو نــاول وې وې لولی او خونـــد ترې واخلی

په درناوې مننه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل،

د روژې مازیګر و، د ژمي یخه هوا چلېده. لګیا وم خپل کالي مې وینځل، چې د موبایل د پیغام غږ شو. موبایل مې خلاص کړ او لاړم د پیغام پانې ته چې ګورم، یو ناآشنا نمبر دی.

لیکلي یې وو: "ډېره ښښنه غواړم، موبایل مې کور کې په بیک کې پاتې و او بیک په کوټبند کې ځوړند و."

ما ورته په پیغام کې ولیکل: "ورور یې که خور؟ نمبر دې غلط کړی."

بېرته یې ځواب راکړ: "ته څه کاره یې چې هرڅوک یم؟"

غصه مې راغله. د وړو موبایلو پیغام مینو کې یو آپشن دی د "چټ" په نوم هغې کې مې ورته نمبر ولیکه او ګوته مې په بټن کېښنوده. دېرش، دوه دېرش خالي پیغامونه مې ورته ولیږل.

په دې دوران کې یې یو پیغام راغی: "ښښنه غواړم، نمبر مې غلط کړی."

او بل پیغام یې راولیږه: "دا څه کوې دومره ډېر پیغامونه؟"

ما ورته ولیکل: "سمه ده چې نمبر دې غلط کړی، بیا پیغام مه کوه. لګیا یم کالي وینځم او روژه ماتی به هم تیاروم."

زه نو په دې وخت کې په یوه ځای کې مسافر وم. وظیفه مې وه، چې هر څه مې خپله ځانته کول.

بل پیغام یې وکړ: "ګرانې، ستا لاسونه به څومره درد کوي. زه درسره کومک شم."

ما زړه کې وویل: "رازه! لړ تنګ یې کړه. کېدای شي دا کوم هلک وي." ازار ورکړه.

ما ورته ولیکل: "نه ګرانه، مننه نور پیغامونه مه کوه. که ورونه مې راغلل، بیا راپسې غصه کیږي."

کالي مې خلاص کړل.

دیګ مې شروع کړ. بیا یې پیغام وکړ: "ګرانې څه کوې؟"

ما وویل: "دیګ کوم."

هغې بیا وویل: "څه پخوې؟"

ما ورته وویل: "ګرانه، که نږدې وای، ستا سر مې پخوه، اوس لیروګان بینډۍ پخوم."

هغې وویل: "ګرانې، ستا د لاس کتغ به څومره خوند کوي."

ما وویل: "نور بس که، چې دا روژه ماتی تیار کم، بیا پیغام درته کوم."

شپه شوه، او یوولس بجې شوې وې. زما د پَهَرې یا چوکېدارۍ یو ساعت پاتې و.

ما ورته وویل: "ګرانه، ویده شه، نور پیغامونه سبا کوو."

هغې ویل: "خوښه دې نه ده چې په خوا کې دې، راته ځای جوړ کړې"

ما وویل: "زما خواکې خو ځای نشته، که زما د پلار په خواکې یې درته جوړ کم، څنګه به وي؟"

خندا یې ولیږله او خدای پاماني مو وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر شو او بیا یې پیغامونه پیل کړل. دا ورځ هم تیره شوه، همداسې زموږ دې پیغامونو یوه هفته وخت ونیو. نه هغې زنګ ووهلو او نه ما یوه هفته وروسته مې غصه راغله، چې دا څه دي؟ مانه خو یې سمه انجلۍ جوړه کړې، د خبرو لاندې هم ګرانې، او د خبرو باندې هم ګرانې.

په موبایل کې مې د هغې نمبر راواړوه او زنګ مې ووهلو. د "اوکی" کولو سره یې په کړس کړس وخاندل، او ما چې پرې غږ وکړ، تلیفون یې بند کړ. دا خندا نه وه، بلکې د بریښنا شغلې وې چې زما په زړه کې دننه شوې، او زه په یو نالیدلي مخ مین شوم.

خندا یې ډېره ښایسته وه. لږه شیبه تیره نه وه چې هغې زنګ ووهلو. ما خپله ټوله غصه خوړلې وه. د ملګرو نه لرې شوم، خواکې پټې ته لاړم، موبایل مې "اوکی" کړ.

سلام ګرانه، څنګه یې؟

جلۍ بیا په خندا شروع کړه او ښه په کړس کړس یې وخاندل. ما ورته وویل، ګرانې د خندا علت څه دی؟ هغې وویل، ستا د دې دومره تمثیل علت څه و؟ تا ولې ماسره دومره غټه ډرامه وکړه؟

ما ورته وویل، ما ویل راځه کوم هلک به وي، ازار ورکړه، زه څه خبر وم چې ته یې. خو دا راته اوس ته ووایه چې تا ولې داسې کار وکړ.

ویلې یې، همدا ستا خبره زما هم ده. ما ویل که کومه جلۍ ده، ازار به ورکم هغه ته وي.

ډیرې خبرې مو وکړې او خنداګانې مو وکړې، خو په آخر کې مې ورته وویل، ستا نوم مبارک څه دی؟

بغیر له ځنډه یې وویل، نازنین. او بیا یې زما د نوم پوښتنه وکړه، ستا نوم څه دی؟

ما ورته وویل، وفا.

په خندا شوه او ویل یې، دا خو تخلص دی، نوم دې څه دی؟

ما وخاندل او ورته مې وویل، ته څه پوهه شوې چې دا تخلص دی؟

ویلې یې، دا دومره مکتب او اوس پوهنتون مې ستا سر لپاره ویلی. زه پوهنتون کې یم او د پښتو ادبیاتو په پوهنځي کې یم.

ما ورته وخاندل، هههههه.

ویلې یې، خاندې ولې؟

ما ویل، کال یا بل کال ته، لخیره ادبیاتو نه خلاصیږې.

جلۍ زما په خبره پوهه شوه، هغې هم وخاندل او وې ویل، وه قرآن دی، تا ونه وهي، دا څنګه خبرې کوې؟

ما ویل، خو ربښتیا وایم، کنه.

څه خبره یې کوله چې موبایل یې بند شو. ما ورته دستي زنګ ووهلو. زړه مې کله صبر کاوه، ایله راسره په اول ځل جلۍ په موبایل کې خبرې کړې وې او بل ځواني هم وه. نو څنګه یې چې موبایل اوکی کړو، راته یې وویل، وفا جانه، زما موبایل کې روپۍ خلاصې شوې، زه درته نیم ساعت وروسته زنګ وهم، موبایل کارت ته مې ځواب لیږلی، ته موبایل بند کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل، زه چې ترڅو کارت راوړې، په دې به خبرې وکړو.

ویلې یې، سمه ده، خو اول دې تعریف وکړه، نوم، ولایت، دنده.

ما ویل، نوم مې سرفراز دی تخلص مې وفا دی، ولایت مې ننګرهار دی، او په فلانکي شرکت کې دنده لرم.

په کړس کړس یې بیا وخاندل، ویل یې، اوس خو مې پیدا کړې، نور زه کارتونه نه اچوم، ته به یې راته اچوې.

بیا یې وویل، دستي ساعت څه کوې؟

ما ویل، په یو نالیدلي مخ الله مئین کړم، او اوس لګیا یم ورسره خبرې کوم.

جلې بیا وخاندل.

ما ویل، لږ صبر، د هغې خبرو ځواب اوسي نه درکم.

ویلې یې، وایه.

ما ویل، زه خپله د غریبۍ نه په نهاره ویده کیږم، کله راته د کارت ونه وایې.

جلې یو ځل بیا غر وهل په خندا شوه

او زموږ د موبایل اړیکه په مینه بدله شوه. اوس نو نه زه بغیر د هغې د غږ اوریدلو صبریدم او نه هغه. دواړه د یو بل لیوني شوي وو. زنګ به یې ووهلو او په ساعتونو ساعتونو خبرې به یې کولې. هغه وخت یوه دقیقه خبرې لس افغانۍ وې او پیغامونه مفت وو. یوازې په پیغام مو ګوزاره نه کوله، ترڅو به مو چې د یو بل غږ نه و اوریدلی.

وخت تیریده، یوه ورځ یې زنګ وواهه او راته یې وویل چې آیا زه تا کابل ته دعوت کړم رابه شې؟ ما وویل، خامخا، زه هم غواړم چې یو بل د نږدې وګورو، خو څنګه به مې دعوت کوې؟

جلې غلې شوه، څه ساعت وروسته یې وویل، زما د ورور کوژده ده، هغې ته به دې دعوت کړم. ما وویل، سمه ده، که هغه نه وي پوهنتون ته به دې درشم.

جلې وخندل او وه یې ویل، "زه هم غواړم چې یو ځل دې د نږدې وګورم. نه پوهیږم چې څه راباندې شوي او څه جادو دې راباندې کړي ده. زما په ذهن او خیالونو کې دې خپل سیورې غړولې دی. هره شیبه ستا فکر کوم او هره شپه په خیالونو کې ستا تصویر جوړوم. وایم، داسې به وي، بیا هغه وران کړم، چې نه داسې به وي، نه داسې به وي."

په همدې سوچونو کې راباندې شپه تېره شي. د پوهنتون درسونو ته مې هم زړه نه لږیږي، سوچه لیونی شوی یم. د نازنین خبرو نور هم زما زړه هغې ته ورنږدې کړ. ټوله شپه به مې ورسره په میسجونو کې تېره کړه، او چې هغه به ویده شوه نو د خیال ښاپیرۍ به راباندې راغله او غزل لیکل به مې شروع کړل.

ما ورته وویل، "ګوره، کابلۍ تصویر جوړول خیر دی، خو چې غلط انځور دې ذهن کې جوړ نکړې زه دومره پاک انسان یم چې په لمنه مې لمونځ کیږي، خیر دی که کلیوال یم."

وې وخندل او وه یې ویل، " د مشرقي خلک ډېر وران دي."

ما وویل، "وران نه دي، ساده دي. د یوې خبرې خلک دي، خو تاسو کابلیان بیا وران یاست."

وې وویل، " وبه دې ګورم چې دعوت درکړم، او په خپله خبره وفا وکړې."

ما وویل، "راتګ خو غم مه کوه، خو ګوره، زه کله کابل ته نه یم راغلی، هسې نه چې د شادګل غوندی ورک شم ."

وه یې وخندل، "مړه مشرقیواله، مخې ته به دې درشم."

ما وویل، "دا دې لا روغه خبره وکړه. ستا له برکته به یا کابل وګورم او یا به ورک شم

په همدې خبرو سره مو خدای پاماني وکړه. ما قلم او کتابچه واخیسته او دا غزل مې ولیکه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا زه چې ورځ په ورځ زړېږم، ژاړم

جانانه، تا پسې کړېږم، ژاړم

که د سحره تر ماښام درګورم

زه په دیدن دې نه مړېږم، ژاړم

چې اراده زه د راتلو وکړم

په ټوله لاره کې غورزېږم، ژاړم

خلک به د لیوني ګمان کړي

زه چې د ځان سره بغنېږم، ژاړم

هغه ورځ هم راغله. درې ورځې مخکې یې راته وویل، "روانه پنجشنبه مې د ورور کوژده ده په فلاني هوټل کې. ګوره راشه او پاتې نه شې."

ما وویل، "هلته خو کارت پکارېږي. د کارت سره څه وکړم؟"

وې وویل، "ما به په دروازه کې ستا په نوم کارت ګارد ته ورکړی وي، چې راغلې پوښتنه یې وکړه."

زه هم لاړم ښار ته، په عادل خیاط مې ګلدوزي غاړې واله کالي وکړل، تور واسکټ او بوټان مې هم واخیستل، یو دستمال مې د غاړې هم واخیست. ځان مې برابر کړو.

د پنجشبې په ورځ مې ملګرو ته وویل، "زه تر کابل پورې ځم او سبا به بیرته راځم."

یولس بجې مې حرکت وکړ، لاړم کابل ته. ښار کې مې چکرې ووهلې او بیا د خپل منزل په لور روان شوم. چې مازدیګر ناوخته هوټل ته ورسیدم، نو د هوټل مخې ته ناست ګارد راته وویل، "کارت راکه."

ما وویل، "دلته چا زما په نوم کارت درکړی؟"

وه یې وویل، "هو، لاړ شه.

هوټل ته چې دننه شوم، د سړیو سالون ته لاړم. لوبه ګرمه وه، موسیقي چالانه وه، او ګډاګانې شروع شوې وې. ما چې له خپل ځایه حرکت وکړ، نو ما ورته زنګ وهلی و. ان تر هوټله راسره وخت ناوخت په اړیکه کې وه. کله چې هوټل ته دننه شوم، نو راته یې وویل، "موبایل ته دې فکر وي، چې زه موقع پیدا کوم، درته زنګ وهم."

زه لاړم او یوې چوکۍ ته کیناستم. درز غوبل جوړ وو، قتغني سازونه لګیا وو، هلکانو ګډاګانې کولې، او ما خپل موبایل څارلو.

ډوډۍ راغله، ومو خوړله. زه بهر کانتین ته لاړم او یو بیر مې ځانته واخیست. یخ هم و، ساړه مې هم کیدل. بیر مې وڅښه، خواکې مې یو دوه ځوانان ولاړ وو، سګریټې یې لګولې وو. ورته مې وویل، "یو دوه کشه ماته هم راکړئ." سګریټې مې ووهو، ځان مې سم سور کې کړو، بیرته لاړم سالون ته دننه شوم.

په دې وخت کې هنرمند دا سندره شروع کړه:

"راشه پوښتنه وکړه زما د غر او سینه

سړی د کوم ځای وینه، بس د لغمان به وینه."

زه هم ښه سور کې شوی وم، پاڅېدم او په ګډا شوم.

په ګډا کې راته زنګ راغی، اوکې مې کړه، غږ مې کړ: "هلو، هغه وویل وویل چیرته یې؟" ما ویل لګیا یم، ګډا کوم."

ویل یې لږ صبر وکړه، چیرته پرده کې ولاړه وه او زما د ګډا سیل یې کوو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې سندرې سره مې ښه ډېره ګډا وکړه.

بيا لاړم، هنرمند ته مې وويل: "دا سندره ووايه چې وايي:

'د يوې ورځې مېلمه راته جوړه کړه، غويمه.''

هنرمند دا سندره شروع کړه او ما ګډا ته دوام ورکړ.

ټول خلک راته حيران وو چې دا څوک دی، ښه ګډا مې وکړه، په ځان نه پوهيدم.

سندره خلاصه شوه، راغلم بيرته پخپل ځای کيناستم.

چې کتل مې، نازنين بيا زنګ ووهه. موبايل مې اوکی کړ او د سالون نه بهر ووتم.

نازنين راته وويل: "د ښځو د سالون د دروازې چپ اړخ، د دېوال شاته ودرېږه، زه درځم."

دې خبرې سره مې په زړه لړزه راغله، يو رقم رپ راباندې ولګيده، ټول وجود مې لړزېده، يخ راباندې راغی.

منډه مې کړه، کانتين ته، سګريټ مې واخيست، څښنه مې. ورو ورو روان شوم، هغه ځای ته لاړم.

هلته ولاړ وم او رپيدم، چې د پښو اواز مې واوريده.

زه هلته ولاړ وم چې د پښو اواز شو. چې مې وکتل، جلی راغله، لاس يې راکړ. سلام فرازه، ډاډه شوم چې دا نازنين ده.

لاس را کولو سره مې غاښونه په کړچيدو شول او لړزه مې زياته شوه.

نازنين ته مې چې وکتل، جيګه ونه، سپين رخسار، ښايسته بدن، داسي ښکاريده لکه کومه وکيله يا څارنواله.

هغې وخندل: "دا په تا څه شوي فرازه؟ ولې داسې رپيږې؟"

ما وويل: "نور نه پوهيږم، چې تا راته وويل دلته راشه، نو زه لړزې ونيولم."

هغې وويل: "ټوکې مه کوه، يخ دې کيږي."

زما ټوله نشه ختمه شوې وه. ما وويل: "يخ نه دی، ته اوس لاړه شه، لږ وروسته راشه، زما حالات به سم شوي وي."

هغې وويل: "سمه ده. ته هم لاړ شه سالون ته، زه بيا درته زنګ وهم."

دواړه روان شو. نازنين همداسې ماته کتل. ما سر ټيټ اچولی و.

هغه تاوه شوه خپل سالون ته، خو په دروازه کې ودريده او بيا يې ماته وکتل.

زه ترې لاړم

سالون ته دننه شوم، کيناستم، ښه شيبه وروسته مې حالات سم شول. سيل مې کاوه چې نازنين بيا زنګ ووهه.

هغې وويل: "هلو، فرازه، اوس دې حالات څنګه دي؟"

ما ويل: "ښه يم، هر څه سم دي."

هغې وويل: "هماغه ځای ته راشه." او اړيکه يې بنده کړه.

لاړم هلته، يوه شيبه کيناستم چې کتل مې، نازنين بيا راغله.

سلام مې وکړ، لاس مې ور اوږد کړ. د جوړ پخير نه وروسته يې وويل: "فرازه، مخکې داسې معلوميدلې لکه نشه چې وې، او په ګډا کې هم همداسې ښکاريدې."

ما وويل: "د مخکې خبرې راته مه کوه، کنه قسم دی، اوس مې بيا لړزه نيسي او بيا به مې په لس برستنو هم ګرم نه کړې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنين زما په دې خبره وخندل او په مټ کې يې لږ وسکوندلم.

ما وويل: "دا ګپ ګوره، نه لرو، کنه بيا دې زه هم سکوندم."

هغه بيا په خندا شوه.

ما نازنين ته وويل: "زه به نور لاړ شم، هم مې ته وليدې، هم مې تا سره کړې وعده پوره کړه."

نازنين وويل: "چيرته ځې؟ څوک خپلوان لرې؟"

ما وويل: "هو، په دې څلورم سرک کې مې خپلوان دي، خو هلته نه ځم، غواړم بيرته حرکت وکړم او لاړ شم جلال اباد ته."

هغې په حيرانۍ سره وويل: "جلال اباد ته؟ هغه هم په دې توره شپه؟

زه هيڅ کله اجازه نه درکوم، لاړ شه سالون کې کينه، چې پروګرام خلاص شي، زه به خپل ورور ته وايم چې تا له ځانه سره يوسي"

ما وويل: "ښه، ته به خپل ورور ته څه وايې، چې دا څوک دی؟"

نازنين وويل: "ورته وايم، دا زما د صنفي ورور دی."

ما وويل: "نه کيږي نازنين، زه ځان رسوم."

نازنين غوصه شوه، وه يې ويل: "ما درته وويل، کنه، چې دا وخت تګ جلال اباد ته ښه نه دی، هيڅ چيرته به نه ځې. کنه زه خپله درځم، لاس نيولی دې وړم!"

ما وويل: "سمه ده، خير دلته به خپلوانو کره لاړ شم، خو تاسره نه ځم، ځکه نه ما څوک پيژني او نه يې زه پيژنم. د خلکو خولو ته به څه ګورم؟"

ويل يې: "سمه ده، خو وعده وکړه چې جلال اباد ته به نه ځې."

ما وويل: "سهي ده، نه ځم."

يوه شيبه مې ورته ښه وکتل.

نازنين وويل: "څنګه دې، راکي سترګې خښې کړې، خير خو دی؟"

ما وويل: "نازنين، ته خو داسې نه ښکارې چې د فلانکي ولايت اوسېدونکي يې. نه دې ژبه د هغوی په شان ده، نه دې خبرې.

او نه د کابليانو په شان پښتو کوې. ستا ژبه او پښتو ډېره سوچه ده، لکه د ننګرهار د خلکو په شان. او په ښايست کې داسې يې لکه د نورستان د پېغلو په شان."

هغې وويل: "فرازه، بيا درړله ټوله کيسه کوم؟ اوس به لاړه شم، هلته به ټول ما لټوي."

په همدې خبرو سره مو خدای پاماني وکړه، خو په تلو کې يې کلک په غيږ کې ونيولم او د مخ نه يې ښکل کړم.

همدې سره راباندې لړزه راغله، ما هم ترې لاسونه تاو کړل، ښکل مې کړه.

دواړو يو بل ته کتل او کلکې غيږې مو ورکړې وې.

ما چې ورته ويل چې بيابه کله ګورو نو همدا خبره نازنين هم غبرګه کړه، دواړو وخاندل.

ما ورته وويل نازنين تر اوسه خو د تليفون يارانه وه ليدلې مې نه وې خو اوس د ليدو نه وروسته به راته ژوند ډير سخت شي د حجران دا شپې ورځې تيرول به راته ګران شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل: هو فرازه زه هم همدا فکر کوم چې تراوسه خو مو لیدلي نه وو اوس به دې جدایي ما نوره هم لیونۍ کړي یو څه وکړه

ما ویل بلکل ناکام دی چې د باران پسې پټې وګرزوم

نازنین وخاندل، هغه څنګه؟

ما ویل مجبور یم چې کابل کې کار ځانته پیدا کړم ستا د دیدن په خاطر چې هروخت دې ګورمه

نازنین وویل داسې به چیرته وکړې او چېرته به داسې شي

په نازنین هم نرۍ نرۍ لړزه راغله رپیده لکه چې سړو یخ نیولي وي

ما وویل الله به دا هرڅه سم کړي اوس ماته اجازه راکړه چې ناوخته کیږي او تابه هم کورنۍ دې لټوي

مونږ دواړو یو بل ښه کلک غیږه کې ونیول نازنین مې ښکل کړه او ترینه روان شوم

نازنین د سالون په دروازه کې ولاړه وه تر هغې یې کتل چې زه د هوټل نه بیرون او پناه شوم

تیکسي مې ونیوله زما یو کنړۍ ملګری و د هغې کور ته لاړم شپه مې وکړه او سهار وختي مې حرکت وکړو

زه لا هډې ته نه وم رسیدلی چې نازنین میسج وکړو

سلام فرازه سهار دې پخیر چیرته یې

ما جواب ورکړو ستا دې هم سهار پخیر وي ګراني اوس هډې ته روان یم

چې کتل مې زنګ یې ووهو اوکی مې کړو

نازنین چې د موټر اواز واوریدو نو یقیني شوه چې رښتیا وایم

ویل یې سم موټر کې کینه د لوچکانو سره لاړ نه شې چې خدای مکړه موټر ټکر نکړي

ما ویل سمه ده سم موټر کې ځم

پخیر لاړ شې چې ورسیدې بیا راته احوال راکړه

سمه ده احوال درکوم په همدې سره مو اړیکه پرې کړه

هډې ته له رسیدو سره، په موټر کې کیناستم، سوارلي ورو ورو پوره شوه، او موټر حرکت وکړ. زړه مې ډیر خوشاله و؛ د تېرې شپې خواږه یادګارونه مې په ذهن کې ګرځېدل، د نازنین سره هغه لومړۍ مخامخ لیدنه چې اوږدې خبرې مو پکې وکړې او راتلونکي ته مو لوړې هیلې جوړې کړې وې. دا هر څه مې په ذهن کې پرله‌پسې راتېرېدل. د هغې مسکا، نرمه لهجه، او د خبرو هغه انداز مې هر لحظه په زړه کې تازه و.

زما یو عادت دی چې کله په موټر کې کینم نو ډیر فکر مې د موټر ټکر او چپه کیدوته وي په همدې خاطر په موټر کې اماده او چمتو ناست اوسم

زما فکر یو ځل بیا هغو شیبو ته لاړو چې د نازنینې سره د لیدلو لپاره لړزې نیولی وم، ټول بدن مې له شرمه رپېده. هېڅ کله مې داسې حالت نه و تجربه کړی. هر څه مې ګډ وډ ښکارېدل، خبرې مې نه جوړېدلې، او زما وارخطایي په مخ کې ښکاریدله .

دې وخت کې د سروبي نه تیر شوي وو مخامخ مې کتل یو موټر ډیر تیز راروان دی ناڅاپه، یو سخت ګړز شو. موټر په یو خوا ټېل وهل شو، ما ژر په مخکیني سیټ لاسونه تاو کړل، پښې مې ټینګې کړې. بدن مې په زوره ټکان وخوړ، موټر یو بل زورور ملاق وخوړ، او بیا په دربېیم ځل کله چې موټر چپه شو، ناڅاپه هر څه ودرېدل. شاوخوا حالت چوپ و، خو د خلکو چیغې او نعرې مې اوریدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما شاوخوا وکتل؛ زه ښه وم، خو نورو مسافرو ته چې مې نظر شو، زما په زړه کې دروند احساس جوړ شو. خلک زخمیان وو. د چا سر زخمي و، د چا لاسونه او پښې ماتې وې، او د چا له پوزې وینې بهېدې. زخمونو یې ډېره صدمه راکړه. ما چې خپل ځان ته وکتل، ټول بدن مې روغ وو، او د الله شکر مې وکړ چې زه له دې وحشت څخه روغ وتلی یم.

په لږ وخت کې خلک راورسېدل. موږ یې په احتیاط له موټر څخه بهر راوویستلو. یو کس زما د پر مخ اوبه وشیندلې. سترګې مې نیمبازې وې او شاوخوا مې تورتم و. زړګی مې په ویره او حیرانی کې وو. په دې وخت کې مې موبایل ته زنګ راغلی وو یو کس پرې خبرې کولې او بیا یې وویل فراز څوک دی؟

ما په کمزورې غږ ورته اشاره وکړه چې زه یم. هغه موبایل راکړ. ما وویل هلو، او د هغې خوانه مې یوه ژړغونې چیغه واورېده: "فرازه! ژوندی یې؟" غږ د نازنین و. دا هغه غږ و چې زما په وجود کې یې د ژوند او خوښۍ احساس خپراوه. هغې د خپل زړه درد په یوه چیغه کې څرګند کړ.

ما په کمزورې خو ډاډمنه لهجه وویل: "هو، ژوندی یم. ښه یم." هغې په یوه دم کې ساه واخیسته او په ژړغونې غږ یې وویل: "شکر دی، ما درته وویل چې په سم موټر کې سفر وکړه!" هغې دا جملې په بې‌صبرۍ سره او له پاملرنې ډکې کړې.

ما ورته په خندا وویل: "مه خفه کېږه، زه ټپي شوی نه یم، خو نور خلک ټپي شوي دي. زه به وروسته درسره خبرې وکړم." هغې بیا هم د اندېښنې څو خبرې وکړې، خو ما ژر موبایل بند کړ، ځکه پوهېدم چې نوره بې‌صبره شوې ده.

په دې وخت کې امبولانس راورسېد. ټول زخمیان یې راواخیستل، او زه هم د امبولانس په یوه کونج کې ناست وم. نږدې کلینک ته لاړو ډاکټرانو زما معاینه وکړه. زه په حیرانتیا کې وم چې څنګه له دې هر څه څخه په روغ وتلی یم. ، ډاکټرانو راته د درد یوه ستن او ګولۍ راکړې. ما ځان ته یو ځل بیا وکتل، او ځان ته مې وویل: "فرازه، خوش قسمت یې چې ژوندی پاتې شوې."

وروسته مې ملګرو ته زنګ وواهه، ورته مې وویل چې ما ټکر کړی ټپي شوی نه یم، خو نن وظیفې ته نه درځم . سبا به بیا درشم. ما کور ته هم زنګ وهلی و چې ما داسې حادثه کړې خو ښه یم

کله چې کور ته ورسیدم، زړه مې ډک شو. د دروازې په خلاصېدو سره مې په مور سترګې ولګېدلې، پرته له دې چې یو څه ووایم، منډه مې کړه او د هغې غېږ کې مې ځان واچاوه. مور مې په غېږ کې ټینګ ونیولم، او په هغې شیبه کې مې ټول دردونه او اندېښنې د هغې د مینې په غیږه کې ورکې شوې.

"خدایه شکر، زویه، ته روغ یې؟" هغې په یو ډک زړه دا جمله وکړه، او ما یوازې دومره وویل: "هو، مورې، روغ یم." هغې مې په سر لاس تیر کړ او په پټه ساه یې د الله شکر وویست. هغه احساس چې یوازې د مور په غېږ کې پیدا کېږي، د نړۍ په هیڅ ځه کې نه پیدا کیږي

کله چې زه د مور په غېږ کې پریوتم او د آرامۍ ساه مې واخیسته، مور مې راته په وېښتو کې لاسونه وهل. زه همداسې خوب وړی وم. یو خو بې خوبي وه، بل یې د ټکر وروسته د آرام ګولۍ راکړې وې، نو سترګې مې پټې شوې وې.

یو وخت مې مور سر ښکل کړ او راته یې وویل: "فرازه زویه، پورته شه، د ماسپښین لمانځه وخت درنه تیر شو، مازیګر شو."

ما چې سترګې خلاصې کړې، سر مې هماغسې د مور په زنګانه ایښی و. ما وویل: "مورې، ته لا تر اوسه ناسته یې؟"

هغې وویل: "هو، ناسته یم."

ما ویل: "که سر دې ښکته کم او پاڅیږم، بیا نه وي چې ویښ شي او نارامه شي. دوا دې هم خوړلې وه."

مور مې وویل: "تا پوره آرام وکړ، اوس پورته شه، اول لمونځ وکړه، بیا به ډوډۍ تیاره کړم."

پاڅیدم ، مور مې له تندي مچې کړه. هغې هم زه د دواړه مخو نه ښکل کړم.

وه یې ویل: "شکر دی چې الله روغ راوستلی."

ما ویل: "مورې، چې ستا دعا راسره وي، په ما هېڅ نه کیږي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې مې موبایل ته پام شو، له جېبه مې راوویست، هماغه وخت ورته پیغام راغلی و. نازنین ۲۳ زنګونه او دولس پیغامونه رالیږلي وو.

د پیغامونو په لوستلو مې پیل وکړ:

- "سلام فرازه، اوس څنګه یې؟ کور ته ورسیدې؟"

- "سلام فرازه، زنګ او میسج ته مې ولې ځواب نه راکوې؟"

- "سلام فرازه، یو میسج راته وکړه چې زړه مې په قراره شي."

- "سلام فرازه، لیونۍ کېږم، نور مې ساه وځي، خیر دی، یو ځواب راکړه."

- "سلام فرازه، د الله روی وکړه، ځواب راکړه."

- "سلام، زما نوم نازنین دی، که دا موبایل د هر چا سره وي، ماته یو زنګ ووهئ او د فراز معلومات راکړئ، کنه نوره له غمه مړه کېږم."

دا یې آخري پیغام و.

ما ورته ولیکل: "سلام، ګراني، زه شکر روغ یم، خو ډېره ښښنه غواړم چې تاته مې د کور ته د رسېدو خبر در نه کړ."

کله مې چې نازنین راته زنګ وواهه، له کوره بهر ووتم او موبایل مې اوکې کړه.

ما وویل: "سلام، ګرانۍ."

نازنین په غوصه او ژړغوني غږ کې وویل: "مرګ، ګرانۍ؟ درد، ګرانۍ؟ الله دې دا ګرانه واخلي چې ستا له غمه خلاصه شم! څوک داسې کوي لکه تا چې ما سره وکړل؟ ولې؟ آخر ولې؟"

هغې ادامه ورکړه: "تا ماته یو زنګ هم نه شو وهلی چې ووایې رسېدلی یم. زما خو له غمه زړه وچاوده، همدا اوس سیرمونه راته لګېدلي دي، فشار مې لوړ دی. ته وروکی یې چې داسې چلند کوې؟"

"له هماغه وخت راهیسې مې څو زنګونه او پیغامونه درته استولي دي، خو تا هېڅ ځواب رانکړ. ما فکر کاوه، خدای مکړه، څه چل نه وي پرې شوی. نه دې کور راته معلوم و چې راغلې وای، او نه د کوم بل چا شمېره راسره وه چې پوښتنه مې ترې کړې وای. ولې، فرازه؟"

ما ورته وویل: "ګرانۍ، ما خبرې ته پرېږده، چې زه درته هر څه تشریح کړم. بیا که هر څه غواړې، ووایه."

هغې وویل: "خبرې مه کوه، کنه فشار مې نور هم لوړېږي. ته پوهېږې چې له سهاره راپدېخوا په ما څه تېر شوي دي؟ لیونۍ شوې یم! خوشالي مو په غم بدله شوه. کور کې ټول زما سر ته ناست وو، او دا ټول ستا د لاسه. آخر ولې داسې کوې؟"

ما ورته وویل: "ګرانۍ، زما خبرې یو ځل واوره، بیا نور قضاوت ستا په لاس."

ویل یې: "وایه."

ما ورته وویل: "کله چې مې تاسره خبرې پای ته ورسولې، امبولانس راغی او مور یې کلینیک ته یوړو. زما د موبایل غږ بند شوی و. هلته ډاکترانو راته د درد ستنې او ګولۍ راکړې. چې کور ته راغلم، مور او نور کورنۍ مې چې ولیده. زړه مې راډک شو او په ژړا شوم او د مور په غېږه کې پریوتم. نور په ځان نه یم پوه شوی. اوس چې پاڅېدم، موبایل ته مې پام شو، او ستا زنګونه او پیغامونه مې ولوستل. زه ډېر خفه شوم . باید درته مې ډاډ درکړی وای، خو په ځان نه وم پوه شوی."

نازنین راته وویل: "فرازه، ته به ډېر ژر ما لیونۍ کړې په دې کارونو، خیر دی، داسې مه کوه."

ما وویل: "سمه ده، نور به پام کوم، خو اوس ښښنه راته وکړه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وويل: "سمه ده، خو بل ځل دې پام وي، وګوره، روغه جوړه وم، ستا له لاسه مې د فشار تکليف پيدا شو."

ما وويل: "سمه ده، نازنين، خو اوس راته اجازه راکه چې د مازديګر لمونځ قضا نشي. دا لمونځ وکړم، بيا به د شپې خبرې کوو."

هغې وويل: "سمه ده، په ځان پام کوه."

ما وويل: "ته هم په ځان پام کوه." همدې سره مو خداى پاماني وکړه او اړيکه مې پرې کړه.

کور ته لاړم، اودس مې وکړ او لمونځ مې اداء کړ. خور مې ډوډۍ راوړه او زه ډوډۍ ته کېناستم. خور مې راته وويل:

"وروره، کابل کې دې څه کول؟ چې تللی وې او که اوس درباندې څه شوي واى، موږ به څه کول؟" دې سره يې ژړا پيل کړه.

ما وويل: "ليونۍ، ستاسو دعاګانې راسره دي، الله به په ما تود باد هم ونه لګوي. وګوره، څنګه روغ او جوړ راګرځېدلی يم."

هغې وويل: "کله چې خبره شوم، نو الله ته په سجده شوم چې شکر دی، په ورور مې څه نه دي شوي. خو ته ولې تللی وې؟"

مور مې زمونږ خبرو ته غوږ نيولی و. د خور د اوښکو سره مې د مور له سترګو هم اوښکې وبهېدې. هغې خپلې اوښکې پاکې کړې او راغله، وه يې ويل:

"ته ولې تللی وې؟"

ما وويل: "مورې، د يو ملګري کوژدن وه، هغې ته تللی وم."

مور مې وويل: "ولې دې موږ ته خبر رانکړ؟ داسې ډېر خپل سرى شوى يې. اوس دې مشر ورور راځي، ورته وايم چې سم دې برابر کړي چې په راتلونکي کې داسې کار ونکړې."

ما وويل: "مورې، خير دی، ورور ته څه مه وايئ، نور به داسې کار نه کوم."

مور مې وويل: "ښه، که ستا د ټکر نه خبر شي؟"

ما وويل: "ورته وايم چې کور ته په رخصتۍ روان وم، موټر ټکر وکړ."

د خور اوښکې مې پاکې کړې، ډوډۍ مې وخوړه او له کوره بهر ووتم. د ملګرو خواته لاړم، خو د پخوا په شان د ملګرو مجلس راته خوند نه راکاوه. فکر او ذهن مې ټول د نازنين سره و. د تېرې شپې ملاقات مې په ذهن کې ګرځېده، چې نازنين رانه لاسونه تاو کړي وو او ښکل يې کړم.

بيا د هغې زنګ او په تليفون کې د هغې غوسه مې ياد ته راغله.

د ملګرو له مجلسه همداسې پاڅيدم

د روانېدو په وخت کې احمد راته غږ وکړ: "فرازه، نن ډېر غمجن او دردمند ښکارې. او ژر روان شوې، الله دې خير کړي، څه خبره خو به نه وي؟"

ما وويل: "نه ياره، نن سهار مې ټکر وکړ، لږ خوږ شوی يم، نور څه خبره نشته."

اشرف پاڅېد او وه يې ويل: "دا څه وايې، فرازه؟ بيا دې موږ ته ولې نه ويل؟ مونږ ته خو دې ويلی واى."

هغه اکرام ته غږ وکړ: "اکرامه، ته ورشه د سلام کاکا له دوکان نه يو غټ جوس راوړه."

ما وويل: "نه، مننه، جوس ته ضرورت نشته."

هغوى بيا کېنولم او احمد وويل: "فرازه، موږ خو ملګري يو او ملګري لکه ورونه وي، نو تا ولې دومره غټه خبره پټه کړه؟ دا چيرته دې ټکر کړی دی؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "د یو ملګري کوژدن ته تللی وم کابل ته، له هغې خوا راتلم چې ټکر مو وکړ."

اکرام جوس راوړو، جوس مو وڅښه. ما ترې اجازه واخیسته او کور ته لاړم.

ماښام لمونځ مې وکړ او ناست وم د کورنی سره. ورور مې راته وویل: "هلکه، دا رنګ دې څنګه داسې ګډوډ دی؟"

خور مې چغه کړه: "لالا، ورور مې کور ته راتلو، موټر یې ټکر کړی!"

وروره مې ژر راغی، خواته نږدې شو او وه یې ویل: "ته ځان ښکاره که، کوم ځای خو دې ژوبل نه دی؟"

ما وویل: "ظاهراً خو ژوبل نه یم، په موټر کې په سیټونو لګېدلی یم، نو له هغې سره لږ خوږ شوی یم."

وروره مې وویل: "خو ماته به دې زنګ وهلی وای چې در پسې درغلی وم."

ما وویل: "که تاته مې زنګ وهلی وای، نو ته به غوصه شوی وې، ځکه مې ونه ویل."

ډوډی مې وخوړه او خپلې کوټې ته لاړم. نهه بجې وې چې نازنین ته مې پیغام وکړ: "سلام، ګرانی."

هغې سمدستي زنګ وواهه، خو غږ یې ژړغونی و.

ما وویل: "څه خبره ده چې ژاړې؟"

هغې وویل: "فرازه...

نازنین ژړل او یوه یوه سلګی یې هم وهله لکه د مخکې نه یې چې په ژړا ښه زړه تش کړی وي

راته یې وویل فرازه زړه مې درد کوي

زړه مې داسې دی لکه چا چې په سیخانو کې ټومبلی وي او د اور پر سر یې نیولی وي

فرازه نن له سهاره چې پاڅیدلې یم هیڅ ارام مې نشته هرې خواته چې ګورم نو ستا تصویر مې سترګو ته کیږي

کور کې راته ټول وایي چې په تا څه وشول هغوی هم ټول راته خفه دي

زه د سهاره خپلې کوټه کې پرته یم او په سلګو سلګو ژاړم هیڅ مې نه هیریږي

سهار چې ستا له ټکره خبره شوم ترڅو چې مې تاسره خبرې کولې نو په ما مرګ تیر شوی و

خیر دی یو څه وکه زه نوره بې له ستا دیدنه نه شم صبریدلی

ما ورته وویل نازنین نن شپه زه سوچ او پلان جوړوم چې څنګه کابل ته خپله وظیفه تبدیله کم

زه هم نور بغیر له ستا د دیدنه وخت نه شم تیرولی که وظیفه مې ونه شوه نو ستا د پوهنتون په خواکې به یو دوکان جوړ کم ترڅو هره ورځ تا وګورم

نازنین زما په دې خبره خوشاله شوه او ارامه شوه

ویل یې چې هرڅه کوې ژر یې وکه زه نور بغیر له ستا د لیدلو وخت نه شم تیرولی

ما ویل سمه ده یوه هفته وخت راکه چې زه خپل پلان جوړ کم دا مې تاسره وعده ده چې زه به خامخا درځم کابل ته

ښه دا خبرې پریږده کابلې اوس دې حالات څنګه دي؟

ویل یې اوس چې تا دا خبره وکړه ښه شوم فکر مې ارامه شو زه خو داسې وم ما ویل که مړه کیږم

او ربښتیا ته وواېه چې ستا کورنی څنګه ده ښه به درله خفه وي

ما ویل هو مور او خور مې راته ژړل او شکرونه یې ویستل چې ښه دی الله بچ کړی یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل هو کنه په ما چې داسې مرګ تیر شو نو په هغوی خو به خامخا تیر شوی وي او وه یې نه ویل چې کابل کې دې څه کول

ما ورله ټوله کیسه وکړه خندل یې چې ځان دې په دروغو خلاص کړی

نازنین وویل ته د کور شمیره دې راکړه چې زه دې مورجانې ته ووایم چې دا کابل ته زما دیدن ته راغلی و

ما ویل ښه په غم مې واړوه دستې به مې ورور وژلی اوسم چې ته کابل ته بغیر له اجازې تللی یې

نازنین وخاندل ته په دې عمر کې د ورور نه ویریږې

ما ویل هغه مې مشر ورور نه بلکې پلار دی ډیر واړه وو چې پلار مو ش ه د شو همدې ورور مونږ تر دې ځایه رسولي یو

په انډیوالی کې ملګری دی او په غلط کار نو بیا نه مخ ګوري نه څټ

وه یې خاندل رب مو همداسې لره

ما ورته وویل نازنین ما د درد ګولی تیرې کړې لږ ارام به وکم ته هم ویده شه ناروغه یې بیا به سبا خبرې وکړو

ویل یې د غم زویه ماته خوب نه راځي

ما وویل سورت اخلاص ووایه او سترګې پټې کړه بیا وګوره چې څنګه درله خوب درځي

په همدې خبرې سره مو خدای پاماني وکړه تلیفون مې قطع کړو او ویده شوم

سحر چې پاڅیدم د کورنی نه مې اجازه واخیسته چې ځم وظیفې ته مور مې وویل نن هم پاتې شه چې سم ښه شې بیا سبا لاړ شه هلته به تاته داسې خوراک څوک تیار کړي

ما ویل نه مورې لاړ شم ملګري به مې هم کورونو ته په رخصتی ځي ماته به په طمعه وي

اجازه مې واخیسته او لاړم وظیفې ته

هلته چې ورسیدم نو ملګري مې ټول شول پوښتنه یې راته وکړه او وه یې ویل

دفتر نه ځواب راغلی که تاسو کې څوک کابل ته ځان بدلوي هلته یو کس ته ضرورت دی

ما ژر وویل زه غواړم ځان تبدیل کم

ټول حیران شول چې ستا کور خو دلته دی هلته ولې ځان بدلوې

ما ویل بس غواړم کابل کې د وظیفې سره څه نورې زده کړې هم وکم نو ځکه ځان بدلوم

دفتر ته مې زنګ ووهو ورته مې وویل کابل کې کوم کس ته ضرورت دی زه غواړم چې ځان تبدیل کم خو که کیدای شي په فلانکې ځای دفتر کې راته دنده راکړئ

هغوی هم راسره ومنله ویل یې مونږ تاته خبر درکوو منتظر اوسه

ماته به نازنین هر وخت ویل چې کار دې څنګه که ولې نه راځې

ما به ورته ویل دغه دوه ورځې صبر وکړه چې دفتر راته احوال راکړي نو بیا درته وایم

بلاخره دفتر نه زنګ راغی چې سبا ته دې اماده ګې ونیسه او لاړ شه کابل ته

ما ورته وویل اول به نن لاړ شم کور ته چې خپل وسایل واخلم سبا به حرکت وکړم

دلته مې د ملګرو نه رخصت او خدای پاماني واخیسته او کورته لاړم

کور کې مې مور ته وویل چې زما وظیفه کابل ته تبدیله شوه سبا ځم کابل ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور خو مې وويل بلکل وظيفه مه کوه کور کې کينه کابل ته مه ځه مور مې او کورنۍ مې رازي کړه سبا مې خپلې جامې او ضروري شيان مې واخيستل او سيده مخ په کابل مې حرکت وکړو

ما نازنين ته د ورتک نه وو ويلي هغې لا هم پوښتنه کوله چې دلته د راتګ کار دې څنګه شو

کابل ته ورسيدم هغه ورځ مې دفتر کې تيره کړه دشپې مې نازنين ته ميسج وکړو سلام ګراني څنګه يې او سبا پوهنتون ته ځې کنه اوس هم ناروغه يې

ويل يې ډيرې ورځې وشوې سبا ته ځم دشپې تر ناوخته مو خبرې وکړې او بيا مو خدای پاماني وکړه

د نازنين پوهنتون او زمونږ دفتر سره نږدې وو

سهار په وخت پاڅيدم ځان مې جوړ که او د پوهنتون په لور مې حرکت وکړو

پوهنتون ته لا د محصلينو راتګ نه وو شروع شوی زه مخکې نه لاړم چې هسې نه نازنين رانه بې ديدنه پوهنتون ته دننه شي

د پوهنتون سره د يو دوکان ډډې ته ولاړ وم چې د محصلينو راتک شروع شو

ما هره محصله د نظر د سکين نه تيروله چې دې وخت کې مې لرې نه نازنين په سترګو ښکاره شوه د خپلو همزولو په مينځ کې داسې ښکاريده لکه په ستورو کې چې سپوږمۍ روانه وي

ساړه هم وو چپترې يې د سينې سره کلکې نيولې وې

ما ورته ميسج وکړو سلام ګراني نن خو داسې ښايسته ښکارې لکه حوره کاش ددې چپترو په ځای زه وای او داسې کلک دې په غيږه کې نيولای وی

ميسج مې ورته وکه هغې دستي موبايل ته وکتل ميسج يې خلاص کړو وې لوستو په ځای ودريده ګرده تاوه شوه ټول ماحول يې له نظره تير کړه ما ورته شا اړولې وه چې ومې نه پيژني

چې کتل مې زنګ يې ووهو اوکی مې که سلام فرازه ته چيرته يې ژر ووايه کنه اوس به راباندې څه چل وشي

ما ورته وويل هم ستا شاوخوا کې يم

ويل يې ووايه کنه اوس چغې وهم

ما وويل دغې دوکان خواته وګوره

چې وه يې کتل منډه يې کړه

زه ژر د دوکان بغل ته شوم چې چاته ښکاره نه شم

دا په منډه کې راغله او زمانه يې کلکه غاړه تاوه کړه او په دواړو مخ يې ښکل کړم

ما هم ترينه لاسونه تاو کړل غيږه کې مې ونيوله چې کتل مې له سترګو يې اوښکې رواني شوې

ما يې اوښکې پاکې کړې ليونۍ ژاړې ولې؟

ويل يې فرازه پريږده چې ښه وژاړم دا د خوشالۍ اوښکې دي

دې وخت کې مې چې کتل يوه بله جلۍ راغله غږ يې وکړو نازنين!

دا جلۍ زرغونه نوميده د نازنين د ماما لور وه د نازنين سره په پوهنتون کې محصله وه

ما ژر نازنين له ځانه جدا کړه

زرغونه راغله اول يې سلام وکړو او بيا يې نازنين ته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین دا هلک څوک دی؟

نازنین ورته وویل زرغونې اوس چې دې ولیدو درته وایم خو ګوره چې څوک خبر درنه نه شي

دا فراز نومیږي اصل کې د ننګرهار دی او زه ورسره مینه لرم زرغونې وویل نازنین ته پوهیږې چې ته څه وایې که کور کې دربانديې څوک خبر شول نو وبه دې وژني ته خو لیونۍ شوې نه یې دا ته په کومه لاره سر شوې

نازنین وویل هو زه لیونۍ شوې یم او هغه هم د فراز د مینې مړه مې دې کړي زه یې په کیسه کې نه یم خو ته چاته مه وایه

ما ورله وویل زرغونې مونږ د یو بل سره مینه لرو ما د نازنین لپاره خپل ولایت کور کلی پریښود دلته راغلم زه غواړم نازنین خپله کړم ترڅو چې د کور خلک یې پوهیږي له هغې مخکې زه ورپسې مرکه لیږم

نازنین وویل فرازه دا کار امکان نه لري مونږ په پردو خلکو کې خپلولي نه کړو نه یې کوو مه خپل ژوند تباه کوه او مه د نازنین ته په دې هرڅه خبر نه یې لاړ شه بیرته دې خپل کور کلي ته وګرځه

ما وویل زرغونې ولې زه انسان نه یم کوم کمی دی راکې یا مینه کفر ده چې مونږ دواړه یې کوو

زرغونې وویل نه فرازه ستا کې د هیڅ کمی نشته او نه مینه کفر ده خو دا زمونږ رواج دی

زرغونې نازنین ته وویل راځه چې درس شروع کیږي ځو

نازنین په تلو کې راته لاس راکړ او وه یې ویل فرازه ښه دې کړي چې راغلی یې بیا لیدل او خبرې کوو هغوی روان شول او مخه خه مو سره وکړه

زه هم خپل دفتر ته لاړم او پخپل کار کې مصروف شوم

یو وخت یولس بجې وې چې نازنین پرله پسې اته میسجې کړې وې ما بغیر د میسج له جوابه هغې ته دستي زنګ ووهو

نازنین موبایل اوکی کړو او د اوښې غوندې وغړمبیده

فرازه دا په تا څه شوي ته ولې زما میسج ته په وخت ځواب نه راکوې ته وګوره څو میسجونه مې کړي

د زرغونې په مخکې دې زما پوزه پرې کړه

ما ورله وویل ډیره ښښنه غواړم کار کې دومره مصروف وم چې هیڅ مې موبایل ته پام نه دی شوی

نازنین وویل همدا اوس حرکت وکړه مونږ د فلانکي هوټل مخې ته ولاړ یو ژر راشه

ما هم حرکت وکړو لاړم هغوی دواړه د هوټل مخې ته ولاړې وې سلام مې وکړو ویل یې مخکې شه

زه مخکې هغوی راپسې هوټل ته دننه شولو

په هوټل کې کیناستو ما نازنین او زرغونې ته وویل تاسو څه خورئ

هغوی وویل ته څه خورې ما ویل زه قورمه او پلو

دوی هم وویل چې مونږ هم همدا خورو

ما هوټلي ته وویل یو ډبل خوراکه قورمه او پلو راوړه او یو خوراک سابه راوړه خو د سبو مالګه کمه وي

ډوډۍ راوړه ما زرغونې ته وویل

زه او ته به یو ځای کښنو دا پلو او قورمه به وخورو او نازنین به دا سابه وخوري ځکه ددې فشار جیګیږي دیته نه پلو په دی نه قورمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سابه د نازنین مخې ته وړاندې کړل

هغه په غوصه شوه فرازه ته په ما رشخند وهي

ما وویل نه تا اوس ناروغي تیره کړې د صحت خیال دې ساته دا پلو او قورمه همیشه وي خو صحت همیشه نه وي

ما زرغونې ته وویل ته بسم الله کړه که دا سابه خوري ودې خوري کنه یخني به ورته وغواړم

نازنین ویل هیڅ هم نه خورم تاسو یې وخورئ چې ماړه شئ

ما ویل سمه ده چې کورته لاړې هلته به یې وخورې

ما او زرغونې ډوډۍ خوړل شروع کړه

کله کله به مې د نازنین له قصده زرغونې ته قورمه یا غوښه مخته کړه چې ها دا وخوره دا ډیر خوند کوي نو په نازنین به ډیره بده لږیدله د سترګو لاندې به یې مونږ ته کتل

زرغونه هم شرمېده زړور خوراک یې نه شو کولی نو ما به ورته ویل

ښه زړور خوراک کوه بیل یې هسې هم نازنین ورکوي ځان موړ که خپل د کور سوچ ورته وکړه

نازنین به غږ کوو خاورې به زه بیل ورکم زهر مو شه څنګه په څلورو لګیا یاست

ما به بیا زرغونې ته قورمه مخ ته کړه او نازنین به د غوصې نه تکه سره شوه

ډوډۍ مو وخوړه ما ورله وویل نازنین ما او زرغونه به لاړ شو ته نور دا بیل ورکه

هغې وویل ولاکه ستاسو پلاران هم په ما بیا ورکړي ما څه خاورې خوړلي

ما او زرغونې ورپورې وخاندل هغه نوره هم غوصه شوه او پاڅیده

راځه زرغونې چې ځو

ما زرغونې ته اشاره وکړه او بیا مې ورته وویل زرغونې نازنین ته به ټیکسي ونیسو دا به کورته ولیږو چې ناروغه ده زه او ته به لاړ شو قرغې ته

زرغونه په خندا شوه او د سر په تاید یې ماته ځواب راکړو

نازنین وویل ته ورسره لاړه شه مور او پلار ته دې وایم چې دا دغسې هلک سره قرغې ته په چکر لاړه

ما نازنین د لاسه ونیوله ورته مې وویل لیونۍ ته په ټوکو هم نه پوهیږې ته کینه تاته جوس غواړم

نازنین وویل تاسو دواړه یې وخورئ چې ماړه شئ

ما ویل ښه تا بیا زه د څه لپاره دلته غوښتلم چې اوس غوصه هم یې او خبرې هم نه کوې

نازنین وویل ما بد کړي چې ته مې غوښتی یې ټول فکر دې راته خراب کړو

ما ویل زه سمه ده اوس خبره خو وکه څه خبره وه

نازنین روانه شوه مونږ هم ورپسې شولو د هوټل بیل مې ورکړو د هوټله ووتلو زرغونې وویل

فرازه نن تاسره ډوډۍ خوړلو راته ډیر خوند راکړ ددې هرڅه نه مننه

ما ویل تاته به خوراک خوند درکړی وي خو زما له ستوني نه تیریده

ویل یې ولې

ما ویل ځکه چې نازنین ته ښه نه وو او بل ماسره د هوټل د بیل سوچ و

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریواړو وخاندل

نازنین وویل فرازه تاخو راسره چل وکړو خو خیر زه به دې هم خوښه شم

تیکسي راغله، هغوی خدای پاماني وکړه او لاړل. زه هم دفتر ته روان شوم. په لاره کې وم چې موبایل ته مې زنګ راغی. نمبر نا اشنا و. اوکی مې کړ. د هغې له خوا نه غږ راغی: "سلام فرازه."

ما چې غږ واورېد، زرغونه وه. "وعلیکم سلام!" مې ورته وویل. "څنګه یې، زرغونې؟ الله دې خیر کړي، په نازنین خو به څه نه وي شوي؟"

زرغونې وویل: "نه، په هغې هیڅ بلا نه ده لګېدلې. د دې لپاره مې درته زنګ وواهه چې مننه وکړم د نن غرمې ډوډۍ او قدرداني له امله."

ما وویل: "بیا بیا یې مه راته یادوه، زړه مې خفه کېږي. تاوان مې شوی."

په خوا کې یې نازنین وخندل. موبایل یې ترې کش کړ او وې ویل: "اورې فرازه؟"

ما وویل: "هو، اورم. څه، کوڼ خو نه یم." دواړو وخندل.

نازنین وویل: "د تاوان خبرې مه کوه. بیا به مې د ماما لور پیغورونه راکوي."

ما وویل: "دې کې د پیغور څه خبره ده، خو رښتیا وایم. په تاوان ان فرعون هم خفه کېده، زه خو لا شکر دی مسلمان یم."

هغوی بیا وخندل. نازنین وویل: "سمه ده، مونږ کور ته نږدې یو، بیا وروسته به خبرې وکړو."

ما وویل: "سمه ده، خو دا شمېره د چا ده؟"

نازنین وویل: "دا د تیکسي د ډرایور ده."

ما وویل: "سمه ده، زه به هم نور دې ډرایور ته زنګ وهم او خبرې به کوم."

زرغونې ژر غږ کړ: "دا دروغ وایي، دا زما شمېره ده."

نازنین وویل: "پام کوه، نور دې شمیرې ته زنګ ونه وهې، که نه زرغونه به په غم ککړه شي!"

ما وویل: "سمه ده، توکه مې وکړه." په همدې سره مو اړیکه پرې کړه.

سیده دفتر ته لاړم، پاتې کارونه مې خلاص کړل. مازیګر شو، جامې مې بدلې کړې او ورو ورو پول خیشتي خواته روان شوم. هلته مې یو دوه پولاني وخوړل، او د هغې ځای نه په چکر چکر روان شوم عبدالحق څلور لارې خواته. مازیګری و، ډېره ښکلې هوا چلېده، او د خلکو ګڼې ګونې ډېرې وې. ډېر محصلین له پوهنتونونو کورونو ته روان وو. ددې هر څه لیدلو راته یو خوند راکول.

د څلور لارې په منځ کې کیناستم او د موټرو ننداره مې کوله چې نازنین مېسج وکړو: "سلام فرازه، څنګه یې؟ او چیرته یې؟"

ما ورته وویل: "عبدالحق څلور لارې کې."

هغې وخندل: "هلته څه کوې؟"

ما ورته ولیکل: "موټرې شمارم."

هغې بیا مېسج وکړ: "سبا جمعه ده، زه پغمان ته چکر ته ځم، ته هم راشه."

ما وویل: "سمه ده، خو زه به څه کوم؟ تا سره به دې فامیل وي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وویل: "خیر دی، د لرې نه خو به دې وګورم."

ما وویل: "د لرې نه مې ولې ګورې؟ غواړم چې له نږدې دې وګورم."

هغې وویل: "هغه څنګه؟"

ما وویل: "زرغونه له ځانه سره که، بیا تا او زرغونه دې له فامیلیو څخه اجازه واخلئ ، چې موږ چکر ووهو. په دې بهانه به سره ووینو."

هغې وخندل: "دا څه خورې چې دومره هوښیار یې؟"

ما وویل: "پلو او قورمه."

چې کټل مې نازنین زنګ یې ووهو

د موټرو ګڼه ګونه ډېره وه ورو ورو مکرویان کهنه په سرک روان شوم موبایل مې اوکی کړ

نازنین سلام وکړو او شروع یې وکړه

فرازه زه په تا هوټل کې غوصه شوم ستا او د زرغونې یوځای ډوډۍ خوراک راته سخت زور راکړ نه مې شو زغملی د هغې ښښنه راته وکړه خو اوس چې سوچ کوم ستا دې کار زه تاته نوره هم نږدې کړم او ستا مینه مې زړه کې نوره هم زیاته شوه

ته پوهیږې فرازه له هماغې وخته چې راغلي یو کور ته نو زرغونې راته ستا صفتونه شروع کړي او ستا دا کار او ستا د جرت ستاینه کوي

ما وخاندل او ورته مې وویل ښه دا تاسو یادولم په پرینجو مو زما ستړه وویستله

نازنین وخاندل نو ته څه فکر کوې چې مور دې یادولې

دواړو وخاندل

ما وویل نازنین هغه صحنه ما لپاره ډیره سخته وه ما په ژوند کې د کومې جلی سره خوراک نه دی کړی خو دا هرڅه مې ستا لپاره وکړل چې سبا درله زما کومه نیمګړتیا ونه وایي او خوشاله اوسې

نازنین ددې هرڅه مننه وکړه

په دې وخت کې د دروازې د ټک ټک اواز شو نازنین وویل فرازه خبرې مه کوه او بیا یې غږ که ځوک یې راځه

د زرغونې خبرې مې واوریدې راغله نازنین ته یې ویل لکه د فراز سره دې خبرې کولې هغې وویل نه ارام مې کولو

ما غږ وکړو نه زرغونې ماسره یې خبرې کولې

زرغونې نازنین ته وویل دې بالښت لاندې نه د غږ اواز راځي

نازنین وویل هو هماغه د غم زوی دی خوله یې نه بندیږي ما ورته وویل چې خبرې مه کوه خو چاته وایې

زرغونې وخاندل ویل یې ښه زه به لاړه شم

نازنین موبایل واخیست او زرغونې ته یې وویل چې اوس راغلې یې نو کینه

ما پرې غږ وکړو نه لاړه شه بیا دا خبرې نه شي کولی

زرغونې ترینه موبایل واخیست سلام یې وکړو او بیا یې وویل فرازه دا ښه کار نه کوي نازنین دې مونږ نه جدا کړې یو ساعت هم مونږ سره نه کیني دا ده او کوټه ده او ته یې لږ لږ خو یې زمونږ خواته هم لیږه

ما ورته وویل وجوداً ټوله تاسو سره ده ، خو روحاً زما سره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې خاندل او وې ویل نو تش کالبوت به څه کړو چې نه مونږ سره کیني نه خبرې کوي

ما ورته وویل زرغونې سبا د نازنین سره ته هم پغمان ته راشه زما او د نازنین ریباري وکړه

زرغونې وخاندل او وې ویل زما څه کار دی هسې ولې زه په غم ځان ککړ کم نه راځم

ما وویل خیر دی زما په خاطر که ته رانه شې نو زه د نازنین سره دیدن او لیدل نه شم کولی ستا د لارې مونږ کولی شو یو بل وګورو

زرغونې ومنله ویل یې سمه ده دا مرګ به ستاسو د دواړو لپاره په ځان قبول کم

ما وویل ته وګوره ته څومره ښه یې او نازنین دې راته څومره غیبت وکړو

نازنین موبایل واخیست فرازه ما کله غیبت کړی دا دروغ ولې وایې

ما وخاندل ورته مې ویل ما ځکه دا خبره وکړه چې تا ځان ورک کړی و غلې ناسته وې یو خو ته سمه د مرچو بار یې دستې غوصه کیږې

زرغونې وخاندل نازنین وویل خود غوصه کیږم اوس رانه په زوره زرغونه خفه کوې

ما ویل زرغونه پوهیږې چې زه توکې کوم او تا زوروم

هغې ویل سمه ده بس که نور ښه وایه سبا به ته راځې

ما ویل ته به مې غواړې او زه به نه درنم خو چې زرغونه درنه پاتې نه شي

زرغونې اواز وکړو سمه ده درځم غم مه کوه

ما وویل سمه ده اوس به زه هم ورو ورو روان شم دفتر په لور ماښام نږدې دی چې ځان ورسوم

په همدې خبره مې خدای پاماني واخیسته خو په تلو کې زرغونې غږ کړو دفتر کې څه کوې شپې ته راشه د لیلا خواته دې

نازنین ورته په ارامه غږ وویل غلې شه بې شرمې په چا مو وژنې

نوره مې اړیکه قطع کړه او دفتر ته روان شوم شپه شوه تر ډیره ما او نازنین یو بل سره میسجونه وکړل

یو وخت مې کتل زرغونې میسج وکړو لیکلي وو سلام فرازه نازنین لګه تنګه که

ما ولیکل څنګه

ویل یې ورته ولیکه چې ستا ابې جامې په غاړه دي او د کوټې په دغه ځای کې پرته یې زه د اشدارې لاندې ولاړ یم تا ګورم

ما نازنین ته همداسې ولیکل

نازنین ژر له خپل ځایه پورته شوه اشدارې کې یې وکتل میسج یې راته وکړو ته چیرته یې

زرغونې د میسج د لارې ټول معلومات راکړل

ما وویل اشدارې کې مه ګوره زه تا ګورم چې اشداره دې خلاصه کړه

جلی یو دم زنګ ووهو

فرازه ته دروغ وایې که ربښتیا چیرته یې

اوس مې لګه په کورنی وژنې

زرغونې بیا راته معلومات راکړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل کله دروازې ته ځې او کله اشدارۍ ته غلی پخپل ځای کینه زه لاړم

جلی حیرانه شوه فرازه ستا دې زما په سر قسم وي ووایه ته چیرته یې کنه اوس له کوټې نه وځم

ما ویل دادې لاړم په دروازه ووتم

زرغونې خر وخاندل

جلی نوره هم حیرانه شوه

ما ویل نه یم راغلی زرغونې راته وویل چې دا ټنګه که ارامه شه

جلی یو اوږده سا واخیسته وې ویل څوک داسې ټوکې کوي اوس به مې سا وتلې وه

ما ویل سمه ده اوس ویده شه ناوخته دې سبا به ګورو

خدای پاماني مو وکړه

سهار مې جامې بدلې کړې چای مې وڅښلو نهه بجې وې چې نازنین میسج وکړ مونږ روان شولو

ما ورته جواب ورکو سمه ده ما هم ځان تیار کړی درځم

د ښار نه موټر کې کیناسم او روان شوم

قصر پغمان ته مې ځان ورسولو نازنین ځو میسجونه راته وکړل چې څنګه دې ناوخته کړو

کله چې ورسیدم نو میسج مې ورته وکړو چې زه ورسیدم په فلانکې ځای کې ولاړ یم

چې کتل مې نازنین او زرغونه دواړه راغلل

زرغونې وویل تاسو مو خپلې خبرې وکړې زه به شاو خوا ګرځم چې څوک رانه شي هغه لاړه زه او نازنین یې یوازې پریښودو

زرغونه لاړه پته کېناسته، ځارنه یې کوله چې څوک رانه شي ما او نازنین ونه ګوري.*

نازنین راغله، کلکه غاړه یې راکړه او وه یې ویل: "د غم زویه، هیڅ موقعه نه پیدا کېده چې تا غېږه کې ونیسم."

ما ورته وویل: "دا څه کوې، نازنین، زرغونه مو ګوري، پرېږده."

ویل یې: "ودې ګوري، زه نوره د دنیا په کیسه کې نه یمه. که مرګ وي یا ژوند، نو تاسره به وي."

ما له ځانه جلا کړه، د لاسه مې ونیوله او یو بغل ته کښیناستو، خبرې مو شروع کړې.

ما ترینه د زرغونې په اړه پوښتنه وکړه.

ویل یې: "دا مې د ماما لور ده. کور یې کلي کې دی، دلته زمونږ سره ژوند کوي د پوهنتون په خاطر."

ما وویل: " ولې ستاسو په ولایت کې پوهنتون نشته؟"

نازنین وویل: "شته، خو سم پوهنتونونه نشته. بل، دلته مې ملګرې هم ده."

ما وویل: "پلار او ورونه دې څه کار کوي؟"

ویل یې: "دوه ورنه مې په امریکا کې دي، یو کوچنی ورور مې دلته دی. پلار مې مخکې ډګروال و، اوس تقاعد شوی او کور کې ناست وي."

مونږ پنځه خویندې یو، دوه واده شوې دي، او دوه له ما نه وړې دي، هغوی مکتب وایي او زه پوهنتون."

ما وویل: "ولې خپل ولایت کې ژوند نه کوئ؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې: "پلار مې له ډېر پخوا دلته کابل ته راغلی، زموږ پیدایښت دلته شوی. ترونه او ماماګان مې ټول په خپل کلي کې ژوند کوي."

ما وویل: "نازنین، زرغونې چې د پوهنتون مخکې کومې خبرې کولې، چې مونږ پردو خلکو کې خپلولي نه کوو، دا ریښتیا دي؟"

نازنین وویل: "هو، دا ریښتیا دي. خو زما پلار یو روشنفکره سړی دی، هغه دغو خبرو پسې نه ګرځي. دا زړې خبرې دي."

ما وویل: "کور مو کوم ځای کې دی؟"

هغې د کور مکمل ادرس راکړ.

ما وویل: "که دې خوښه وي، زه به خپل مشران په جرګه در ولېږم، چې پلار دې څه وایي."

نازنین وویل: "صبر وکړه، دا مې د پوهنتون اخیري کال دی. پوهنتون نه فارغه شم، بیا به دا خبرې وکړو."

ما وویل: "نه ته خپل پوهنتون سر ته ورسوه، خو یو ځل به دې پلار وګوړو چې څه وایي. که یې ښه وکړه، نو کوژده به وکړو او واده به د فراغت نه وروسته وکړو."

په دې وخت کې زرغونې میسج وکړ، چې "د کورنۍ غړي دېخوا در روان دي."

نازنین ژر پاڅېده، ماته یې وویل: "په ځان پام کوه"، او روانه شوه.

ما هم په قصر پغمان کې یو څو عکسونو د کیمرې والا باندې واخیستل او روان شوم.

دفتر ته راغلم، کور ته مې زنګ وواهه، د کورنۍ پوښتنه مې وکړه. مور مې وویل: "زویه، کله راځې؟"

ما وویل: "وګورم نو، چې کله راغلم. دغسې خطرناکې لارې دي، ژر تګ راتګ ښه نه دی." مور مې هم ومنله.

بیا مې خور تلیفون واخیست. ویل یې: "وروره، چې راتلې، د کابل نه ځان سره روټ او کلچې راوړه."

ما وویل: "انجونې کالي غواړې، بنګړي غواړي، ته دا شیان."

ویل یې: "نه، وروره، ته چې څه یادوې، دا دلته هم شته. او ما چې څه یاد کړي، دا مې د ادې لپاره غوښتي."

ما وویل: "سمه ده، خورې، چې راتلم، راوړم یې."

اړیکه مې پرې کړه.

یو ساعت وروسته، نازنین مېسج وکړ: "سلام، فرازه، مونږ هم حرکت وکړ، راځو کور ته."

ما وویل: "ولې؟ تا خو ویل چې مونږ تر ناوخته پاتې کېږو."

ویل یې: "د پلار مې څه کار پیدا شو، ویل یې چې ځو کور ته."

ما وویل: "په خیر سره راشئ."

شپه شوه. اته بجې د یو نا اشنا نمبر نه زنګ راغی. اوکی مې که، سلام مې وکړ.

هغې راته وویل: "وعلیکم سلام. ته فراز یې؟"

ما وویل: "هو، زه فراز یم. تاسو څوک یاست؟"

ویل یې: "زه د نازنین پلار خبرې کوم."

ما وویل: "سلام، کاکا، څنګه یاست؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې: "ښه یم، بچیه، غواړم تا له نږدې وګورم او خبرې درسره وکړم."

ما وویل: "په سترګو، کاکا. چیرته او څه وخت؟"

ویل یې: "اوس خو ناوخته دی، سبا نهه بجې زمونږ کور ته راتلای شې؟"

ما وویل: "که غواړې اوس درځم. کور مو چیرته دی؟"

کور خو یې راته نازنین مخکې ویلی و، خو ځان مې ناګاره کړ.

ادرس یې راکړ. ویل یې: "زه به ستا په تمعه یم."

ما وویل: "سمه ده، کاکا، حتماً درځم."

خدای پاماني مې وکړه او موبایل مې بند کړ.

ما دستي نازنین ته میسج وکړ، چې ورته وواېم څه خبره ده چې پلار دې زنګ وهلی و.

خو نازنین ځواب رانکړ.

سودا مې شوه. زرغونې ته مې میسج وکړ، هغې هم ځواب رانکړ.

په همدې سوچونو کې اوښتم رااوښتم. لس بجې شوې، چې کټل مې نازنین مېسج وکړ.

ما دستي زنګ وواهه.

ما وویل: "هلو، نازنین، غږ مې اورې؟"

نازنین په قراره او غلي غږ وویل: "هو، اورم، څنګه یې؟"

ما ورته د پلار یې ټوله کیسه تیره کړه، چې زه سبا درځم ستاسو کور ته.

ویل یې: "هو، پلار مې زه او ته دواړه لیدلي وو چې هلته ناست وو. اوله کې مې انکار وکړ، خو نه یې منله. بیا مې ټوله کیسه ورته وکړه او ستا نمبر یې رانه واخیست."

خو بیا یې وویل: "ته مه راځه."

ما وویل: "ولې نه راځم؟ څه خبره ده؟"

ویل یې: "بس، مه راځه."

ما وویل: "نازنین، مونږ کوم جرم نه دی کړی. مینه کوو. که درنه شم، تاته به وایي چې ودې کتل، پټ شو او رانغی. زه درځم که هر څنګه وي."

نازنین وویل: "زه ډارېږم چې کوم څه ونه شي."

ما وویل: "نازنین، چې تراوسه څه نه دي شوي، اوس به هم نه کیږي. بل، ما ستا د پلار خبرې واورېدې، هغه داسې کوم څه نه کوي. کنه، ما ورته وویل چې اوس درځم، خو پلار دې وویل چې سبا راشه."

نازنین وویل: "فرازه، اوس په ځان هم ډارېږم چې دا شپه به څنګه تېرېږي."

ما وویل: "مه ډارېږه. دروازه بنده کړه او زرغونه ځان سره څملوه."

ویل یې: "سمه ده، خو ډېره ډارېږم."

ما وویل: "هیڅ خبره نشته، کلیمه ووایه او ویده شه. دا ستا وهم دی."

اړیکه مې پرې کړه، خو هیڅ خوب نه راتله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغوني مېسج وکړ. هغې هم ټوله خبره راته وکړه.

ما وویل: "زرغوني، بیداره اوسه او په نازنین پام کوه. زه سبا درځم او د نازنین پلار سره خبرې کوم."

زرغوني هم راته د نه راتلو مشوره راکړه، خو ما هغه پوهه کړه او خدای پاماني مې ورسره وکړه.

ویده شوم، او سهار چې پاڅېدم، چای مې وڅښه. کشر ورور ته مې زنګ وواهه، ورته مې وویل: "یو دوه کسان واخله او په رینجر کې راشه، چیرته ځم، کار مې دی."

ورور مې وویل: "که څه لانجه دې کړې وي، چې رینجر د سرتېرو نه ډک راوړم؟"

ما وویل: "نه، دوه کسه بس دي. لانجه مې نه ده کړې، صرف د یو چا لیدلو ته ځم."

ورور مې وویل: "سمه ده، زه درغلم."

ما هم ځان تیار کړ. اته نیمي بجې وې، چې ورور مې راغی.

ورسره د رینجر په مخکې سیټ کې کېناستم، او د نازنین د کور مخې ته لاړو.

ما د نازنین پلار ته زنګ وواهه، چې "زه بیرون د دروازې مخې ته ولاړ یم."

هغه راووت، مونږ ټولو سره ستړې مشي وکړه، او بیا یې د حجرې ته د تللو بلنه راکړه.

ورور مې وویل: "مونږ به همدلته ودرېږو."

خو د نازنین پلار کلک شو.

ورور مې یو عسکر په رینجر کې پرېښودو، او مونږ درېواړه لاړو حجرې ته.

هلته یې د چایو او شربت د راوړلو وویل. چای او شربت راغلل، هغه مو وڅښل. بیا د نازنین پلار وویل: "که ستاسو اجازه وي، زه د فراز سره یو څو خبرې وکړم."

ورور مې وویل: "دا سرتېرې به بیرون لاړ شي، زه به پاتې شم."

ما وویل: "نه، وروره، ته هم لاړ شه."

نازنین پلار وویل: "دا دې ورور دی؟"

ما وویل: "هو، دا مې کشر ورور دی، په وزارت دفاع کې قومندان دی."

ویل یې: "سمه ده، دا دې هم پاتې شي."

عسکر ووت. د نازنین پلار خبرې شروع کړې:

"فرازه، بچیه، ته ډېر غیرتي او پښتون ځوان یې. د اخلاقو نه معلومېږې چې د ډېرې ښه کورنی نه یې. ښه ځواني لرې، خو بچیه، زما د لور نه لاس واخله. زارې درته کوم، زما دې سپینو ډکو ته وګوره. په پښو درته پرېوزم، ما مه شرموه. زه قام لرم، قبیله لرم، تربور لرم. د الله روی وکړه، د دې کارونو نه تېر شه."

په دې سره یې له سترګو اوښکې راغلې.

زما په سر کې یو کرس شو، لکه چې په مرمۍ ولګېږم. د زړه نه مې د درد یوه څړیکه پورته شوه.

په یو لاس مې خپل زړه کلک ونیوه. یوه شیبه غلی او خاموش وم. زړه مې لړ ښه شو. ما وویل: "کاکا، زه به ټوله کیسه تر نن شپې پورې درته وکړم، او بیا به له تاسو نه لاړ شم."

ما هغه ته د زما او د نازنین د اولې ورځې نه نیولې تر نن شپې پورې ټوله کیسه وکړه، چې دا هر څه یو تصادف سره پیښ شول، او زمونږ مینه وشوه.

د پوهنتون مینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې خبرو سره مې ورور پاڅېد. له سترګو يې اوښکې رواني شوې.

وې ويل کاکا : "د دې له خوا زه بښنه غواړم."

بيا يې ماته وويل: "وروره، ته زما نه مشر يې، هيڅ نه شم ويلی. خو دومره درته وايم چې کور کې خپلو خويندو ته نظر وکړه، او بيا داسې کارونه کوه. ما په تا ډېر حساب کاوه، مګر تا نن يو سپينږيری پلار وژړاوه. تا يو سپينږيری دومره مجبور کړ، چې د خپل عزت په خاطر ستا پښو ته ټيټ شو. ما هېڅ فکر نه کاوه، ان ذهن ته مې هم نه راتلل، چې زه به داسې حال له تا ګورم."

همداسې د کوټې نه ووت، او رينجر يې چالان کړ، او لاړ.

ما ورته وويل: "ډګروال صاحب، که غواړې، زه به خپل مشران درولېږم. که مو زه خوښ نه يم، نو صرف د يو زنګ وهلو اجازه راکړه، چې زه له نازنين سره د ټول عمر لپاره خدای پاماني وکړم. ما وبښه."

هغه وويل: "بچيه، ودرېږه. مه ځه، زما خبره لا خلاصه نه ده."

زه بيرته تاو شوم. ما وويل: "وايه، ډګروال صاحب."

هغه وويل: "بچيه، خبره د خوښې نه ده. ښايسته ځوان يې، او نازنين درسره مينه هم لري. زه د قام او دستور له رواج نه هم درته تېرېدم، خو خبره داسې ده چې ما نازنين په ماشومتوب کې د هغې تره زوی ته ورکړې. دا چې پوهنتون خلاص کړي، کوژده يې کوو."

زما په زړه کې د درد بله څړيکه راغله. کېناستم، زړه مې کلک ونيولو. اوبه مې وڅښلې، او ورته مې وويل:

"کاکا، قسم دی که له دې هر څه خبر وم. او نه نازنين دا خبره راته کړې وه. ماته نور اجازه راکړه. زه درسره وعده کوم چې زه به له نازنين نه د خپل ژوند په بيه لرې لاړ شم. بيا به نه ما وګورې او نه به مې غږ واورې "

همداسې شرمنده له کوره ووتم.

په ټوله لاره مې ژړل، او سلګۍ مې وهلې، چې: "نازنين، تا ولې ماسره داسې وکړل؟ تا مانه ولې دومره لويه خبره پټه کړه؟ تا ولې زما د زړه سره دومره لوبې وکړې؟"

لاړم دفتر ته. خپلې جامې مې واخيستې. همکارانو ته مې وويل: "زه نور نه راځم."

استعفاء مې هم ونه ليکله. له دفتره ووتلم. نيغ لاړم تر هډې، په موټر کې کېناستم او حرکت مې وکړ.

چې کتل مې، د نازنين زنګ راغی.

هډه کې موټر کې کيناستم. له سترګو مې اوښکې همداسې رواني وې. موټر حرکت وکړ. په همدې وخت کې د نازنين زنګ راغی. د موبايل په سکرين مې چې د نازنين نوم وليدو، په زړه کې مې سلګۍ شوې. خواکې ناست نفر راته وويل، "وروره، خير خو به وي؟ څه بده پيښنه شوې؟"

ما وويل، "هو، بده پيښنه شوې." نور مې څه ونه ويل.

د نازنين اړيکه مې پرې کړه. نمبر مې تور ليست کې واچاوه. ډېره سخته وه، هغه څوک چې به مې په موبايل ځارلو، شپې به مې په خبرو سبا کولې، نن مې د هغې نمبر تور ليست کې واچوه چې بيا اړيکه ونه نيسي. کتل مې، پيغام يې راليږلی و. پرته له لوستلو مې پيغام هم تور ليست ته واچوه. ژړا مې نه دريدله.

يو وخت سروبي ته ورسيدو. ډريور ته مې وويل، "استاده، يو دوکان ته ودرېږه، لږې اوبه اخلم." موټر ودريد، ټولې سوارلۍ کوزې شوې. زه سيند غاړې ته ښکته شوم، مخ او لاس ته مې اوبه واچولې، راغلم دوکان ته، اوبه مې واخيستې او حرکت مو وکړ.

کتل مې، زرغونې پيغام راليږلی و: "سلام فرازه، ښه يې او چيرته يې؟"

ما ځواب ورکړ: "زرغونې، تا او نازنين ماسره ښه ونه کړل. تاسو زما د زړه سره لوبې وکړې. الله دې تاسې ته سزا درکړي. نازنين ته ووايه چې نور به نه د فراز شکل ويني او نه به يې غږ واورې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغوني راته وویل، "فرازه، څه خبره شوې ده چې ته داسې وایې؟"

ما ځواب ورکړ، "زرغوني، اوس خبرې نه شم کولی. وروسته به درته وایم."

نور مې هغې ته ځواب ورنه کړ. تر جلال آباده مې له سترګو اوښکې روانې وې. مازیګر کلي ته ورسېدم. کور ته لاړم، ټول رانه تاو شول او ستړي مه شي یې راته وکړه. زه لاړم، کوټه کې پریوتلم.

کتل مې، مور مې راغله، وې ویل، "فرازه زویه، څه خبره ده چې داسې بې وخته پریوتی یې؟"

ما وویل، "هیڅ، ستړی یم، ما یوازې پرېږده."

مور مې لاړه، زه بیا سلګو ونیولم، ښه مې زړه تش کړ.

کتل مې، خور مې راغله، وې ویل، "وروره، اوبه درته تیارې کم. ولامبه، ساه او صورت به دې په ځای شي

زه پاڅیدم او غوصه شوم ما ونه ویل چې ما په ارامه پرېږدي فکر مې ګډوډ و خور مې ونیوله او یو ځلور څپیړې مې په مخ ووهله هغه کیناسته په ژړا شوه

لاس نه مې ونیوله پورته مې کړه غاړه مې ترینه تاوه کړه سلګو ونیولم ښه ډیر مې وژړل

خور مې راته وویل وروره څه شوي څه خبره ده ماته ووایه؟

ما وویل خورې ما وبښه چې په تا مې ګوزار وکړو هیڅ نه دي شوي

خور مې وویل نه وروره څه خبره ضرور شته ته خو ما کله په داسې حالت کې نه یې لیدلې ووایه خیر دی کنه اوس ادې ته غږ کوم

ما وویل هیڅ نشته یوځل مې وویل کنه نوره غلې شه

دې وخت کې مې په زړه درد راغی کیناستم ما ویل هله اوبه راوړه

چې کتل مې مور مې هم راغله اوبه یې راکړې ویل یې

فرازه څه خبره ده دا خور دې ولې داسې ورخطا ده او تاسو ولې ژړلي

ما مې مور نه غاړه تاوه کړه چې مورې زړه مې درد کوي هیڅ نه پوهیږم

مور مې غیږه کې کلک ونیولم ویل یې څه خبره ده ووایه

زما بیا ماغذه خرابه شول او له کوره ووتم

لاړم لرې ویاله وه هلته کیناستم او په ژړا شوم چې وه خدایه دا دې په څه عذاب ککړ کړم ما داسې کومه ګناه کړې وه چې تا ماته دومره سخته سزا راکړه

تا ولې زه د نازنین په مینه کې داسې ګیر کړم

هغه یې ربښتیا ویلي

چې خدای رسول چاته په قهر شي

نصیب یې خوار شي په ورکړې مین شینه

نازنین تا ماته له اوله دا خبره ولې نه کوله

بل خوا زرغوني زنګونه او میسجونه کول چې یوځل خبرې وکړه نازنین ښه نه ده مونږ په شفاخانه کې یو

زنګ یې راغی ما همداسې ژړل اوکی مې که هغې چې زما غږ واوریدو نو زرغونه هم په ژړا شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ويل زرغوني كه هغې رانه دا خبره پټه كړې وه نو تا خو به ويلي وو تا راته ولې نه ويل چې نازنين كوژده شوې يا يې بل چاته وركړې اخير ولې نازنين ولې يا الله ماته مرګ راكې نه يم خوشاله په دې ژوند

نور په خان پوه شوی نه يم

يو وخت چې مې كتل په صحت عامه كې ومه تولته كورنۍ مې سر ته ولاړه وه.

ما وويل، "څه وخت دی؟ په ما څه شوي؟"

كشر ورور مې چې له كابله راغلی و، وويل، "ته پرون بې هوشه شوی وې، صحت عامه ته مو راوړی وې."

ما جيب ته لاس كړ چې تليفون مې وګورم، خو په جيب كې مې نه و. پاڅېدم چې روان شم، خو د تلو توان راكې نه و. ومې ويل، "زما تليفون راكړئ."

ورور مې وويل، "هغه كور كې پاتې دی."

بيا مې د پاڅېدو اراده وكړه، ورور مې وويل، "ته اوس له كوما نه راوتلی يې، تاته د آرام ضرورت دی."

ما وويل، "اوس ښه يم، ځم كور ته." په دې سره مې د كور ته تلو ضد وكړ.

ډاكټرانو وويل، "اوس له خطرې نه بهر دی، خو خفګان ورته ښه نه دی. تاسو كولی شئ دا كور ته يوسئ."

حركت مو وكړ او كور ته راغلو. د راتګ سره مې خور ته وويل، "زما موبايل راوړه!" خور مې موبايل راوړ. دوه سوه زنګونه او پيغامونه د څو نمبرو څخه راغلي وو.

خور مې وويل، "وروره، د زرغونې په نوم يوې جلۍ تولته شپه او ورځ زنګونه وهل. ستا پوښتنه يې كوله او ويل يې چې نازنين اوس ښه ده. خو ډېر يې ژړل، وروره. دا څوک ده او ولې يې تاته ژړل؟ نازنين څوک ده او څه ناروغه وه؟"

ما خپلې خور ته په غوسه سترګې واړولې. هغه پوه شوه او غلې شوه.

په دې وخت كې د زرغونې زنګ بيا راغی. ما غوښتل چې له كوره بهر خبرې وكړم، خو چا اجازه رانكړه. ما وويل، "خير، ما يوازې پرېږدئ." هغوي لاړل، ما د زرغونې موبايل ته اوكې كړه. زرغونې سلام واچوه.

"اوس څنګه يې، فرازه؟"

ما وويل، "ښه يم، اوس له شفاخانې راغلم."

"ډاكټرانو څه وويل؟"

ما وويل، "خبر نه يم، خو ورور مې ويل چې كوما ته تللی وې."

زرغونې وويل، "د نازنين پوښتنه نه كوې؟"

زما زړه بيا راډک شو، په ژړا شوم، ومې ويل، "شكر چې ښه شوې."

زرغونې وويل، "خبرې ورسره وكړه!

ما وويل، "زرغونې، غلې شه، نوره ولې غواړې چې تكليف راكړې؟ اوس خو د هغې نوم په اورېدو مې زړه ټوټه ټوټه كېږي. كه غږ يې واورم، مړ به شم. زه به هغه هيڅكله هم ونه ښېم. هغې زما په زړه لوبې وكړې،

"فرازه، د نازنين پلار هم غواړي چې ته د نازنين سره لږ څه موده خبرې جاري وساتې، كنه هغه به مړه شي. د هغې درمل او ډاكټران اوس يوازې ته يې."

ما وويل، "پرېږده چې مړه شي! نه غواړم نور د هغې غږ واورم."

زرغونې وويل، "فراز، نور به اړيكه پرې كوم، خو په نازنين پام كوه."

تليفون مې پرې بند كړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل خوا نازنین ته د تره زوی له امریکا زنګ وهلی و. هغه د نازنین د ناروغی نه خبر شوی و. نازنین ورته ویلي وو، "سباون، یوه خبره، یو سوال درته کوم. مني یې؟"

سباون ویلي وو، "هو، هره خبره دې منم."

نازنین د قسم نه تېر کړی و او بیا یې ورته ویلي وو، "سباون، که غواړې چې زه ژوندۍ پاتې شم، نو ته د دې رشتې نه تېر شه، کومه چې زما او ستا ده. په تا کې هېڅ نیمګړتیا نشته، ښایسته یې، د کاکا زوی یې، تعلیم یافته یې، ډاکتر یې، خو زه..."

سباون وویل، "ته څه؟ ته څه غواړې؟"

نازنین وویل، "زه له یو بل چا سره مینه لرم، په هغه مینه شوې یم. نن چې مې کوم حالت دی، دا هم د هغه د لاسه دی. خیر دی، زما خبره ومنه او د دې رشتې نه تېر شه."

سباون وویل، "نازنین، چې تا راته حقیقت وویل، نو زه هم درته حقیقت وایم. زه هم په یوې جلی مین شوی یم، دلته له ماسره ډاکتره ده، خو ستا په خاطر ما ورته څه نه دي ویلي."

نازنین وویل، "سباون، ته دې خپل فامیل پوه کړه او د دې رشتې نه تېر شه. له هماغې جلی سره واده وکړه، زما په خاطر ته به په ما څه بوخت شې چې وجود مې تاسره وي او زړه مې د بل سره."

سباون خپله هم مجبور و، د خپلې مینې په خاطر. او همدا موقع یې لټوله. نازنین هم مجبور کړ چې د دې رشتې نه انکار وکړي. سباون ورته وویل، "تر ماښامه وخت راکه. زه به درته جواب درکوم. اول له مور او پلار سره خبرې کوم، بیا درته وایم."

زرغونې هر ساعت وروسته ماته زنګ وهلو. هغې ته نازنین ویل، "فراز زما نمبر او پیغامونه بند کړي دي، ته ورسره خبرې کوه، پوښتنه یې کوه."

یو میسج یې وکو چې دا ټپه یې لیکلې وه

ستا به زما نه ګیله کیږي

زه د رواج په زولنو تړلې یمه

ما چې زرغونې ته وویل، "د هغه نوم راته مه اخله"، نو ما د هغې ژړا واورېده، ځکه زرغونه د نازنین په څنګ کې ناسته وه.

د زرغونې نه مې چې خبرې بس کړې، پاڅېدم د کوټې ووتم. مور مې وویل:

"زویه، لرې لاړ نه شې چې تاته ګرځېدل ښه نه دي."

ما ویل:

"سمه ده، مورې، هیڅ چیرته نه ځم، د کور مخې پټو کې کینم."

بهر ووتلم. د پټي په پوله کیناستم. مازیګری و. طبعیت پخپل رنګونو او ټول آسمان د زېړ او نارنج رنګونو په رنګین پرده پوښل شوی و، چې د لمر وروستی شعاوې د غره په سرونو کې لګیدلې او هر څه ته یې یوه نرمه روښانتیا ورکوله. د مرغانو او مرغیو اوازونه وو، ډلې ډلې، جوړه جوړه په هوا کې روان وو او خپلو کورونو ته یې د تګ تیاري نیوله. د باد نرمې څپې د ونو ترمنځ تیرېدې، چې د طبیعت د زړه دهړکن ته ورته و.

ټولې فضا د شرایطو په رنګینو رنګونو کې د ارامتیا او خوشالۍ احساس ورکاوه. د ورځې د وروستیو شیبو هوا د یادونو او احساساتو د سفر لاره پرانستله، او ما ته یې د نازنین یادونه بېرته را تازه یا **FRESH** کړل،

په دې وخت کې مې کتل زما څلور کلیوال ملګري راغلل. ستړي مشي مو وکړه، هغوی هم کیناستل. وصال راته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"فرازه، خبر شوی یې چې ناروغ شوی وې؟ الله دې خیر کړي، وروره! دا څه پېښه وه؟ د شپې مور مې کور کې راته وویل چې په تا څه چل شوی او شفاخانې ته یې وړی وې."

"ډېر ناوخته وو، کنه درته راتلم."

شېرعلي وویل، "هو والله، موږ چې ماښام کور ته راغلو، خو کور کې دې ورونه نه وو چې پوښتنه مو کړې وای."

قدوس وویل، "اوس دې حالات څنګه دي؟"

ما له ټولو نه مننه وکړه، ورته مې وویل: "شکر دی، اوس ښه یم. بس داسې راباندې یو چکر راغی، نور نه پوهېږم چې څه شوي وو."

په دې وخت کې عباس، چې زموږ د محفلونو مالګه به مو ورته ویل، او الله تعالی ورته ډېر خوږ غږ ورکړی و، ټپه یې پورته کړه:

"په ژوندانه به خوار و زار وي

تل به په غم کې را ایسار وي

بس ګیله من به له خپل یار وي

که د چا روغ زړګی په کار وي

زما دې واوري، یارانه دې نه کوینه."

دې ټپې ډېر خوند وکړ. ما او ملګرو ورته وویل: "ادامه ورکړه!"

هغه بیا ټپه شروع کړه:

"که مې ژړا که واویلا ده

تا ته مې تل په خوله دعا ده

دا لیونی برخه زما ده

تا په ما کړې څه بلا ده

په مخ مې غبرګې اوښکې ځي، خوله درکومه."

په دې ټپه سره مې یو ځل بیا نازنین مخې ته ودرېده، او د هغې یادونه مې د زړه په تل کې بیا ژوندۍ شوه

قدوس بیا ټپه شروع کړه:

"ورځ به ماښام شي، بیا به شپه شي

شپه به له کاله پرې اوږده شي

ورته به ګرانه ګذاره شي

جانان چې ځي، په مخ دې ښه شي

زړه یې زما په زلفو بند دی، رابه شینه."

ما پرې غږ وکړ: "ملګرو، نور دا ټپې بندې کړئ."

(c) ketabton.com: The Digital Library

وصال وویل: "فرازه، خیر خو به وي؟ ولې نن ټپو ته بې چورته یې؟ ستا خو داسې بنداروته ډېر خوښ وو، نن څنګه خفه یې؟"

ما وویل: "خیر دی، بس نن مې زړه یو څه خفه دي

تر ناوخته د پټي په پوله ناست وو. ماښام اذانونه پیل شول. ما ملګرو ته وویل، "راځئ، ماښام ماسره لاړ شئ."

هغوی وویل، "نه، کورونو ته ځو. که کولای شې، د شپې د غفور کاکا حجرې ته راشه. ګپ به هم ولګوو او ساعت به دې تېر شي."

ما وویل، "سمه ده. که کور کې یې اجازه راکړه، درځم." په همدې سره مو خدای پاماني وکړه او روان شوم کور ته.

کله چې کور ته لاړم، نو پوه شوم چې زما کشر ورور زما ټول حال مشر ورور، مور او کورنۍ ته ویلی و. ورته ویلي یې ول چې: "د هلک زړه مات شوی، ګذاره ورسره کوئ، چې په ځان څه ونه کړي."

د شپې ډوډۍ مو وخوړه. مشر ورور مې راپسې غوسه شو، وه یې ویل:

"سپیه رزیله! تا کابل ته ځان د دې لپاره بدلوه چې هلته داسې دله توبونه وکړې؟ دومره پخپل سر شوی یې چې اوس دا کارونه کوې؟ مور ته دې ولې دروغ وویل؟"

همدې خبرو سره راولاړ شو چې راپسې راشي. کشر ورور مې مخې ته ودرید او وه یې ویل:

"لالا، کېنه. هر څه چې وو، هغه وشول. اوس یې غلی پرېږده. دا هم پښېمانه دی."

مشر ورور مې بېرته کېناست. مور ته مې وویل: "سبا لاړه شه، د جبار کاکا لور ورته وغواړه، چې دا ټولې ستونزې پای ته ورسیږي او هر څه یې هېر شي."

ما وویل، "نه وروره! زه ښځه نه کوم. غواړم خارج ته لاړ شم. روپۍ راسره شته، نور مې دا وطن په سترګو ښه نه ښکاري."

ورور مې بیا په دې خبره غوسه شو او پاڅېد. وه یې ویل: "ته دومره پخپل سر شوی یې چې خارج ته ځې؟ ها! ته صبر شه چې دا پښې درباندې ماتې کړم، چې د کور د دروازې نه هم بهر تللی ونه شې!"

کشر ورور مې بیا هغه کېښنولو او ویې ویل: "لالا، خیر دی. ته څه مه وایه. مور به خبرې وکړو."

مور مې وویل: "زویه، که دې خوښه وي، د جبار خان لور به درته وغواړم. ښکلې جلۍ ده، کاریګره او سواد داره هم ده."

ما وویل: "مور جانې! خبره د ښایست او بدرنګۍ نه ده، نه د سواد او کاریګرۍ. ما په خپل حال پرېږدئ. زما زړه سوری دی. زه اوس دې کارونو ته جوړ نه یم. تاسو کېنئ، خپلې خبرې وکړئ. زه ځم، ارام کوم.

همداسې پاڅېدم او خپلې کوټې ته لاړم. چې کتل مې، زرغونې اوه یا اته پیغامونه رالیږلي وو:

"سلام فرازه! څنګه یې؟ ناروغي دې څنګه ده؟ نازنین اوس ښه شوې ده، خو تش بوت ترې جوړ شوی. که خبرې هم کوې، نو یوازې تا یادوي."

بلخوا، سباوون ماښام خپلې مور ته زنګ وهلی و. هغې ته یې ویلي و: "مورې، دلته زما سره یوه ډاکتره جلۍ ده. موږ دواړه یو بل سره مینه لرو. هغه په وطن کې د هرات ولایت نه ده. تاسو یې کور ته په جرګه لاړ شئ."

مور یې حیرانه شوې وه او ورته ویلي یې و: "زویه، موږ خو ستا د تره لور ستا لپاره په نوم کړې ده د ماشومتوب نه. ته څنګه داسې کار کوې؟"

سباون ورته ځواب ورکړی و: "مورې، هغې ته زه د خور په شان فکر کوم. موږ دواړه یوځای لوی شوي یو. هغه ماته د د ناهیدې خور په څیر ښکاري. زه څنګه د هغې سره واده وکړم؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته یې له پلار سره خبرې کړې وې. پلار یې ورته ویلي و: "زویه، موږ به ستا تره ته دا خبره څنګه وکړو چې سباوون نه غواړي د هغه لور سره واده وکړي؟"

سباون ورته ډاډ ورکړ: "پلاره، ته بې غمه اوسه. کاکا مې زه پوهومه. هغه به په دې خبره زموږ نه خفه نه شي."

بیا یې خپل کاکا ته زنګ وهلی و او ټوله کیسه یې ورته کړې وه. د نازنین پلار د خپلې لور په زوریدو او فراز ته په مینه کې د رسیدلو له امله خوشاله شوی و. هغه له دې خبرې ډاډه و چې نازنین یې د خپل زړه ملګرې موندلی دی.

بیا یې نازنین ته زنګ وهلی و، وه یې ویل: "اوس ځان خپلې مینې ته ورسوه او خپل یې کړه. زما له خوا ازاده یې."

زما په موبایل کې روپۍ نه وې. نو د ورور له موبایل نه مې زرغونې ته زنګ وواهه، ورته مې وویل: "کورنۍ مې غواړي ماته ښځه وکړي، خو دا وطن نور زما لپاره اور دی. غواړم زه خارج ته ولاړ شم. دلته نور نشم پاتې کېدای."

زرغونې په اندېښنه کې وویل: "په خارج ته تګ سره به ستا غمونه ختم شي؟ نازنین به دې له ذهنه ووځي؟ داسې مه کوه! که لاړې، نازنین به مړه شي!"

ما نور د زرغونې خبرو ته غوږ نه شو نیولی او اړیکه مې پرې کړه.

یو ملګري مې چې د ویزو په دفتر کې کار کاوه، ورته مې وویل: "سبا سهار راځم، ماته د جرمني ویزه په هر قیمت وي، ووهه." د هغه سره مې خبرې ختمې کړې، خپل موبایل مې بند کړ، او ویده شوم.

سهار مې خور راغله، راته یې وویل: "وروره، پاڅه چې لمونځ درنه قضا نه شي."

زه هم پاڅېدم، لمونځ مې وکړ، او لاړم. مور مې خپل لمونځ ختم کړی و او دعا یې کوله. مخې ته یې په مسله یا جاینماز کېناستم او ورته مې وویل: "په دې دعا باندې ما دم کړه." هغې دعا پای ته ورسوله. بیا مې خپلې خور ته وویل: "خورې، لږې اوبه راته کیده چې جامې بدلې کړم." او بیا مې د مور په غیږ کې سر کېښود.

مور مې په ویښتانو کې ګوتې وهل او راته یې وویل: "زویه، نور دا خفګان دې ختم که، ټوله شپه مې ستا د خفګان له امله خوب نه دی کړی. تاسره چې څه وشول، دا به په تقدیر کې لیکل شوي وو. ته اوس د تقدیر سره جګړه کوې؟"

ما ورته وویل: "مورې، زه دېته خفه نه یم چې نازنین ولې زما په نصیب کې نه شوه. خفه دېته یم چې نازنین ولې دومره لویه خبره مانه پټه کړې وه."

په دې سره مې له سترګو اوښکې رواني شوې. "مورې، هغې به له لومړۍ ورځې څخه راته ویلي وای چې زه د بل چا په نوم یم، ولې یې راسره داسې وکړل؟"

مور مې غمجنې سترګې راته واړولې او وه یې ویل: "زویه، ته داسې فکر کوې چې هغه به خوشاله وي؟"

ما وویل: "نه مورې، هغه هم زما په څېر په روغتونونو ګرځي او ناروغه ده."

مور مې وویل: "ښه نو، که هغه ستا له غمه په داسې حال ده، نو ولې یې ملامتوې؟"

ما په ژرغونې غږ وویل: "مورې، ملامته په دې ده چې ولې یې زما او خپل ځان سره داسې وکړل؟ زما علاج اوس یوازې مرګ دی، مورې. زه پوهېږم چې د دې درد علاج نشته."

مور مې له ژړا نه په ډک غږ وویل: "مړه دې ستا دښمنان شي، زویه، بیا داسې خبرې مه کوه. دومره زور نه لرم چې ستا غم وګورم."

ما په آه سره وویل: "مورې، که څه راباندې وشول، ښځه راته وکړه. که ته مې ونه ښیې، خدای به مې هم ونه ښيي."

مور مې په خوله نرم ګوزار راکړ او وه یې ویل: "بنده کړه خوله دې، دا څه کمعقلې خبرې دې چې کوې؟"

په همدې وخت کې مې خور غږ وکړ: "وروره، اوبه او جامې دې په تشناب کې دي، لاړ شه."

زه پاڅېدم، جامې مې بدلې کړې او خور ته مې وکتل. خور مې له سره ښکل کړه او ومې ویل: "مننه، زما ګوډۍ، چې اوبه دې راته تیارې کړې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېرته راغلم، مور ته مې وویل: "مورې، وګوره، زه څنګه ښکارم؟"

مور مې وویل: "ماشاءالله، سم شهزاده ښکارې."

ما ورته په ټوکه وویل: "نه يې منم، تر هغو چې د سر نه مې ښکل نه کړې."

سر مې ښکته کړ، مور مې ښکل کړم، او دواړو لاسونو یې زما په سر باندې کش کړل. یوه شیبه په کور کې وم، بیا ووتلم، پرته له دې چې څه ووایم. د ښار په موټر کې کېناستم او مستقیم د خپل ملګري خواته لاړم.

ملګري ته مې وویل: "رئیسه، زما ویزه څنګه شوه؟"

هغې مخکې نه خبره کړې وه، پاسپورټ مې ورکړ او ویزه یې پرې ووهله. له هغې ځایه مې حرکت وکړ، لنډه دا چې نن مې د ټک ټول کارونه خلاص کړل. اوس یوازې پرواز ته انتظار وم.

شپه شوه، نهه بجې وې، سوچ مې وکړ. ته یوه ځل تلیفون وګوره او کور ته خبر ورکه چې زه د ملګرو سره یم.

تلیفون چې مې چالان کړ، د دومره ډېر میسجونه راغلي وو. زرغونې تر اویا میسجونه کړي وو. ما د میسجونو لوستلو ته شروع وکړه.

کله چې تر غرمې زما درک نه و شوی، نو زرغونې مې د ورور نمبر ته زنګ وهلی و چې "فراز چېرته دی او تلیفون یې ولې بند دی؟"

زما کشر ورور ته زما ټول ملګري معلوم وو، ټولو ته یې زنګونه وهلي او د خپلوانو نه یې معلومات کړی، خو هېچا ورته معلومات نه وو ورکړي. بیا یې زما هغې ویزې والا ملګرې ته زنګ وهلی، هغې ورته ټوله کیسه کړې وه چې ویزه یې وهلې او نن شپه دوه بجې یې پرواز دی. نو ورور مې د طیارو میدان په دروازه کې د ماښام نه ناست زه یې څارلم چې منع مې کړي.

بلخوا، چې ما د زرغونې میسجونه وکتل نو راته معلومه شوه چې ټول خبر شوي دي زما په اړه. زرغونې لیکلي وو:

"سلام فرازه، ته چېرته یې؟

فراز، زیری درکوم، په زیري کې به څه راکوې؟

فراز، ولې ځواب نه راکوې؟

فراز، د نازنین حالت بیا نازک دی، د ډېر تشویش نه لېونی کېږي.

فراز، دا ته څه کوې؟ الله او رسول ته وګوره، داسې کار مه کوه.

فراز، نازنین ستا شوه، هغه زیری دا وو، هغه د تره زوی ازاده کړه.

سلام فرازه، نازنین یم، نور بس! که نور مې د هجران په اورونو سېځه.

زه ستا د یو غږ اورېدو ته ژوندی یم، داسې مه کوه، خیر دی، اوس خو هر څه ښه شول.

فراز، که تر شپې دې جواب رانکړ نو خبر به شې چې زه مړه شوې یم، نور د دې هر څه زغم نه لرم.

فراز، که غواړې، پلار به مې خپله درسره خبرې وکړي. هغه خبره ختمه شوه، ما ستا لپاره دومره قرباني ورکړې، او ته مې یوازې پرېږدې؟"

چې کتل مې د زرغونې زنګ راغی، ما دا میسجونه لوستل او ورته مې ژړل. زنګ مې اوکی که چې یوه چیغه مې واورېده. "فراز، د خدای لپاره راشه، کنه زړه مې نور چوي!" دا چیغه د نازنینې وه چې په ژړا او سلګو کې یې راته کړه.

بیا یې وویل: "فرازه، په زړه مې څه کېږي، مړه کېږم." په دې وخت کې یې پلار موبایل واخیست او له کوټې نه ووت. راته یې وویل: "فرازه، بچیه، ته همدا اوس حرکت وکړه او مونږ کره راشه، کنه دا ځل نازنین نه بچ کېږي، زما د سپینو ږیرو خاطر وکړه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وویل: "کاکا، نازنین ته موبایل ورکه." هغې موبایل نازنین ته ورکړ. ما ورته غږ وکړ: "نازنین، زما غږ اورې؟"

د نازنین زړه سلګو دومره سترې کړې وو چې نور یې غږ نه شو کولی راته. ما بیا وویل: "نازنین، ګوره، زه دغه دی روان یم ستا خواته، خو ته اول ماسره خبرې وکړه، کنه زما حالات هم خرابیږي."

نازنین، قربان دې شم، یو غږ راته وکړه، او په دې سره په ژړا شوم. نازنین زما غږونه اورېدل، په ډېر تکلیف یې وویل: "ته راځې؟"

ما وویل: "هو، دستي رسیږم، خیر دی، ته ځان بیداره کړه، که داسي مه کوه. هو، موبایل بند نه کړې، خبرې کوه، دغه دی حرکت مې وکړو."

پاڅېدم روان شوم، ټیکسي مې ونیوله. نازنین سره مې خبرې کولې. ما ویل: "نازنین، ډوډۍ دې خوړلې؟" ویلي یې: "هو."

زرغونې غږ وکړ: "نه، هغې نه ده خوړلې، د سهار نه وږې ده." ما وویل: "نازنین، څه راوړم، ما هم نه ده خوړلې، بولاني راوړم." هغې راته څه نه ویل. زرغونې غږ کړه: "بیریاني راوړه، ددې ډېره خوښیږي."

ما ډریور ته وویل: "موټر یو هوټل ته تاو کړه." هوټل کې مې بیراني ډوډۍ او یو څه نور واخیستل، او روان شولو. د نازنین غږ ورو ورو ښه کیده.

لنډه دا چې کور ته نېږدې شوم. ما زرغونې ته وویل: "موبایل کاکا ته ورکه." موبایل یې د نازنین پلار ته ورکه. ما ورته وویل: "کاکا، که بده یې نه مني، زه درځم، ما نازنین او زرغونه یوازې پرېږدئ، تاسو دې کوټې نه ووځئ."

هغې وویل: "سمه ده، بچیه، پخیر راشې."

کور ته یې ورسیدم، ما موبایل کې وویل: "دروازه خلاصه کړه." دروازه یې خلاصه کړه. د نازنین پلار وویل: "هغه کوټې کې ده." زه لاړم کوټې ته، ننوتم او دروازه مې پورې کړه. نازنین چې زه ولیدم، منډه یې کړه او په غاړه مې پریوته. دومره یې زما په سینې وژړل چې زما ګریوان د هغې په اوښکو لوند شو. ما هرڅومره ورته ویل چې بس، بس کړه، خو اخیر یې راباندې ګوزارونه شروع کړل: "تا ماسره ولې داسې وکړل؟ ته چیرته ځې او ما پریږدې؟"

زرغونه پاڅیده، ما ترې لاس تاو کړ. د سر نه مې ښکل کړه او ورته مې وویل: "لیونۍ، زه هیڅ چیرته نه ځم او نه تا یوازې پریږدم، وګوره، درته مخکې ولاړ یم."

نازنین ښه ځان په ژړا سترې کړ،

ارامه مې کړه. غلې شوه. ځای ته مې یوړه، سر یې زما په زنګون کېښودو او اوښکې یې روانې وې. ما ورته وویل: "نور بس کړه، لیونۍ، او پاڅېږه، ډوډۍ مې راوړې، دا وخورو، وږې شوی یم."

زما هم اوښکې روانې وې، خو ځان مې کلک کړی و.

نازنین ته مې وویل: "اوس به دې پلار راشي، شرم دی."

ویل یې: "نه، پاځم رادې شي. نه شم کیناستلی، زړه مې درد کوي."

کوټه کې ارامه شوه. د نازنین مور او دواړه خورګانې راغلې. "سترې مه شې!" یې وکړه. زه غلی، د نازنین له خوا پاڅیدم. نازنین کلک ونیولم، "چیرته مه ځه، کینه."

بیرته کیناستم. موبایل ته مې فکر شو. کتل مې، ورور مې راته څو زنګونه وهلي وو. ما نازنین ته وویل: "دې ورور ته مې جواب ورکم، سودا به یې وي."

ویل یې: "همدې ځای نه زنګ ووهه."

زرغونې راته وویل: "هغه ستا په خاطر د ماښام نه د طیارو میدان په دروازه کې ولاړ دی."

ما ژر زنګ ووهو. "هلو، وروره، ته چیرته یې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وويل: "وروره، زه نازنين دي کره يم ته لاړ شه، خپلې وظيفې ته."

ورور مې حيرانه شو. ويل يې: "زه د ماښام نه دلته ولاړ يم چې تا ايسار کم لاړ نه شې"

ما وويل: "وروره، نورې خبرې بيا کوو، زه هم درځم. ناوخته ستا خواته

ته کور ته زنګ ووهه چې د مورجانۍ به سودا وي. نوره مې اړيکه پرې کړه او راغلم د نازنين سر، ته ودريدم."

ما زرغونې ته وويل: "زرغونې، هغه ډوډۍ واچوه، زه وږی شوی يم، او نازنين به هم وږې وي، چې وې خورو."

نازنين مې کينوله، او د نازنين مور ته مې وويل: "مورجانې، که ستا اجازه وي، زه به نازنين ته په خپلو لاسونو د چايو سره ډوډۍ ورکم، ځکه دې ته وريجې ښې نه دي."

ټولو وخاندل.

نازنين وويل: "قسم دی، که يو کپ ډوډۍ د چايو سره وخورم."

ما وويل: "نازنين، وږې کيږه، مه دا وريجې، هر وخت پيدا کيږي، خو ستا صحت نه پيدا کيږي. ته به د چايو سره ډوډۍ خورې."

لنډه دا چې زرغونې ډوډۍ تياره کړه، دسترخوان يې هوار کړو. نازنين مې ښکته کره، ما وويل: "د لاسونو لپاره اوبه راوړې."

نازنين وويل: "زما لاسونه پاک دي."

ما وويل: "خاورې پاک دي، د سهار نه په ژړا يې او پوزه پرې کشوې، ورشه، لاسونه دې ومينځه.

بيا ټولو وخاندل، خو نازنين ضد وکړ او کيناسته.

موږ دواړه په ډوډۍ خوړلو شروع وکړه، زرغونه مې هم کينوله. نازنين وويل: "ګوره، زرغونې ته بيا هغسې ستونه ونکړې چې ډوډۍ خوره دا وخوره هغه وخوره ، کنه زه پاځم." ما او زرغونې ورپورې وخاندل

نازنين د ډوډۍ خوړلو په دوران کې راته وکتل، او بيا په ژړا شوه او په غاړه مې پريوته: "ښه، ته ما پريږدې، او ځې، زما دې حالاتو ته هم نه ګورې! فرازه، تا ماسره ولې دا څو ورځې داسې وکړل؟ هيڅ دې په ما زړه درد نه کوو، هيڅ دې نه ويل چې دا به مړه شي."

ما ورته وويل: "نازنين، زه هيڅ چيرته نه ځم، دا وګوره، درسره ناست يم، او چې څه مې کول، هغه مجبوري وه، موږ سره هغه وخت دا کار مناسب نه و."

بيا مې ورته وويل: "هله نازنين، ما او تا په خبرو شو، او زرغونې هرڅه خلاص کړل."

يو ځل يې وخاندل: "تاسره د خيټې غم دی، د غم زويه."

ډوډۍ مو وخوړه، نازنين لاړه، مخ او لاس يې پرېمينځل د سر ويښتان يې جوړ کړل، ټيکری يې سم کړ.

کيناسته د خبرو شور شو يو بل سره مو خبرې کولې د نازنين پلار هم راغی او کيناستو خبرې مو شروع کړې ماته يې د خپل وراره کيسه وکړه چې دغسې کار يې وکړو

ما ورته وويل کاکا جانه زه هيڅ په دې اړه ويل نه غواړم که يې ووايم تاسو به وايئ چې دا په دې کار خوشاله دی خو نه

څه چې وشول په هغې کې زه هيڅ ګنهکار نه يم زه هيڅ خبر نه وم پاتې شوه د وراره مسله دې

هغه د هغې حق دی دا ډير غلط کار دی چې څوک لور خور په ماشومتوب کې د چا په نامه کوي يا خپل ځوی ته يو څوک په نامه کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د هرې پیغلې او ځوان حق دی چې د خپل ژوند ملګرې پخپله وټاکي په دې کار کې باید والدین مداخله او خپله خوښه ونکړي

تر ناوخته ناست وو د نازنین مور خورګاني او زرغونه د نازنین سره په خبرو مصروف وو ما چای وڅښلو د نازنین پلار ته مې وویل

کاکا جانه زه به اوس لاړ شم شپه هم ناوخته شویې او وروړ به مې هم په تمه وي

نازنین پاڅیده پلار ته یې وویل دا پرې نږدې چې لاړ شي همدلته یې پاتې که

ما ویل نه نازنین ځم وروړ به مې په تمه وي

ویل یې زه د هرڅه نه خبره یم چې تا ویزه او ټیکټ اخستي او نن شپه دوه بجې ځې خارج ته

د نازنین پلار وویل زویه داسې کار ونکړې لاړ نه شې زه به دې وروړ ته زنګ ووهم چې فراز مونږ ایسار که

ما ویل نه کاکا نه پاتې کیږم ځم

نازنین زه هیڅ چیرته نه ځم سهار بیا راځم ګورم دې

نازنین وویل نه فرازه ته نه راځې بیا

هیڅ چیرته نه شي تللی

که بیا هم نه ایساریږې نو پاسپورټ او اسناد دې ماته راکړه بیا لاړ شه

نازنین ټینګار کاوه چې پاتې شم. ما غوښتل په یوه چل ځان خلاص او لاړ شم، نونازنین ته مې وویل: "زما ټول اسناد او وسایل په هوټل کې دي، زه هیڅ ځای ته نه ځم." خو نازنین زما خبرې هېڅ نه منلې. ما بیا د نازنین پلار ته وویل: "کاکا جانه، غواړم له تا سره یوازې خبرې وکړم."

زه او د نازنین پلار له نورو جلا شوو، او ما ورته وویل: "کاکا جانه، ما ټکټ اخیستی، نن شپه دوه بجې مې پرواز دی. زه نه شم کولی چې پاتې شم، غواړم لاړ شم."

د نازنین پلار راته وویل: "زویه، که دې مخکې موبایل نه وای اوکې کړی، نو په الله یقین وکړه چې موږ فکر کاوه نازنین به نن شپه ژوندی پاتې نه شي. ستا په راتګ او لیدو حالات یې بیرته سم شول. زویه، که ته بیا لاړ شې، نو نازنین به مړه شي. زه نازنین په داسې حالت کې نه شم لیدلی. ته پوهېږې چې کله مې وراره انکار وکړ، ما څومره د نازنین د خوښۍ لپاره هڅه وکړه. زویه، ته هر څه پرېږده، د هر څه تاوان به زه درکوم. نور خلک د هلک لپاره په خواست پسې ځي، خو زه د خپلې لور لپاره تاته په مرکه درځم. خو خیر دی، ته پاتې شه او له خپل کار نه تېر شه."

ما چې د نازنین د پلار خبرې واورېدې، زړه مې ډېر زیات درد وکړ. ورته مې وویل: "راځه، کاکا، لاړ شو."

نازنین ته مې خپل د سفر ټول اسناد ورکړل، ورته مې وویل: "واخله، نازنین، چې اعتبار دې پرې وشي. تا همدا غوښتل، اوس اختیار ستا دی. څیرې کوې یې، سوزوې یې او که له ځان سره یې ساتې."

نازنین زما په دې کار دومره خوشحاله شوه چې له سترګو یې اوښکې رواني شوې. ما ورته وویل: "ښه نو، اوس اجازه راکړه چې لاړ شم. وروړ به مې انتظار وي، سودا به یې وي.

د نازنین پلار او کورنۍ یې ډېر ټینګار وکړ.

"خو ما وویل چې نه، اوس ځم، او سهار خامخا راځم. د هغوی سر مې خدای پاماني وکړه او ترېنه روان شوم. لنډه دا چې د وروړ خواته مې ورسیدم. وروړ ته مې ټوله کیسه وکړه چې خبره دغسې شوه. هغه هم خوشاله شو، وه یې ویل: 'ته سهار هغوی کره لاړ شه او ورته ووایه چې موږ مرکه دروړو.' ما وویل: 'سمه ده، زه به سهار ورشم.'

بلخوا، د نازنین د تره زوی د نازنین په خاطر خپلې کورنۍ او د نازنین پلار ته دروغ ویلي وو چې هغه له یوې جینۍ سره مینه کوي. د دې موخه دا وه چې نازنین خپلې مینې ته ورسیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه تېره شوه، سهار شو، ما د ورور نه اجازه واخیسته او د نازنین دې کره لاړم. چای یې راوړ، او د چای تر څښلو وروسته مې د نازنین پلار او نازنین ته وویل چې 'زه ځم کور ته، چې د مور به مې سودا وي.' بیا مې ورته وویل: 'کاکا که دې خوښه وي تاسې هم راسره لاړ شئ، زموږ کره. د کلي ننداره به هم وکړئ او زموږ ژوند به هم وګورئ. کنه، زه وایم چې همدا اوس یو ځای لاړ شو.'

نازنین په خوښۍ چیغه کړه: 'څومره ښه! زما هم ډېر ارمان دی چې کلیوالي ژوند وګورم. چې لاړه شم، پلاره؟' پلار یې وویل: 'فرازه زویه، ته لاړ شه. موږ به په ورځ-دوو کې درشو او خامخا درځو.' ما وویل: 'سمه ده کاکا، زه به په تمه یم او ستاسو په راتګ به ډېر خوشاله شم

په همدې مو صلاح وکړه او ما ترېنه رخصت واخیست.

نازنین په تلو تلو کې راته وویل، "ګوره فرازه، دا وار سم موټر کې کېنه چې بیا خدای مکړه د کومې حادثې سره مخ نه شې."

ما وویل، "سمه ده." موټر کې کیناستم، حرکت مې وکړ، او کور ته چې ورسېدم، ورور مې راباندې شروع وکړه. ښه سم یې وغربولم.

خو دا ځل مې زړه خوشاله وو. چیرته د تښتېدو نیت مې نه وو. ځان مې غلی نیولی وو. ورور مې چې ښه ځان سترې کړو، کیناستو او راته یې وویل، "وروره، ته انسان یې که ځناور؟ ته ولې په خبرو پوهېدل نه غواړې؟

ایا زما په روزنه کې کمی راغلی وي که په پالنه کې؟ ما خو د دې ورځې لپاره تاسره خواري نه کوله چې ته دې داسې بې سره شې. ما خو د خپل وجود په خولو لوی کړی یې. په تا مې تعلیم وکړ چې درنه سم انسان جوړ شي. تا دا هر څه هېر کړل. دومره نه وایې چې د دې مور او ورور په زړه څه تیرېږي.

ګناه دې خپله ده او سزا یې موږ ته راکوې. ولې، فرازه، دا په تا څه وشول؟

موږ خو په تا ډېر ناز کاوه، ډېر حساب مو کاوه."

بیا یې زما مور ته وویل، "نن جبار کاکا کره لاړه شه او د دې د کوژدې غم وخوره."

زړه مې درز وکړ، "خدایه! دا په څه لانجه واوښتم؟ اول د نازنین هغه لانجه او اوس چې هر څه سم شول، دلته دا لانجه."

ما ورته وویل، "وروره، خیر دی. دې خبرې نه تېر شه. ما جلۍ خوښه کړې ده. زه بغیر له هغې د بلې جینۍ سوچ هم نه شم کولی."

د ورور سترګې مې له اوښکو ډکې شوې او وه یې ویل، "ښه، سمه ده. دا حق هم زموږ نه واخله. موږ خو تا لپاره داسې ځای خوښ کړی وو او دا زما او د مور ارمان هم وو."

ما مې مور او ورور ته وویل، "خیر دی، وروره. تاسو د هغې کورنۍ وګورئ، جلۍ وګورئ. که مو خوښه نه شوه، بیا به زه ستاسو خوښه کوم. خو یو ځل تاسو هغه خلک وګورئ."

مور مې وویل، "زویه، څنګه چې فراز خوشاله وي، موږ هم خوشاله یو."

ددې چې کومه جلۍ خوښه ده هماغه به ورته وکړو

ورور مې هیڅ ونه ویل پاڅیدو او روان شو

ما مې مور ته وویل خیر دی مورې ته مې ورور پخلا کړه زه بغیر له نازنین نه د بل چاسره واده نه کوم

مور مې وویل سمه ده زویه ته غم مه کوه زه یم هرڅه سموم ته بې غمه شه

لنډه دا چې ماښام شو ټول کور کې ناست وو مور مې مشر ورورته وویل زویه خفګان پرېږده دا ددوی ژوند دی پرېږده چې دوی خوشاله وي مونږ یې ورسره څه

د پوهنتون مینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې وویل سمه ده چې دا خوشاله دي په دې رشته زه هم ددې خوشالي غواړم خو زه به د جبار کاکا لور ضرور غواړم او کوم به یې

ما وویل ورور د جبار کاکا کورنۍ زما هم خوښه ده هغه به مې کشر ورور ته وغواړو.

ورور مې ومنله خو ډېر خفه وو

شپه مو جوړه کړه زه لاړم خپلې کوټې ته ما د ورځې په جریان کې څو ځل د نازنین پوښتنه کړې وه خو بیا مې ورته میسج وکړو

سلام نازنین څنګه یې اوس د طبعیت څنګه دی

ویل یې ښه یم د خان صیب زویه اوس به دې هم پوښتنه نه کوله

ما ورته ولیکل نازنین د کورنۍ سره مې ناستې او مشورې مو کولې

ښه کورنۍ دې څنګه ده فرازه ؟

ما ویل شکر دی ښه ده خو زما پوښتنه مه کوه زه ښه نه یم

نازنین ولیکل الله دې خیر کړې څه شوي فرازه

ما ویل مشر ورور مې دومره ووهلم چې ټول وجود مې ټوک ټوک دی

ولې په څه خبره یې وهلې

ویل یې چې ته څنګه دومره غټ کار بغیر زمونږ له اجازې کوې او کړی دې دی

نازنین وخاندل هههههه شکر چې خمبیره یې کړې د ورور د لاسونو قربان شم ما ښیرا کړې وه چې خدای دې زما د دردولو بدله درنه واخلي او دغه دی زما ښیرا قبوله شوه

ما وویل نازنین زه د ورور په ګوزارونو او وهلو خفه نه شوم خو کله چې سترګې یې له اوښکو ډکې شوې او راته یې وویل چې ما ته د همدې ورځې لپاره لوی کړی وې چې داسې به کوې نو دې وخت کې مې زړه ډېر خفه شو او له ځان سره مې وویل فرازه لعنت شه او په تا شه چې د مور سره دې د پلار په شان وروره هم خفه کړو

نازنین هم زما د ورور د حالت په اوریدلو خفه شوه

وې ویل فرازه ستا د لاسه ما هم خپل مور او پلار ازار کړل تکلیف مې کړل ټول ستا د لاسه

تا دومره ماته صبر ونکړو چې زه مسله هواره کم تا د غوایي په شان منډه ووهله

زړه خو مې غواړي چې درته خر ولیکم خو بیا وایم چې د خر توهین ونه شي

ته ولې دومره کم عقل شي یودم

ما وویل دا هرڅه ستا د لاسه وشول

چې کتل مې د زرغونې زنګ راغی.

زنګ مې اوکی که سلام یې وکړو او شروع شوه

های بې انصافو ویر او ژړا لپاره زه ومه د خیر او خیریت خبرونه ما ورل راوړل وژړیدم زه ستاسو نه زیاته اوس چې خپلو کې خوشاله هستئ د یو ساعت نه زیات وخت وشو چې نه تا فرازه وویل چې زرغونه څنګه ده یا سلام مې کوه او نه نازنین وویل چې زرغونه سلام کوي مطلب اشنا خلکو

ما ورله په ټوکو کې وویل زرغونې د نازنین نه تا ماسره ډېر بد کړي که زنګ دې نه وای وهلی اوس به جرمني کې وم خو ستا د لاسه دې بلا ته پاتې شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغوني په کړس کړس وخاندل غوښتل يي چي نازنين ماپسي په غوصه کړي نو کړل يي

خا تاته اوس نازنين بلا ښکاري دې غريبي ستا لپاره امريکه پريښوده ته يي احسان هم نه مني

موبايل د دواړو مينځ کي ايښی وو او اواز يي جيګ وو

نازنين وويل فرازه د يو جرمني تګ لپاره دې زه بلا کړم ما ستا لپاره څه ونکړل اخير مي د منني نتيجه دا شوه

ما ورته وويل نازنين ستا د لاسه خو زه هم نن خمبيره شوم او ورور مي ښه په مړه خيته وهل راکړل ديته خو نه ګورې

په دې خبرې زرغوني وخاندل

نازنين وويل سمه ده چي زه بلا يم نور به درسره خبرې نه کوم همدې سره يي موبايل بند که

ما که هرڅومره د نازنين او د زرغوني موبايل ته زنګونه او ميسجونه وکړل ځواب يي رانکړ موبايل مي سر ته کيښود او ويده شوم

سهار په وخت نازنين دوه زنګونه ووهل او بيا يي ميسج وکه پاڅه لمونځ وکه

ما ورته ځواب ورنکړو کتل مي خورمي راغله ويل يي وروره ويښ يي راځه اوبه مي درله د اودس لپاره اچولي لمونځ وکه

پاڅيدم لمونځ مي وکړو راغلم خپل ځای ته کتل مي نازنين بيا دوه ميسجونه کړي وو چي ولي ځواب نه راکوې

ما بيا ځواب ورنکړو چای ته لاړم مشر ورور مي وويل زمونږ ګاونډي بلال ته يي کوژده کړې شپې ته يي د شيريني خورې پروګرام دی ټول کليوال يي دعوت کړي

ماته يي وويل تاسو ټول مونږ کره مازيګر راشئ ستاسو کور کي به سړيو ته ځای جوړ کړو

مور مي وويل سمه ده زويه ګاونديتوب دی او يوه شپه ده خير دی تکليف به وکړو

چای مي وڅښلو او بهر ووتلم ګورم چي ټول کليوال ملګري راټول دي

خواته يي ورغلم هغوی د بلال د کوژدې خبرې کولې ګپ مو لګولو نهه بجي وې چي،

نازنين ميسج وکړو فرازه موبايل اوکی که يو څه درته وايم ما بيا ځواب ورنکړو لګه شيبه وروسته د نازنين پلار زنګ ووهو

بلاله بچيه مونږ درنو ستاسو خواته

ما وويل که ورته وايم چي مه راځئ دلته داسي چل دی هم نه کيدو که ورته وايم چي راشئ هم نه کيدو دوه لانجو کي ګير وم

اخير مي ورته وويل سمه ده کاکا جانه راشئ زه به مو مخي ته درشم

ويل يي تکليف مه کوه خو صرف ادرس راکوه مونږ خپله درځو

ما وويل سمه ده چي ننګرهار ته ورسيدې زنګ ووهئ زه درله ادرس درکوم

موبايل مي بند کړو لاړم کور ته ورور مي هم کور کي و ما مي مور ته وويل مورې هغه خلک راځي

مور مي وويل کوم خلک زويه ما وويل هغه نه دي

کوم څوک يادوې هغه هغه کوې او نور نوم يي نه اخلې

ما وويل هسي نه ورور مي غوصه شي

ورور مي وويل رزيله خو سمه خبره وکه کنه اوس پاڅيرم درپسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل نازنین دي کورنۍ راځي چکر ته او مونږ کره رازي

وروور مي وویل اوس به څنګه وکړو شپې ته خو دلته خلک راځي او دوی هم دي

مور مي وویل نو څنګه کوې زه خیر دی مونږ سره به لاړ شي ګاونډیانو کره ساعت به یې هم تیر شي

لنډه دا چې زه بازار ته لاړم د غرمې لپاره مي تیاری وکړو دولس نیمې بجې وې چې نازنین دي ورسیدل.

زه او وروور مي مخې ته لاړو. وروور مي وویل: "فرازه، ته دا ښځې کور ته یوسه، زه او ډګروال صاحب به حجرې ته لاړ شو."

زه له نازنین دي سره شوم او کور ته مي یوړل. تولېرکورنۍ مي ورته ستړي مه شي وویله، بیا مي هر یو ورته بېل بېل معرفي کړل. خو کله چې د نازنین نوبت راغی، هغه زما نه مخکي شوه او وه یې ویل: "زما نوم نازنین دی." بیا مي د مور غوږ ته نږدې شوه. زه هم نږدې شوم چې څه وایي. مور مي وویل: "لرې شه، زموږ په منځ کې کار نه لرې." نازنین یو څه ورته وویل، مور مي وخندل او له سره یې ښکل کړه.

ما مور ته وویل: "مورې، اوس به ماته حال ووایې چې دې درته څه وویل."

مور مي وویل: "نازنین وایي، پلار مي تږی شوی. فراز ته ووایه چې حجرې ته اوبه یوسي.

ما ورته وویل: "نه مورې، دا خبره نه وه. وه یې ویل، ته ځې که لرګی درپسې واخلم!"

خور مي په جیګ کې اوبه راوړلې چې دا یوسه حجرې ته. ما اوبه واخیستې او مور مي نازنین دي مخکې کړل. کوټې ته ننوتل. ما د نازنین پلار ته ګیلاس ډک کړ. هغه اوبه وڅښلې.

ما ورته وویل: "کاکا جانه، په لاره کې خو به تکلیف شوی نه یې؟"

میرویس خان کاکا وویل: "نه بچیه، ډیر ښه او په آرامه راغلو. بس تا چې کومه لاره ښودله، په هماغه روان وو. هېڅ مشکل نه و."

ما وویل: "کاکا جانه، ډیر ښه کار مو وکړ چې چکر مو وواهه. لکه به ستاسو ذهن هم بدل شي او د ماشومانو هم، او د نازنین لپاره هم ښه ده چې فکر یې یو څه سم شي."

دې وخت کې مي د وروور فکر یوسل او اتیا درجې ګډوډ ښکاره شو. چې مي وکتل، شونډې یې وچیچلې او پاڅېد. وه یې ویل: "ډګروال صاحب، که ستاسو اجازه وي، دوه دقیقو لپاره به بهر ووځم."

وروور مي ووت. میرویس خان کاکا وویل: "هو بچیه، د کلي تازه هوا او ارام چاپیریال انسان ته سکون ورکوي، او چې بیا شنه فصلونه ګورې..."

دې وخت کې مي وروور آواز وکړ: "فرازه جانه، ته دا ترکاري کور ته یوسه."

ماته خو د وروور وضعیت معلوم و. کله چې له حجرې ووت، نو په ځان مي کلمه ش ه ادت وویله او روان شوم. څنګه چې مي د حجرې له دروازې قدم بهر کېښود، وروور مي په ویښتانو کې ګوتې واچولې او د حجرې شاته یې کش کړم.

"د شرمېدلي زویه! ته نه شرمېږې چې د نازنین د پلار مخې ته داسې خبرې کوې؟ تا کې شرم شته کنه؟ تا خو زه وشرمولم!"

ما وویل: "وروره، ما نو څه کړي چې ته اوس غوسه یې؟"

ویل یې: "خلک د خسر مخې ته داسې خبرې نه کوي! او کله دې ما ته په مینه ویلي چې وروور جانه؟ د نازنین پلار ته هر خبره کې کاکا جان، کاکا جان کوې! زه دې وشرمولم."

ما زر وویل: "وروره، میرویس کاکا غږ وکړ."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې سره يې يوه کلکه لغته راکړه: "ورکه شه، د شرمېدلي زويه!"

زه هم نېغ د کور په دروازې د ګډوډو ويښتانو سره ننوتم. چې کتل مې، نازنين او زرغونه زما خور سره په اشپزخانه کې ډوډۍ تياروي. نازنين زما د حالت په ليدو وخندل او وه يې ويل:

"فرازه، دا ويښتان خو دې اوس پوره سم وو. دا څنګه داسې ځنګل شول؟"

نېږدې شوم، ټول غوږ شو. ما وويل: "ورور مې يوه لغته راکړه او له ويښتانو يې ځوړند کړی وم!"

نازنين او زرغونه وخندل. خور مې پاڅېده، زما ويښتان يې سم کړل او راته يې وويل: "ولې وروره، څه دې کړي وو؟"

ما وويل: "هيڅ، صرف دومره مې د نازنين پلار ته وويل چې ښه دې وکړل چې ماشومان دې چکر ته راوړل. زه د نازنين په ليدو ډېر خوشحاله شوم، نو ورور اول خپله له حجرې ووتو او بيا يې ماته اواز وکړ، او د دې خبرې سزا يې راکړه."

هغوی بيا وخندل. خور مې وويل: "شکر وباسه چې د هغې بلې ورځې په شان يې نه يې وهلی!"

نازنين وويل: "ښه ده چې ستا حال مې په سترګو وليد چې ځان سمبالړکم!"

دې وخت کې مې د ورور ټوخی شو. ننوت کور ته. زه اول د خور شاته پټ شوم، بيا مې وويل: "هسې نه چې د دوی په مخ کې دې سپک کړي!" ژر ووتلم، خو بيا يې هم وليدم.

ما خور ته اواز وکړ: "ځانګې، دا ډوډۍ څنګه شوه؟ مېلمانه مو له ولږې مړه کړل، ژر کوه!"

ورور مې هم راغی چې خور پسې غوصه شي. نازنين غږ وکړ: "دا بېچاره خو لګيا ده، که ته يې کار ته پرېږدې! راغلي يې او د مشر ورور غيبت دې شروع کړی!"

رنګ مې تک ژير شو. ورور مې وويل: "ورشه فراز جانه، ته حجره کې کينه. ډوډۍ زه خپله راوړم. بيا دې کور کې ونه وينم، رزيله!"

ما منډه کړه او له کوره ووتلم. حجرې ته لاړم. ما او ميرويس کاکا خبرې کولې، چې کتل مې، ورور، خور، نازنين او زرغونې ډوډۍ راوړه. زه ژر پاڅېدم، لاسونو ته مې اوبه واچولې، دسترخوان مې هوار کړ، کيناستو ډوډۍ ته. ورور مې وويل: "ورشه مالګه راوړه!"

لاړم د مالګې پسې. نازنين مې مخې ته شوه. ما ورته وويل: "رزيلې، څوک په داسې وخت کې داسې خبرې کوي؟ تا خو مرګ ته جوړ کړی وم! اوس مې هم زړه وايي چې خير دی، نشته!"

نازنين وويل: "تا ولې د ځان د خلاصون په نيت ځانګه بېچاره په خوله کې ورکړه؟"

ما وويل: "مالګه راکړه کنه، اوس به بيا راخوشي وي!"

مالګه مې واخيسته او لاړم. ورور مې بيا وويل: "لاړ شه چاقو راوړه."

بيا لاړم، چاقو مې راوړ. ويې ويل: "لاړ شه، لږه ښوروا راوړه!"

ښوروا مې راوړه. وه يې ويل: "لږې وريجې راوړه!" وريجې مې راوړې، کراري يو ځای ته کېناستم.

ميرويس کاکا وويل: "راشه فرازه، زمونږ سره ډوډۍ وخوره."

ما وويل: "نه کاکا جانه، تاسو چې راتلئ، زه وږی وم، هغه وخت مې وخوړه. اوس مې زړه ته نه کېږي."

ورور مې وويل: "خوره ډګروال صاحب! هلک دی، هر وختچې وږی شي، ډوډۍ به وخوري!"

دوی ډوډۍ وخوړه، ما لوښي چلول پيل کړل. د ولږې له امله مې کولمې تاوېدې. چې کور ته لاړم، هغوی هم ډوډۍ ته ناست وو. خور ته مې اشاره وکړه، هغه راغله. ما ورته وويل: "ماته ژر ډوډۍ واچوه! هلته خو راباندې ورور ډوډۍ زهر کړه کنه، د ولږې له امله بېهوشه کېږم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

خور مې راته ډوډۍ واچوله، او همالته په اشپزخانه کې کېناستم. نازنين ډوډۍ خوړلې وه، لوښي يې راوړل. زه يې وليدم، راته يې وويل: "ولې دې هلته زما د پلار سره نه خوړله؟"

ما وويل: "خبرې مه کوه، ټول ستا د لاسه!"

نازنين راغله، د وريجو نه يې مړۍ جوړه کړه. دې وخت کې زرغونه او خور مې هم راغلل. نازنين وويل: "خوله خلاصه کړه!" او مړۍ يې راکړه. خور مې لاړه. زرغونې وويل: "څه يوه فلمي صحنه ده؟ څه مينه ده چې معشوقه په خپل لاس عاشق ته ډوډۍ ورکوي!"

ماته خندا راغله، او هر څه مې بيرته وګرځول. چېلې ته مې لاس کړ، تبښته زمونږ ټوله مينه دې خرابه کړه! ته خو دا خبرې د سوخت نه کوې!"

زرغونه په خندا شوه. ما نازنين ته وويل: "ته لاړه شه کوټې ته، که په دې حال کې مې ورور وليدم، د غواګانو سره به مې تړي!"

هغوی وخندل، نازنين روانه شوه. زه هم پاڅېدم او بيرون، حجرې ته لاړم. چې ګورم، ورور مې او ډګروال صاحب په حجره کې نه شته. زه هم د وياله په لور روان شوم. چې کتل مې، هغوی اودسونه کړي او د کلي مسجد په لور روان دي.

زه بيرته کور ته ستون شوم. خور ته مې وويل: "خورې، دې مېلمنو ته خو دې باغ پورې چکر ورکړه، چې تازه مېوې او سبزي وګوري."

خور مې وويل: "سمه ده وروره، اوس خو مو ډوډۍ وخوړه، مازيګر به يې يوسم."

نازنين وويل: "هو، مازديګر به لاړ شو."

ما وويل: "اوس تيار ماړه ياست، تش به ورته ګورئ! مېوې او سبزي به درنه په امان کې وي!"

زرغونې وويل: "هرځومره چې ماړه يو، ستا له قصده يې شکوو او خورو!"

ما وويل: "بلکل، تاسو خو د اوښ د نسل نه ياست! ګوره، دلته ښار نه دی، خپل ځان سره مو ګوزاره کوئ. بيا مو په نيمه شپه نه شو په منډه کولی!"

دريواړو خندا وکړه. نازنين مې خور ته وويل: "راځه، اول به لمونځونه وکړو او بيا به لوښي ومينځو."

زه هم بهر ووتم. مازديګر و، کور مو خالي کړ. دننه کور کې مو ديګونه باندې کړل، او بهر حجره او ډېره کې مو کټونه او سترنجۍ هوارې کړې د سيل او مېلمنو لپاره.

سهار، موږ ملګرو په پټه پلان جوړاوه چې هنرمندان به راوړو. ما ملګرو ته وويل: "زما خو مېلمانه راځي، تاسو ښار ته لاړ شئ او هنرمندان راولئ." هغوی همداسي وکړل. هنرمندان هم ورسېدل، هلکان ورسره شول او د کلي په پټو کې يې چکر ورکاوه. ورور مې او د نازنين پلار هم د کلي پټو ته په چکر وتي وو. ټول کليوال په خوشالی سره د کارونو کې بوخت وو، هر يو په منډه وو.

نازنين راته زنګ وواهه: "فرازه، چېرته يې؟"

ما ورته وويل: "ډېره کې يم."

وې ويل: "باغ ته راشه."

لاړم، چې کتل مې، خور مې د تيکري په پلو کې مالګه له ځانه سره وړې. نازنين، خور مې، او زرغونې په پټو کې بادرنګ شکول. ما ورته وويل: "دا د خوړلو نه دي، واړه دي!"

وې ويل: "موږ يې خورو، ستا يې څه؟" بيا يې ماته کامره راکړه او وې ويل: "ته په دې زموږ عکسونه اوباسه!"

هغوی بادرنګ شکول، ما يې عکسونه ويستل. کيناستل د بادرنګو خوړلو ته. ماته يې وويل: "ته هم راشه!" ما وويل: "زه يې نه خورم او له تاسو سره هم نه کينم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغوني زما خور ته يې وويل: "ته راځه، لاړ شو هغه ځای نه لږ مولی سرخک هم راوړو." هغوی لاړل، زه د نازنين خواته نږدې شوم. نازنين وويل: "د غم زويه، يوه غاړه راکړه! څنګه دومره لرې لرې ګرځې؟"

ما وويل: "د غم لورې څه پوهيږې؟ د قارون په شان ورور مې دی ډېر پام کوه کنه، هر څه به خراب کړي. او بل، د ځانګې مخې ته زه نه شم کولی له تا سره سمې په مينه خبرې وکړم."

وې ويل: "سمه ده، فکر مې دی، پام کوم، خو ډېر مه ورکيږه."

ما وويل: "نازنين، زموږ کورنۍ دې خوښه شوه کنه؟"

وې ويل: "ستا نه مې دوی ډېر خوښ شول! مورجانه وګوره، که شپه او ورځ خبرې ورسره وکړې، انسان نه تنګيږي. ورېندار وګوره، څومره د مورجانې خيال ساتي."

نازنين وويل: "او د ځانګې خو مه وايه! که موږ بېرته واپس لاړو، نو قسم دی چې د ځانګې پسې به ژبی شمه. څومره خوږه او مهربانه ده، فرازه! هېڅکله ځانګه خفه نکړه، ډېره معصومه جلۍ ده."

پاتې شو کلی، دا مې هم ډېر خوښ شو. څومره ارامه، شنه، او خوږه فضا لري! ته په الله يقين وکړه، ډېر مې زړه خوشاله دی."

ما ورته وويل: "لکه چې بد زه يم، چې هېڅ تعريف دې راته ونکړ!"

دې وخت کې زرغوني وويل: "تعريف، تعريف نه لري!"

نازنين وويل: "بد به ستا په ليدو شکر وباسې! چې دا خو موږ نه هم بد دی. تا ماسره څه ونه کړل! ټول عمر کې مې ډاکتر نه پېژانده، ستا د لاسه مې هغه هم وليد! ليدل خو لا څه کوې، په شفاخانه کې دې راباندې شپې وکړې. تا کې ښه توب چيرته دی؟"

خور مې وويل: "نازنين خورې، ته پوهيږې چې په دې کوم حالتونه تېر شوي؟ په ډېرو سختو کې يې نه دې ژړلې، مګر چې کابل نه راغی، دومره يې وژړل چې ان ډاکتر ته مو يووړ. يوه نيمه ورځ په کوما کې و."

"يوه ورځ خو ورته په تعجب کې شوم. هېڅ بې هېڅه يې زه ووهلم، او بيا يې د غاړې نه تاوه کړم. راته يې ويل: 'خفه نه شې' او ژړل يې."

په دې خبرو د نازنين سترګو کې اوښکې راغلې. راته يې وويل: "فرازه، ستا دې زما په سر قسم وي، که ته به په ځانګه نور لاس پورته کوې!"

ما وويل: "سمه ده، تاسو مو کيسې او خوراکونه کوئ، زه درنه لاړم."

حرکت مې وکړ، لاړم ډېرې ته. ماښام شو. لمونځونو نه وروسته مو ډوډۍ ورکړه. ډوډۍ خلاصه شوه، هنرمندانو خپل سازونه سر کړل او سيل شروع شو.

لومړۍ نغمه يې په ساز کې دا ونيوله:

"دا زموږ زيبا وطن"

ورپسې يې دا نغمه ونيوله:

"ورور مې ولاړ و، تا مې تاوکړل مړوندونه..."

وې ليدم: "قسم دی ياره، وې ليدم!"

دې نغمې پسې يې د ملنګ جان رباعي او غزل شروع کړ. د غزل پسې يې چاربيته وويل. او نور يې سروکي او ټپې شروع کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د کلي ځوانانو ډله معلومه وه، هر یو به نمبر په نمبر پاڅېده اوړګداګاني به یې کولې.

ورور مې هم ناست و، د نازنین پلار هم ناست و. هلکانو زه هم ګډا ته پورته کړم، ما هم ښه ګډا وکړه. هلته په کور کې د ښځو سیل هم شروع و، نازنین ورته عجیب عجیب کتل او خوشاله وه، ښه ساعت یې تېر و.

موږ هم میدان ګرم کړی و، ګډاګاني او اتنونه مو کول، چې نازنین زنګ وواهه. ما اوکې کړه. وه یې ویل: "فرازه، زه په بام ناسته یم، ته ګډا وکړه چې دې وګورم."

ما چې بام ته وکتل، سم نه ښکاره کېده، خو بام ډک و. چای راوړه، هنرمندانو ته یې سیل بند شو، چای یې وڅښل، بیا یې چې شروع کوله، زه لاړم هنرمند ته مې وویل: "دغه ساز ونېسه، فارسي."

"به اولین نگاه تو ای نازنین دل باختم

ای کاش نمی‌دیدم تو را

دل را به دام انداختم."

ما ورته وویل: "په همداسې طرز کې زه یوه پښتو سندره وایم."

هنرمند همدا سندره ساز کې ونیوله، ما مایک واخیست او شروع مې کړه:

په اولین لیدو مې تا، ای نازنین زړه وړی دی

ای کاش چې ته مې نه لیدلی، زړه مې په تا بایللی دی

په اولین لیدو مې تا.

زړګي زما که وو نادان، ستا په خندا که تېر وتو

اول منزل مې وو اسان، اوس ګړنګونو کې پریوتو

چې نه صبرېږمه له تا، دا څه جادو دي کړي دې

ای کاش چې ته مې نه لیدی.

تېر شو هغه د مستی ورځې، پاته له تا ادا شوه

مینه زمونږ نه شوه پټه، مینه زمونږ رسوا شوه

بس دې، توبه مې ده، نور ځم، راته اور ستاسو کلی دی

ای کاش چې ته مې نه لیدی.

نه به د چا سره یار شمه، نه به زه چاته جانان وایم

نه به بیا چاته زړه ورکم، نه به زه چاته ارمان وایم

چې جدا شوی یم له تا، زړه مې ستا غم خوړلی دی.

مینه کې ډېر دردونه دي، مینه کې ډېر غمونه دي

ما ستا د دوو سترګو لپاره، تېر کړي ډېر تکلیفونه دي

دا ګناه ستا نه وه، زما وه، زړه مې په اور سیزلی دی.

ولې کوې نازونه ته، اخلې د زړه آزارونه ته

زه خو مئین یمه په تا، مه کوه نور ظلمونه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هریو شعر غازي ګوره، دا ستا په یاد لیکلی دی

ای کاش چې ته مې نه لیدلی، زړه مې په تا بایللی دی.

دا غزل مې چې په ختمېدو و، هنرمند ته مې په غوږ کې وویل: "دا ساز ونېسه."

شینوګی یې بل ته ورکړه، هغې دا ساز ونیو، او ما په همدې ساز کې دا سندره په دې بیت پیل کړه:

"زه به چاته لیونی ویم، زه به چاته ښاپیری ویم

فیصله وشوه غلطه، تپوس وکړي د لیلا نه

داسې ژوند مې پکار نه دی، ربه سا واخلې زمانه."

په همدې وخت کې مې خپل موبایل له جیبه راوویست، چې ګورم، نازنین راته میسج کړی و: "نور بس که، فرازه، کنه زړه مې چوي، ستا غږ په ما څه کوي."

ما ورپسې یو دوه ټپې وویل، مایک مې ورکړ او روان شوم. ملګرو چغې کړې: "فرازه، ادامه ورکړه!" خو ما ځان د خلکو منځ کې پټ کړ. وروسته چې مې فکر شو، ما وویل: "دا په تا څه وشول؟ دا دومره خلک دي، ورور دی، د نازنین پلار دې نه لیدو او سندرو ته دې کش ورکړی و."

ما وویل: "نن شپه به دې په جومات کې وي د ورور له لاسه." لاړم د خلکو شاته ودرېدم، ځان مې پټ کړ. ښه شیبه وروسته، لاړم د نازنین د پلار څنګ ته کېناستم. ورور مې وویل: "هلکه، ته خو ډېر ښایسته غږ لرې، جامې دې واخله او همدغو خلکو سره ګرځه."

د نازنین پلار ورته وویل: "پرېږده یې، ځوانان دي، چې زړه خوشاله کړي."

کټ کې ناست وم، د نازنین پلار ته مې وویل: "کاکا، چې زړه دې تنګ نه شي."

ویل یې: "نه، بچیه، ښه ساعت مې تېر شو. د ځوانۍ وختونه او د کلي محفلونه یې راته یاد کړل."

په دې وخت کې راته میسج راغی، پټ مې وکوت، زرغونې لیکلي و: "دلته راشه، دا بلا وهلې غلې کړه."

زه ژر روان شوم. نازنین دې کور ته راغلې وه. خور مې، زرغونه، او نازنین درېواړه هلته وې. ما د کور دروازه بنده کړه او دننه لاړم. چې مې کتل، نازنین په ژړا سترګې سرې اړولې وې. چې څنګه یې زه ولیدم، پورته شوه او زما غاړې ته تاوه شوه.

ما وویل"څه خبره ده، نازنین؟ خیر خو به وي؟ ولې دې ژړلي؟"

نازنین وویل: "نه پوهېږم، په زړه مې څه چل کیږي. ډېر زیات تنګ دی."

ما ورته وویل: "نازنین، دا خو کابل نه دی چې چیرته دې چکر ته یوسم. دا کلی دی، او دلته د ورځې انسانان ګرځي او د شپې پیریان. اوس زه تا چیرته یوسم؟"

بیا مې ورته وویل: "راځئ، کوټې ته لاړ شو." خور ته مې وویل: " ته لاړه شه او زما د کوټې نه هغه لډو راوړه، لوبه به وکړو."

خور مې لډو راوړه. ما وویل: "نازنین، ته او ځانګه لوبه وکړئ. زه او زرغونه یو ځای کیږو."

نازنین په مسکا وویل: "نه، زه له تاسره کیږم." زرغونې وویل: "سمه ده."

لوبه مو شروع کړه. نیمه لوبه مو چې وکړه، نو په دې وخت کې د نازنین حالت بدل شوی و. ما ورته وویل: "نازنین، تاسو درېواړه لډو وکړئ. زه به لاړ شم، که نه ملګري به رانه خفه شي."

نازنین وویل: "سمه ده. موږ هم نور لډو نه کوو. کوټې ته پورته کیږو او سیل به وکړو. خو، فرازه، یوه سندره به بله ونه وایې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما په مسکا ورته وويل: "اوس مې هم د خوب ځای معلوم نه دی. کېدای شي جومات کې راباندې شپه تېره شي ورور مې. که بله سندره مې وویله، نو په کلي کې به مې هم پرې نه ږدي."

زه لاړم. نور ترېنه روان شوم. خور ته مې وويل: "ځانګې، د انګړ دروازه راپسې بنده که."

لاړم ديرې ته، کتل مې چې، ورور مې او د نازنين پلار پاڅېدل. ما پوښتنه وکړه: "چېرته ځئ؟"

ورور مې وويل: "حجرې ته ځو، ارام کوو. ته لاړ شه او زموږ لپاره ځای تیاره که."

زه هم ژر لاړم، هغوي ته مې بسترې هوارې کړې او بیرته دیرې ته راغلم. د ملګرو ترځنګ کیناستم. شپه په پخیدو کې روانه وه، د غزل او داستان موسیقي فضاء په سر اخیستي وه ټول خلک خاموشه ناست وو. ډېر زبردست مجلس روان و.

نازنين راته میسج وکړ: "فرازه، زه د بام په سر ناسته یم او ستا د غږ په انتظار یم."

ملګرو هم ټینګار کاوه چې څه ووایم. کش يې کړم او مایک يې راته راکړ. ما هم لومړی يو رباعي وویله او بیا مې دا غزل شروع کړ:

ستا د دوو سترګو لپاره د هرچا خبرې وړمه

ای زما ماشومه یاره، د هرچا خبرې وړمه

ستا ماشومي اداګانې، ستا وړې وړې خبرې

رب دې لوی کړه زما لپاره، د هرچا خبرې وړمه

ته په مینه نه پوهیږې، که دې ځان نانګاره کړی

خدای دې پوه مکړه، دلداره، د هرچا خبرې وړمه

ته زما د چمن ګل یې، ته زما د زړګي سر یې

رسول خان داستا لپاره، د هرچا خبرې وړمه

ای زما ماشومه یاره، د هرچا خبرې وړمه

په دې غزل کې دومره ژور تللی وم چې هر څه مې هېر شوي وو. خلک ټول په خاموشۍ سره ناست وو، حیران او غوږ وو. ما هم په ډېر ژور احساس سره دا غزل وواېه.

د غزل له ویلو وروسته، خپل ځای ته راغلم او کیناستم. لنډه دا چې پروګرام پای ته ورسېد او اذانونو ته يو نیم ساعت پاتې و.

خلک کورونو ته لاړل. څه مېلمانه ما حجرې ته يووړل او څه نورو ملګرو. مونږ څو ملګري پاتې شوو، کټونه مو په دیره کې جوړ کړل او پرېووتو.

سهار وختي ورور مې راغی او وې ویل: "پاڅه چې مېلمانو لپاره د چایو بندوبست وکړو."

پاڅېدم، سترګې مې ومخلې او لاړم کور ته. چې مې وکتل، مور مې پراټې پخولې، خور او وريندار مې حویلی پاکوله. زرغونه ناسته وه نغري ته، او د چایو لپاره یې اور بل کړی و.

ما مور ته وويل: "مورې، دوکان ته لاړ شم څه راوړم؟"

مور مې وويل: "نه زويه، دا مېلمانه خو تل د دوکان شیان خوري، خو نن به مونږ ورته کليوالي خوراک تیار کړو. شیدې، چای، پنیر، او پراټې شته."

ما زرغونې ته وويل: "زرغونې، تاسو سهار کې څه خورئ چې را يې وړم؟" په دې وخت کې د نازنین مور راغله، او زرغونې ته يې وويل: "ته پاڅه، زه د شیدو چای جوړوم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې وویل: "ته ځان مه تکلیفوه، دا زموږ د لوګو کار دی، سترګې به دې وسوزي."

د نازنین مور وویل: "خیر دی، که کابل کې اوسو، مونږ هم په کلي کې ډېر په اور پخلی کړی دی."

هغې بیا وویل: "فرازه زویه، نور هیڅ شي ته ضرورت نشته، هر څه چې په کور کې دي، هماغه به خورو او خوښ مو دي."

په دې وخت کې د نازنین وره خور راغله. هغې راته سلام وکړ او وه یې ویل: "فراز لالا، بیګا خو دې ډېره ښه سند

ما سمدستي په خوله ورته لاس کیښود. مور مې او د نازنین مور دواړو راته وکتل، او مور مې په خندا وویل: "جلۍ، پرپړده چې خبره پوره کړي!"

ما په ټوکه وویل: "نه، زه اوس هندو یم چې دې راته 'لالا' وویل!" په دې سره د ټولو خندا په کور کې جګه شوه.

مور مې وویل: "فرازه، ورور به دې څه وایي؟ که نه، زه به دې خوښه شم. اوس خو څه نه وایم ځکه چې نازنین دي دلته دي، خو وروسته به ګورو. تا خو مونږ وشرمولو!"

رنګ مې تک زیړ شو. نازنین هم راغله او په خندا یې وویل: "هو کنه، مور جانې، زرغونې هم خندل. فراز ربښتیا هم مونږ وشرمولو!"

ما په ټوکه وویل: "نه، مورې، دا دروغ وايي!"

"دا هر څه راباندې همدې پیشو وکړل!" ژړل یې او راته یې وویل چې سندره ووایه."

د نازنین مور په مسکا وویل: "موږ پسې ماشومان راغلل چې راشئ، فراز لالا سندرې وايي. موږ هم بام ته پورته شوو او غوږ مو ونیولو. فرازه، ډېر ښایسته غږ دې دی، ډېرې ښایسته سندرې دې وویلې. ډېره مزه یې وکړه."

مور مې په خندا وویل: "بیا شرمیدلې نه چې 'نازنین، نازنین' دې ویله."

نازنین وویل: "هو کنه، د ټولو کلیوالو مخکې یې زما نوم اخیسته، زه یې وشرمولم!"

زه هک پک ولاړ وم او هیڅ خبره مې نه شوه کولی. چې کتل مې، ورور مې راغی، او نور مې هم حالات خراب شول.

ورور مې وویل: "زنچو ته دلته ما لیږلی یې که دوکان ته؟"

د نازنین مور وویل: "زویه، موږ ورته وویل چې له دوکانه څه مه راوړه. هر څه کور کې شته، همدا به خورو."

نازنین هڅه کوله چې ورور مې غوصه کړي، خو ما ژر وویل: "وروره، زه به حجرې ته لاړ شم، مېلمانه یوازې ناست دي."

ورور مې وویل: "ورک شه له سترګو مې! دمه!"

زه په منډه ووتلم. ورور مې د نازنین مور ته وویل: "تاسو خفه کیږئ مه. دا راباندې ډېر ګران دی، نه غواړم چې خپل سر او بې لارې شي. که داسې و نه کړم، نو ټول کلی به په سر واخلي"

نازنین په خندا کې ورور ته وویل: "هو کنه، ودې نه واهه، د وهلو لایق دی!"

ورور مې په موسکا ځواب ورکړ: "د وهلو زړه مې پرې نه کیږي، خو چې ډېر مې مجبور نه کړي. دا لا ماشوم دی، باید بې لارې ته یې پرې نه ږدم."

زه په حجره کې ناست وم چې ورور مې راغی او وې ویل: "راځه، مېلمانو ته چای راوړه."

ما چای راوړ. بلال ته مې وویل: "کوم مېلمانه چې ما سره دي، د هغوي په اړه ته بیغمه اوسه. د کور مېلمانه سمبال که."

چای مو وڅښل، مېلمانه لاړل. زه، ورور مې، او د نازنین پلار لاړو باغ ته. د باغ په لیدو د نازنین پلار ډېر خوشاله شو. ورور ته مې وویل: "ژوند دغه دی."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر څه تازه تازه په کور کې پیدا کیږي. چې مو کتل، نازنین دې هم راغلل. هغې خپل پلار ته وویل: "پلار جانه، مونږ چکر ته یوسه؟"

ما ورته وویل: "چکر څه کوئ؟ دیګونه دلته راوړي، ښایسته باغ دی، میوې او ترکاري شته. په دیره کې پسه ولاړ دی، هغه به حلال او ځوړند کړو، هر څنګه چې دیګ مو خوښ وي، هماغسې به پخلی وکړو او وخورو. که چکر ته ځئ، نو ها د غره غاړې ته، د کوچیانو خیمې هم شته. هلته چکر وهئ، نور څه غواړئ؟"

د خبرې په اورېدو یې وویل: "سمه ده، همداسې به وکړو." نازنین، دواړه خویندې یې، زرغونه او څانګه، ووتل پټو ته. ما په باغ کې کټ واچاوه او میرویس خان کاکا ته مې وویل: "دلته به کېنو."

ورور مې په دیره کې پسه پټ حلال کړی و او باغ ته یې راوړو. د نازنین پلار ډېر خفه شو او ویې ویل: "ولې مو دومره غټ تکلیف وکړ؟

ورور مې په موسکا وویل: "ډګروال صاحب، تاسو به بیا کله راځئ؟ دا خوشالي او راتګ هر وخت نه وي. پرېږده چې د ماشومانو ساعت تېر شي."

ورور مې بیا ماته وویل: "هله، ونه کې پړی واچوه چې دا ځوړند او پاک کړو." ما پړي واچول. د نازنین پلار هم پاڅېد او ویې ویل: "ماته هم چاړه راکړئ چې کومک وکړم." ما ژر خپله چاړه ورکړه.

ورور مې په غوسه شو: "نه ګورې، ډګروال صاحب مېلمه دی!"

خو د نازنین پلار وخندل او ویې ویل: "نه، زه له شوقه کار کوم، دا کار زما خوښیږي."

ما ورور ته وویل: "وروره، تاسو دا پاک کړئ، زه به هغه جلکیاني راوړم چې دیګونه باندې کړي."

ورور مې وویل: "همدې لپاره دې ځان اوزګار کړی دی، لاړ شه."

زه لاړم، نازنین د ترکارۍ په پټو کې ناسته وه، د مولۍ پاڼې یې خوړلې. ما په خندا ورته وویل: "ته خو د غوا غوندې لګیا یې، غرمه به ډوډۍ نه خورې که څنګه؟ ځئ چې زو، دیګونه پاخه کړئ"

باغ ته چې راغلو، ورور مې پسه پاک مینځلی او ځوړند کړی و. دوی چې پسه ولیدو، ډېر خوشاله شول.

نازنین وویل: "زه به ترینه روش پخوم."

زرغونې وویل: "زه به ترینه ازبکي پلو پخوم، په غوښه کې."

خور مې وویل: "زه به قورمه تیاره کړم."

بس، دیګونه یې راوړل، لرګي هم تیار او وچ پراته وو. نازنین لومړی له پسه سره عکسونه واخیستل او بیا یې په دیګونو پخولو شروع وکړ

ښه شیبه وروسته دیګونه پاخه او دم شول. اورونه یې د نغرو څخه لرې کړل او انګار یې ورپسې پرېښود. راغلل او په سترنجۍ کېناستل. مامې خور ته وویل:

"ته هم ستړې شوې یې، او ګرمۍ هم وهلې یې. خو زه خیر دی. نازنین دوی ته چای راوړه چې لږ دمه شي."

زرغونې وویل:

"غرمه ده، چای نه څښو. دې پټو کې به ترکاري وکړو ترڅو چې یې پاکوو، غرمه کیږي."

دریواړه لاړې ترکارۍ پسې. زه هم لاړم، لیمو او نارنج مې وشلول او را مې وړل. هغوی ترکاري وکړه او راغلل، په پاکولو یې شروع وکړه، او ډېر ښایسته سلاټ یې تیار کړ.

لنډه دا چې د غرمې ډوډۍ تیاره شوه. همدې باغ کې کېناستو، دسترخوانونه هوار شول، ډوډۍ راغله. زه ډېر وږی شوی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تولو د پخلي صفتونه شروع کړي وو، خو زه غلی ناست وم. زرغونې وویل:

"فرازه، ته څنګه غلی يې؟ څه نه وايې؟"

ما ويل:

"يو څه خو وخورم، بيا به وايم."

نازنين ته مې وويل:

"نازنين، په کوتو او لاسونو دې برکت شه! روش ډېر ښايسته راغلی. زما له خوا نه دې سل نمرې شوې."

خو د زرغونې پلو هم ډېر زيات مزه ناک راغلی. اول به دا وخورم، هسې نه د روش په خوړلو رانه پاتې شي.

نازنين وويل:

"هغه څنګه

ما ويل:

"ځکه چې روش ته ګورم، ستا پوزه راته مخې ته کيږي."

ورور مې په غصه شو:

"رزيله سپيه! خره! په يوه سا يې راته لس رقم نومونه واخيستل. ته غلی کيږې که نه؟ دې بېچاره ځومره ښايسته پوخ کړی، ته دا خبرې کوې؟"

ما وويل:

"خو زه غلی ناست وم، زرغونې وويل چې ته خبرې نه کوې."

ورور مې وويل:

"دا رزيل نور په خبرو مه اچوه. غلی يې پرېږده."

ما وويل:

"وروره، ما خو د زرغونې سره خبره کړې وه. زر افغانيو ته داسې وکړه چې نازنين ډېر ښايسته روش پوخ کړی. ته نازنين ته انعام ورکړه، زه به يې زرغونې ته."

ورور مې وويل:

"د سخي ارسلا خان زويه، دواړو ته يې خپله ورکړه."

نازنين وويل:

"ځانګې ډېره ښايسته قورمه پخه کړې، زما په ځای انعام دې هغې ته ورکړه."

ما ورته وويل:

"تاته يې لا نه درکوم، ته د ځانګې خبره کوې!"

نازنين غصه شوه:

"فرازه! ګوره نور بس که، کنه په دې قاشقه دې سر ماتوم!"

ورور مې ورته ويل:

"ته لا ګورې؟ ګوزار پرې وکړه چې خوله يې بنده شي!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو وخندل. مور مې وويل:

"فرازه زويه، دا ځنکې مه تنګوه. پرېږده چې ډوډۍ وخوري."

ما يو غوري وريجې او دوه کاسې روش وخوړه. زرغونې ته مې وويل:

"ماته يو قابګير وريجې نورې واچوه."

په دې وخت کې نازنين وويل:

"فرازه، پاڅه ودرېږه."

زه حيران شوم او پاڅېدم. نازنين لاندې وکتل او وې ويل:

"فرازه، تا دا دومره ډېره ډوډۍ چېرته ځايه کړه؟"

ما وويل:

"ولې؟ و مې خوړه!"

وه يې ويل:

"دومره خوراک خو غويان هم نه کوي! نور بس که، څه درباندې ونه شي!"

ما ورته وويل:

"دا خېټه زما ده که ستا؟ د خپل ځان غم کوه! ماښام برخه اوس مه خوره، ماښام ته سيخ کباب تيار دی."

نازنين وويل:

"اوخ ته لا ماښام ته هم ډوډۍ خورې؟ ته انسان يې که څه شی يې؟"

ما ويل:

"زما غم مه کوه."

ډوډۍ مو وخوړه، لمونځونه مو وکړل، مازيګر شو. نازنين وويل:

"مونږ د غره غاړې ته ځو ترڅو د کوچيانو خيمې او رمې وګورو."

ما مخکې کړل، لاړو. زه لرې ودرېدم، هغوی خيمو ته نږدې شول او د کوچيانو ښځو سره په خبرو شول. همالته د خيمو مخې ته کېناستل، زرغونې ورته عکسونه اخيستل. بيا يوه اوښه پرته وه، نازنين کوچۍ ته وويل:

"زه کولای شم په دې اوښه کېنم او داسې چکر ووهم؟"

کوچۍ اوښه ونيوله، نازنين کېښناسته، او اوښې حرکت وکړ. نازنين ماته د لرې نه لاسونه خوځول.

بېرته ښکته شوه، چای او چهارمغز يې ورته کېښودل. چايو نه وروسته يې حرکت وکړ، راغلل، او بيا د کلي په لور روان شوو.

نازنين ډېر تينګار کاوه چې غر ته خېژو ما وويل:

"ناوخته دی، ځه کور ته."

راغلو کلي ته. نازنين وويل:

"مونږ په پټيو کې تازه سابه کوو، درځو ته. ځه لاړ شه؟"

زه هم کلي ته د ملګرو په طرف روان شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګري ټول ناست وو د ویالي په غاړه. سلام مې وکړ، ټولو ستړې مه شئ وکړه، کېناستو.

فرهاد وویل:

"فرازه، د شپې دې د ډېر درد نه سندرې وویلې، ډېر زیات خوند یې وکړ."

بلال وویل:

"فرازه، مننه کوم او د تکلیف کولو بښنه غواړم چې کور مو مونږ لپاره خالي کړ ترڅو مونږ پکې مېلمانه کېنول."

ما وویل:

"بلال جانه، دا کومه خبره کوې؟ د ګاونډي په ګاونډي ډېر حق وي، دا خو وړه خبره ده. او بل کېدای شي سبا زما کوژده یا واده وي، تاسو به راسره مرسته کوئ، دا خبره بیا مه کوه."

بلال وویل:

"بیا هم، مېلمانه دي وو او دومره غټ کومک دې راسره وکړ. او بل محفل دې هم ښه ګرم کړی وو. د ټولو ملګرو مننه چې دومره لوی تکلیف یې راسره وویست."

ما فرهاد ته وویل:

"داسې به وکړو چې د شپې لپاره به ښه سم منګي او رباب والا راپیدا کړو چې یو ساعت خوشالي بیا وکړو."

وه یې ویل:

"سمه ده، بیا زمونږ حجرې ته راشه."

ما ترېنه اجازه واخیسته چې زه به لاړ شم کور ته، ځکه مېلمانه لرم. بلال وویل:

"فرازه، دا مېلمانه څوک دي؟"

ما ویل:

څه ووایم؟ دا مې د کابل ملګري دي، راغلي چکر ته."

بلال بیا وویل:

"د څه نه چې خبر شوی یم، الله دې وکړي."

ټولو ملګرو ورته وویل:

"د څه نه خبر شوی یې؟"

ما بلال ته وویل:

"اوس دا خبره له ځانه سره وساته، د وخت سره به ټولو ته ووایم."

ما حرکت وکړ، لاړم حجرې ته. وړور مې او د نازنین پلار ناست وو په ډېره کې. ما میرویس کاکا ته وویل:

"کاکا، خوښه دې نه ده چې نن شپه دربانډې د سیتار او منګي سیل وکړم؟"

وه یې ویل: "ولې نه، بچیه! دا خو به سم کار وشي. دې وخت مو نه دی کړی."

ما وویل: "سمه ده."

وړور مې وویل: "فرازه، سیل دا چیرته کوې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وويل:

"د فرهاد دي په حجره کې."

وه یې ویل:

"سمه ده. ته به کور ته پاتې شې، چې کور هم یواځې نه شو پرېښودلی. زه او ډګروال صاحب به لاړ شو."

ما ویل:

"وروره، ته مشر يې او دا د ځوانانو محفل دی."

چپلی ته یې لاس کړه، "ډاریک یې، ګوزار وکړ! زه درته وایم چې ته کور ته پاتې شه، او ته خوله راسره وهې"

"زه او ډګروال صاحب ځو!"

ډوډی مو د شپې وخوړه، ورور مې او د نازنين پلار د فرهاد دي حجرې ته لاړل او زه يې په کور کې پرېښودم. سم مې فکر خراب و، په خپله کوټه کې پروت وم چې کتل مې، نازنين او ټول راغلل. نازنين وويل، "ولې خفه يې؟"

ما وويل، "ورور مې دغسې کار راسره وکړ، هيڅ فکر مې بلې خواته نه اوړي."

نازنين وويل، "راځه چې لډو کوو، فکر به دې بدل شي."

ما وويل، "نه، پوچکان يا ډک او تش کوو. هغه شی چې په لاسونو کې يې پټوو او وايې چې کوم کې دی."

نازنين وويل، "سمه ده."

د نازنين دواړو خوېندو وويل، "موږ يې هم کوو." ما وويل، "راځئ."

نازنين ته مې وويل، "ته به ماسره نه يې، زه او دا دواړه وړې. تاسو درېواړه غټانې شئ."

نازنين وويل، "نه، زه تاسره کېږم."

بس، لوبه مو شروع کړه. کمپل مو په پښو واچوله او ځانونه مو پکې پټ کړل. لومړی ځل مې د نازنين وړې خور ته بادام ورکړو او غوږ کې مې ورته وويل، "ونه وېرېږه."

لاسونه مو له کمپلې نه بهر کړل او پوښتنه مې وکړه، "کوم کې دی؟"

هغوی د نازنين لاس ښکار کړ، موږ يوه نمره وګټله.

بیا مې خپله واخیستو، په همدې ډول مو لس نمرې وګټلې.

چغې به شوې، شور به شو. مور به مې ویل، "چغې مه وهئ، په ارامه خبرې وکړئ."

هغوی ډله چې به بادام لاس کې پټ کړو، ما به يې سترګو ته کتل.

يوه ځل مې د زرغونې سترګو ته وکتل، سترګې يې له شرمه ټيټې کړې. ما ورته وويل، "نيغ راته وګوره." او دې لاس نه راکړه، بادام مې ترېنه واخیست.

زرغونې وويل، "نور به ته ماته نه ګورې، ورخطا کېږم."

ما وويل، "چل همدا دی چې چا سره وي او هغې ته وګورې نو ورخطا شي."

نازنين به د کمپل لاندې راسره په لانجه وه چې ماته يې راکړه، بیا به یې کلک وخکندلم.

لومړی میدان موږ وګټو.

دوهم میدان چې نيم ته ورسيدو ورور مې دروازه وټکوله ژر پاڅيدم لاړم ويل يې حجرې ته اوبه راوړه دشپې يوولس نيمې بجې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیرته راغلم نازنین دي ته مي وویل تاسو لوبه وکړئ زه ځم حجرې ته اوبه وړم او بیا ځم سیل ته

نازنین ډیره کلکه شوه چې خیر دی مه زه اوس مو ایله ساعت تیر شو ما ویل نه ځم

ویل یې سمه ده بیا دشپې رانه شې ستا کوټه کې مونږ ویده کیږو ما وویل سمه ده او ترینه روان شوم

لاړم د فرهاد دي حجرې ته ښه سیل مو وکړو سیل ختم شو زه هملته په حجره کې د فرهاد دي سره ویده شوم

سهار وختي میرعلي کاکاا د فرهاد پلار راغی لمانځه ته یې پاڅولو

زه هم پاڅیدم لاړم کورته چې کتل مې ورور مې او ډګروال صیب لمونځونه کړي وو دیره کې کټ کې ناست وو

ورور مي وویل ته لکه دشپې کور کې نه وې او ځان دیې رسولی وو

ما ویل وروره فرهاد راپسې دشپې زنګ ووهو ځکه لاړم

ښه ورشه لمونځ درنه قضاء کیږي لمونځ وکړه

لمونځ مو وکړو د چایو نه وروسته مي ورور کورته ننوتو زه او د نازنین پلار یوازې پاتي شولو

د نازنین پلار وویل فرازه بچیه د مېلمه پالنې نه دې ډیره ډیره مننه ډیر زیات خوشاله شوم چې ستاسو کورنی مې له نږدې ولیده

ما تاسره یوه وعده کړې وه زه به دې ورور سره خبره وکم

ما ورته وویل کاکا جانه مونږ تاسو ته هیڅ لا نه دي کړي او تاسو هیڅ چیرته نه شئ تللی دا هفته به مونږ سره تیروئ

پاتي شوه د وعدې خبره نه مونږ درځو ستاسو کورته او دا خبره هلته کوو

میرویس کاکا وویل نه بچیه کور مو تش پریښی مونږ نور ځو بیا به که خیر وي درشو اوس خو مو کور ولیدو

لنډه دا چې حرکت یې وکړ

مور مي تولو زنانو ته جامې اخیستي وې خور مې نازنین دي ته بنګړي اخیستي وو وریندار مې هم ورته څه اخیستي وو

چې تلل د نازنین او زرغونې سترګې له اوښکو ډکې وې زما خور لپاره

نازنین موقع پیدا کړه ماته یې وویل فرازه ته به دې کورنی کله راوړې مونږ کره

ما وویل راتلونکي هفتې ته درځو فکر مه کوه او نور دا غمونه هم مه کوه چې بیا خرابیږې

څوک نه وو کلکه غاړه یې راکړه ښکل یې کړم راته یې وویل زه به دې په طمعه یم.

ما وویل سمه ده اوس روانه شه کوټې نه ووځه چې څوک رانه شي

نازنین لاس راکړو د خدای پامانی لپاره رنګ یې یو رقم ته شو

ما وویل وخانده کنه بیا ژاړم

نازنین مسکې شوه او لاړه زه هم بهر ووتم خدای پاماني یې وکړه زه ورسره موټر پوري لاړم څه شیدي او پنیر وو هغه مې هم یوړل

موټر سره مو خدای پاماني وکړه هغوي حرکت وکړو

نازنین د موټر نه لاس ویستی و او ماته یې خوځوو

چې کله هغوی پنا شول زه هم کورته روان شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورته راغلم د نازنین په تلو ډیر خفه شوم او زړه مې تنګ شو

کور داسي خاموشه فضاء غوړولې وه تا به ویل که خدای مکړه غم پېښ شوی اوسي

خپلې کوټې ته لاړم ګورم خور مې لګیا ده کوټه راته جوړوي او ډیره غمجنه ده

راته یې ویل وروره کور ته دې فکر دی څنګه خاموشه او بې خونده شو د نازنین دي په تګ ما وویل هو زما هم زړه تنګ شو او خفه یمه

بیا یې وویل وروره زه به مور سره خبرې وکړم اوس خو مو نازنین هم ولیده کورنی یې هم ډیر ښه او مینه ناک خلک دي چې ستا او د نازنین خبره وکړي.

زه غلی شوم خورمې بسترې ټولولې او د نازنین دي صفتونه یې کول وروره زرغونه څومره خوږه جلۍ ده زما ډیره خوښه شوه او د نازنین هغه وړې خویندې څومره په تربیه وې څومره اخلاقي وې

مور یې ددوي نه ښه ښځه وه د ادې ورسره داسي ساعت تیر وو ټوله ورځ به سره ناستې وې خبرې به یې کولې داسي معلومیدې لکه خویندې او یا لکه د ټول عمر نه چې سره پیژندل

خور مې خبرې کولې او زه د نازنین یادونو له ځانه سره وړی وم

خور مې راباندې غږ وکړ وروره زه تاته لګیا یم او ته مې غږ نه اورې کوټه یې جوړه کړه ما وویل راځه چې لاړ شو د مور خواته

د مور کوټې ته لاړو ورور مې ویندار او مور مې ناست وو هغوی هم د نازنین دي صفتونه او خبرې یې کول

خور مې وویل مورې اوس مو څه خیال دې نازنین او کورنی خو مو ولیدله ډیر ښه خلک دي نازنین هم ښه او قابله جلۍ ده نو څنګه جرګه ورپسي نه ځې

ورور مې وویل فرازه ته څه وایې لاړ شو څه خبره خو به یې له کورنی لخوا یې پېښه نه شي

ما ورته د نازنین د پلار کیسه وکړه

په میرویس کاکا نازنین ډیره ګرانه ده کله چې دا خبرې زمونږ مینځ کې راغلې خبره خفګان ته ووتله او زه خارج ته روان شوم نو د نازنین حالات ډیر خراب شول حتا شفاخانه کې بیستر وه

بیا چې زه خبر شوم کور ته یې لاړم نو پلار یې راته وویل چې فرازه بچیه د هلک کورنی ځي د جلۍ کورنی ته په جرګه

که ته غواړې زه به ستاسو کور ته د نازنین په خاطر درشم او خپله لور به په کور کې درکم خو ته چیرته مه ځه کنه نازنین مړه کیږي

نو نن سهار چې کله تلل د نازنین پلار راته وویل چې بچیه غواړم خپله وعده پوره کم او د ورور سره دې ستا او د نازنین خبره ختمه کم

ما ورته وویل چې نه کاکا دا کار به ستاسو کور کې کیږي دلته نه او راتلونکي هفته کې به مونږ درشو

اوس ستاسو خوښه وروره چې هروخت ورځئ

ورور مې وویل ډیره نره او د پښتو خبره دې کړې چې تا کې دومره سړیتوب له کومه شو په اول ځل درنه خوشاله شوم

مور مې وخاندل او ورور ته مې وویل فراز ښه خبره کړې تر هغې به مونږ هم ځانونه تیار کړو څه مشران به خبر کړو او لاړ به شو

ما وویل مورې زه به د نازنین پلار سره خبره وکم که ویل یې مشران راولئ یو به یې سو کنه مونږ به یوازې بیا لاړ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې غوصه شو اوس داسې بې پښتو کار راباندې کوې زه مشران ورم چې هم د میرویس کاکا سترګې جیګې شي هم د نازنین او هم خلک خبر شي چې سبا راته پیغور رانکړي چې دا څه رقم خلک وو

ما ویل سمه ده څنګه چې ستاسو غوښته وي

زه دیرې ته ووتلم کتل مې نازنین میسج وکړو

سلام فرازه ډیره خفه یمه هیڅ مې نه ته او نه ستا کورنی له سترګو لرې کیږي

زړه مې سم تنګ دی دا وخت به څنګه تیریږي

ما وویل زمونږ ټوله کورنی هم خفه ده او اوس یې هم ستاسو صفتونه کول او زمونږ د کوژدې خبرې یې کولې

نازنین وویل خا څه یې ویل کله به راځي

ما وویل راتلونکي هفته درځو سره د مشرانو

ویل یې خیر دی ته سبا حرکته وکړه راشه زړه مې ډیر تنګ دی

ما ویل سبا نه کیږي دلته به د کوژدن لپاره تیاری نیسو کارونه دي دا خلاص کړو

ویل یې نو دا هفته به څنګه تیریږي دا خو ډیر وخت دس

ما ویل په تلیفون زنګ وهه خبرې به کوو

ښه نازنین زما ملګري راغلل زه نور میسجونه نه شم کولی چې دوی لاړل بیا خبرې کوو په ځان پام کوه

ملګري مې راغلل ستړي مه شي مو وکړه لاړم کتونه مې برابر کړل کیناستو

فرهاد وویل میلمانه دي لاړل

ما وویل هو لاړل اوس مې ورسره خبرې کولې لا نه وو رسیدلي لاره کې وو

بلال وویل فرازه رنګ نه خو داسې معلومیږي لکه چې خفه اوسې

ما وویل نه خفه نه یم ورور مې راته خبرې وکړې هغې خفه کړی یم

چې کتل مې ورور مې هم راغی

ویل یې فرهاد او بلاله تاسو مو یو اته ملګري د بنډار خبر کړئ راتلونکي هفته د فراز کوژدن ده ځو کابل ته

ټولو خوشاله شول او ویل یې فرازه اوس خبره معلومه شوه چې ته ولې خفه یې او بهانه کوې وروره

ورور مې وویل دا بې شرمه شرمیږي هسې ما بهانه کوي

ټولو ملګرو وخاندل

فرهاد مې ورور ته وویل چې یو موټر په ما شو تک او راتګ

بلال وویل متیان او میوه د هغې ځای په ما شول

امجد وویل د کوژدې ګل او چاکلیټ په ما شول

ورور مې د ټولو نه مننه وکړه چې تاسو صرف مونږ سره لاړ شئ چې هغې خلکو ته مو سترګې جیګې شي او بیا ګیله ونکړي

ټولو وویل چې نه مونږ چې څه وویل هغه مونږ کوو نور کار ستاسو خپل دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساحل وويل د فراز مکمله جوړه په ماشوه بس پروګرام مو ونيولو ورور مې د کلي ملک ملا او يو شپږ سپينږيري نور هم خبر کړل په سبا يې ما د نازنين پلار ته زنګ ووهو

کاکا سلام مونږ خو درځو خو ورور مې ځان سره شل نفره مشران او ځوانان هم روان کړي

د نازنين پلار وويل فرازه بچيه خلکو ته تکليف ورکول څه ضرورت دي صرف ته ورور دې او مور دې راشئ د خپل کور خبره ده

ما وويل نه کاکا پريږده چې درشي ستا سرلوړي به هم وشي او د خلکو خفګان به هم ختم شي

که ته څوک غواړې وه غواړه

ويل يې سمه ده بچيه چې څنګه ستاسو خوښه وي

دا هفته د کال پشان اوږده شوه انتظار ډير سخت وو

دشپې خپله کوټه کې ناست وم سوچونو او فکرونو په مخه کړی وم چې نازنين زنګ ووهو اوکی مې که

دې وخت کې مې خور هم کوټې ته ننوته

نازنين د سلام نه وروسته وويل فرازه چې راځې څانګه هم ځان سره راوړه کنه بيا رانه شي

ما وويل کورته به څوک پاتې کيږي چې څانګه درولو

څانګې غږ وکړو چې ته به کور ته پاتې شې مونږ به درله دستمال راوړو

ستا تګ ته هيڅ ضرورت نشته او زه خو نه پاتې کيږم زه د نازنين او زرغونې پسې خفه شوی يم

نازنين وويل فرازه ته دا موبايل ورکه څانګې ته زه هم ورپسې خفه شوې يم چې دا غږ يې له نږدې واورم

موبايل لوډسپيکر مې جيګ که

نازنين څانګې ته وويل ګراني ته ګوره خامخا راشې چې ګوره ژبې شوې يم درپسې که کورته څوک نه پاتې کيدل نو فراز پريږدئ او تاسو راشئ

ما غږ وکړو سمه ده بيا نکاح مې د ورور سره وتړه د غم لوړې

نازنين وخاندل ويل يې سمه ده چې ته وايې

ما له څانګې نه موبايل واخيستو خا نوي ياران شول او زاړه دې هير کړل

نازنين وويل نه فرازه زه تا چيرته هيرولی شم خو څانګه مې هم ډيره يادېږي

ما ويل رابه شي لخيره بيابه دې وګورم

ويل يې وبه ګورې څانګه به په سر ګرزوم

ما ويل سمه ده نور تليفون بندوم خوب راځي

ويل يې تاسره خو مې لا خبرې پاتې دي ما ويل سبا يې کوو اوس ويده کيږم همدې سره مې خدای پاماني وکړه اړيکه مې بنده کړه لاړم د مور کوټې ته مې

هغوی د کوژدې لپاره ترتيبات جوړول چې دا به وکړو دا به وکړو

ما ورته ويل ښه فکر وکړئ چې څه کم نه شي يا پاتې نه شي

او هو هغه چيلې مو هيره نه شي هغه په ګوته کوي يې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تولو وخاندل ورور مې وویله زه وروره لاړ شه کوټې ته دې که ته داسې خبرې کوې نو مونږ نه هرڅه پاتې دي

ما ویل نو ما څه ویلي چې شړې مې

ورور مې وویل هغې ته چیلی نه وایې خر وایې خره ورک شه

مور مې په خندا شوه زویه چیله یادوې هغه چیله ده

ما سر وګروو روان شوم کوټې ته مې تولو راپسې خندل

د کوژدې نه یوه ورځ مخکې نازنین زنګ ووهو ژړل یې ویل یې فرازه راشه مونږ کره همدا اوس حرکت وکړه

ما ویل الله دې خیر کړي څه خبره شوې

ویل یې کاکا مې راغلی لانجې کوي ته راشه

ما وویل سمه ده درځم دا کاکا دې لا پکې د کومې پیدا شو هسې راباندې ځان وژني که څه کوې

اړیکه مې بنده کړه کورته راغلم مور او ورور ته مې وویل

زه ځم کابل ته د نازنین پلار زنګ وهلی وو چې راشه چې دلته د میلمنو لپاره پروګرام جوړ کو

ورور مې وویل سمه ده لاړ شه که کار ډېر وو هلته دې ورور تیار شته هغه هم له ځانه سره کړه مونږ هم سبا درځو

حرکت مې وکړو لاړم

په ټوله لاره کې مې فکرونه او سوچونه وهل چې دا لانجه پکې له کومې راغله

وخت راباندې نه تېرېده، اندېښمن وم، لاره همداسې اوږدېدله. ما دا موضوع له خپل ملګري عبدالرحیم دلسوز سره شریکه کړې وه. هغه راته ویلي وو: "چې لاړې، لغتې ورته بندې که او په وهلو یې له کوره وباسه." ما هم همداسې نیت کړی و.

لنډه دا چې کور ته ورسېدم، دننه شوم. د نازنین پلار او تره سره مې ستړي مه شي وکړه او کیناستو. هغوی خپلو کې خبرې کولې. ټول ناست وو. د نازنین تره د نازنین پلار ته وویل: "زه خو خپله ځمه ما درته خبره خلاصه کړه، ګوره چې زما په امانت کې خیانت ونکړې."

ما ورته وویل: "کاکا، د څه امانت او د څه خیانت؟"

ویې ویل: "نازنین مې خپل مشر زوی ته په ماشومتوب کې په نوم کړې وه، خو هغه اوس له دې کاره په شا شو. اوس غواړم چې د کشر زوی لپاره مې وکم."

ما ورته وویل: "کاکا، دا خو ستا ځاروی نه دی چې یو وانه خیستو نو په بل یې پلورې."

وه یې ویل: "نه."

ما ورته وویل: "ستا کونده هم نه ده چې د یو زوی د مرګ نه وروسته یې بل ته واده کړې."

ویې ویل: "نه.

ما ورته وویل: "اول خو د ماشومتوب هغه ورکړه نه منل کیږي، او بل، ستا زوی دا جواب کړی. دا ستا زرخرید مال نه دی چې پیسې دې پرې ورکړې وي.

بیا مې وویل: "ستا زوی یو ښه انسان دی، هر څه کې خپله ګټه مه ګوره. ودې کتل چې هغې ځانته ډاکتره پیدا کړې خوشاله شوې، اوس غواړې چې راځه نازنین بل زوی ته وکړه."

ورپسې مې وویل: "اول خو په تا کې پښتو او غیرت نشته، ډېر بې غیرته پلار یې. که په تا کې غیرت وای، نو خپل زوی به دې دې کار ته نه پرېښود. تا خو میرویس کاکا د ټول قوم مخکې وشرموه او لور دې پرېښوده."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ميرويس کاکا وويل: "وروره، ته زما مشر يې، هيڅ نه شم درته ويلی ځکه زه شرمېږم. بيا زما کور ته په دې نيت رانشې او دا تمه هم مه لره. ما خپله لور فراز ته ورکړې، او سبا يې دستمال يا کوژدن ده. نو له تانه هيله کوم چې په دې خوشحالۍ کې ماسره برخه واخله."

نازنين وويل: "کاکا، زه د لوبو کومه نانځکه نه يم چې يو به مې ګوزاروي او بل به مې اخلي. نور زما د ژوند واک او فيصله ته نه شې کولای. پلار مې شته."

د نازنين تره په غوصه شو او د نازنين د وهلو په نيت يې لاس اوچت کړ. ما يې لاس ونيوه او ورته مې وويل: "کاکا، خير دی، هغه جلۍ ده، حق لري چې د خپل ژوند فيصله خپله وکړي. ته ورسره ولې ځان کم عقل کوې؟"

د نازنين تره ودرېد او وه يې ويل: "زه ګورم چې څوک داسې کار کوي."

ما بيا هغه د لاسه ونيوه او ورته مې وويل: "کاکا، کينه، دا د کور خبره ده، خفګان پکار نه دی."

هغه وويل: "زه ګورم چې داسې کوم نر دی چې د نازنين دستمال واخلي."

ما ته غوصه راغله او ومې وويل: "کاکا، خبره زور ته مه اوباسه، کنه قسم په الله چې دلته اوس غم جوړوم."

د نازنين پلار وويل: "وروره، خبره غيرت او پښتو ته مه وړه او مجبوروه مې مه چې سبا پورې انتظار ونکړم."

د نازنين تره وويل: "ته وګه، چې زه تا ګورم څنګه يې کوې."

د نازنين پلار خپلې ښځې ته غږ کړ: "ورشه، هغه د چاکليټو پاکټ راوړه."

د چاکليټو پاکټ يې راوړ، او ماته يې په لاس کې راکړ. وه يې ويل: "فرازه، بچيه، مبارک دې شه، نازنين مې درکړه."

ما هم تمانچه له بغل نه وويسته، د کوټې نه ووتلم، پوره اووه ډزې مې وکړې. بيا راغلم کوټې ته، د نازنين تره د نازنين پلار ته مې وويل: "بس، زما او ستا ورورولي ختمه شوه او دوښمني شوه."

ما ورته وويل: "کاکا، دا خو د دوښمنۍ خبره نه ده، هسې ځان مه خفه کوه، نور ستا حق نه رسي. ته پنځه کسان راوغواړه، چې څه درته وايي،

د نازنين تره وويل: "ته خبرې مه کوه، تاسره به هم وګورم.

ما ورته وويل: "کاکا، خبره د کتلو نه ووتله، راځه کينه، زارۍ درته کوم، ډېره دې نيسم، نوره خبره ختمه شوه. اوس نازنين زما امانت شو، راځه دا خوشالي په شريکه تيره کړو."

سړي څادر په اوږه واچوه او له کوره ووتلو. ما د نازنين پلار ته وويل: "کاکا، نور ورونه او وريرونه دې خبرکړي؟ د نازنين ماماګانو ته دې ويلي؟"

ويې ويل: "هو، ټول مې خبر کړي، روان دي، ماښام به ورسيږي. بچيه، ته زما د ورور په خبرو خفه نه شې، هغه ډېر سرزوری دی، بچيان يې هم ترې تنګ دي. ماښام به هغوی هم راورسيږي او وبه يې ګوري، ډېر ښه اولادونه يې دي."

ما وويل: "نه کاکا، ولې به خفه شم؟ مشر دې سپينږيری دی. خو اوس اجازه راکړه چې زه مې د ورور خواته لاړ شم، د سبا په خاطر تياری وکړو."

د نازنين مور وويل: "زويه، ته دلته راشه، کار مې درسره دی."

ما ورته وويل: "امر کوه، مورجانې."

ويې ويل: "زرغونه او نازنين دې غواړي، د سبا لپاره يې څه پکار دي، هغه درته وايي، په کوټه کې ده."

زه لاړم کوټې ته، دننه شوم. چې ننوتلم، نازنين منډه کړه او زما غاړه نه کلکه تاوه شوه، ښه يې ښکل کړم. زرغونې وويل: "لږ خو مانه وشرميږئ، دومره هم نه ګورئ چې زه ولاړه يم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل: "فرازه، اوس خوشاله شوم، ټول غمونه او فکرونه مې ختم شول. نور نو له ما نه خلاصیږې، اوس زما شولې."

پرون راهیسې خو ما ځان په ژړا مړ کړ، د تره د لاسه مې. ما ویل چې څه به پېښ شي."

ما ورته وویل: "نازنین، دا داسې اسانه کار نه و چې ستا تره ورته فکر کړی و. زه ډېر په غصه راغلی وم. ما ویلی و چې نن به زما آخري ورځ وي، دلته مې درته وژلو. هغوی په ما څه فکر کړی و؟ موږ هم مشرقیوال یو."

نازنین وویل: "شکر چې هر څه په خیر تېر شول."

ما وویل: "هو، کنه اوس به په محبس کې بندي پروت وم."

ویې خندل: "ته زما لپاره تر دې حده هم کولای شې؟"

ما نازنین ته وویل: "نازنین، ستا لپاره خو خپل ژوند نه هم تېرېدی شم. څوک چې د خپل ژوند کیسه کې نه وي، هغه به د بل په کیسه کې څنګه وي؟ خو اوس راته اجازه راکړه چې لاړ شم د ورور خواته، ترڅو د سبا لپاره تیاری وکړو. او تاسو راته ووایئ چې ستاسو څه پکار دي، زه خو ستاسو په کارونو نه پوهېږم."

نازنین وویل: "هیڅ مو پکار نه دي، بس د سبا په انتظار به زړه شم."

زرغونې بیا یو غټ لېست راته وویل: "دا به ماته راوړې، ځکه ټوله سختته په ما تېره شوه."

ما ورته پیسې ورکړې او ورته مې وویل: "خپله لاړه شه او ځانته یې واخله، دا شیان به زما له یاده وځي."

ویې ویل: "دومره ډېرې پیسې؟" ما نورې هم ورکړې او ورته مې وویل: "نازنین هم له ځانه سره بوسه چې دا هم د ځان لپاره، څه شیان واخلي."

ما نازنین له سره ښکل کړه او ترې روان شوم. لاړم د نازنین پلار خواته، ورته مې وویل: "ښه، کاکا، د ماښام او د سبا ورځې لپاره څه پکار دي چې را یې وړم؟"

ویې ویل: "بچیه، هر څه بندوبست زه کوم، صرف تاسو راشئ."

ما ترې خدای پاماني واخیسته او روان شوم د ورور خواته. غرمه مې د ورور سره تېره کړه، ښار ته لاړو څه ټک ټوک سودا مو وکړه.

یو وخت مې کتل، د نازنین زنګ راغی. "سلام، فراز جانه، چیرته یې؟"

ما ویل: "د ورور سره ښار کې یم، سودا کوو."

ویې ویل: "شاه دوشمشیره خواته راشه."

ما وویل: "سمه ده. ورور ته مې وویل: 'وروره، ته دا سودا له ځانه سره یوسه، زه د نازنین خواته ځم او بیا د هغوی نه سیده ځم کورته، چې سبا د ورور او مشرانو سره یو ځای راشم. ته به سهار وختي د نازنین دي کورته لاړ شې، که کوم کار وي، هغه به هم وکړې، او هو، تازه مېوه هم واخله سهار.'"

ویې ویل: "سمه ده."

زه لاړم د نازنین دي خواته. زرغونې وویل: "موږ سودا خلاصه کړې، اوس ته په موږ ایسکریم وخوره، لاړو، ایسکریم مو وخوړو."

ما ورته ټکسي ونیوله چې تاسو لاړ شئ کورته.

نازنین وویل: "راځه، ته هم نن شپه موږ سره وکړه."

ما وویل: "نن نه، بیا کله. زه او ورور مې هم سودا کوو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته ونه وويل: " چې زه څم کورته بيا يې نه پرېږدم."

لنډه دا چې دوی مې رخصت کړل، او زه هم قضا مازيګر د هډې نه مخ په ننګرهار روان شوم. د شپې اته نيمې بجې کورته ورسيدم.

ورور مې وويل: "ښنګه چل و؟ د نازنين پلار څه ويلې؟"

ما ورته ټوله کيسه وکړه، او بيا مې د چاکليټو پاکټ ورکړ چې دغه دی نازنين يې راته راکړه.

ټول ډير خوشاله شول. ورور مې وويل: "ډير نر او د پښتو کار دې کړی، افرين!"

ما وويل: "زه څم د فرهاد دي حجرې ته، ملګري ټول راټول شوي چې د سبا لپاره د تګ پلان جوړ کړو."

ورور مې وويل: "ما مشرانو ته ويلي چې د سهار لمونځ مو وکړ، زموږ ديرې ته راشئ، وختي چای ښښو او حرکت کوو."

ما وويل: "سمه ده."

لاړم حجرې ته. د ملګرو سره مې خبره شريکه کړه. يو موټر ملګرو د خپل ځان لپاره نيولی وو. دوه موټر مې ورور نيولي وو، يو د کورنی لپاره او بل د مشرانو لپاره.

بس، د سهار د چای نه وروسته مو حرکت وکړ

موټرې درې واړه زموږ د کليوالو وې. ورور مې ورته ويلي وو: "که تاسو زموږ سره تر راتګ پاتې کيږئ او کوژده راسره تيره وئ نو ښه دې، کنه موږ نورې موټرې نيسو."

هغوی ويلي وو: "دا خو زموږ خپله خوشالي ده، بغير د روپو، مياشت درسره هلته تيروو، دا کومه خبره ده؟"

ساحل راته ښايسته کاټن جوړه بوټونه، واسکټ، خولۍ او دستمال اخيستي وو.

لاړو د نازنين دي کور ته ورسيدو. د نازنين پلار، ترونه، د تره زامن، ماماګان او د ماما زامن ټول راغونډ شول، ستړي مشي يې وکړه، او بيا لاړو حجرې ته.

مونږ حجرې ته لاړو او زنانه دننه کور ته لاړې

مونږ حجره کې ناست وو دا چې د نازنين پلار زمونږ د اکثره کليوالو سره په هغه دوه ورځو کې بلد او ليدلي وو نو د ټولونه مخکې يې خپل وروڼه وريرونه او د نازنين ماماګان او د ماما بچې مونږ سره معريفي کړل

چای سره د مټايانو کلچو او کيکونو سره راغی چای مو وڅښلو خبرو خبرو کې غرمه شوه

ميرويس کاکا د غرمې ډير ښايسته ترتيبات کړي وو ډوډۍ مو وخوړه لمونځونه مو وکړل

د لمانځه نه وروسته مولوي صاحب او ملک صيب د زرميني پلار ته وويل

ميرويس خانه ته خو پوهيږې او خبر يې چې مونږ د څه لپاره راغلي يو که دا خبره ختمه کړو ځکه مونږ هم بيرته واپس ځو کورونو ته ځای مو لرې دی او ناوخته کيږي

مونږ راغلي يو چې ستاسره خپلوي وکړو او دا به زمونږ لپاره ويار وي چې ستا په شان يوه کورنی زمونږ خپله شي دا به ستا په مونږ لوی احسان ښيګڼه وي چې ته مونږ سره دا خپلولي وکړې

فراز خو ته هم ښه پيژنې ډير يو غيرتي پښتون اخلاقي او بې بدو ځوان دی

زمونږ د ټول کلي مثال دی ټول کليوال ترينه ډير خوشاله دي د ځوانانو خو پريږده چې د مشرانو سره هم انډيوالي او ناسته پاسته لري ټول مشران ترينه ډير خوشاله دي الله دې ترينه خوشاله شي

ميرويس کاکا وويل ستاسو د ټولونه ډيره مننه کوم چې تر دې ځايه مو ځان په تکليف که ماته مو دومره عزت او وياړ په برخه که الله دې ستاسې قدمونه په تله د ميزان کې واچوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ما لپاره ویاړ دی چې ستاسو په شان درانه او ښتانه مشران راغلي

پاتې شو فراز دا به زما نیکبختي وي چې داسې یو ځوان سره زما د لور او کورنۍ رشته کیږي

زه یواځې فراز نه اخلم زه به تاسو ټول اخلم د فراز نه ماته تاسو ډیر محترم یاست فراز خو مې هسې هم زوی دی

او بیا یې ورور ته وویل ورشه هغه ګل چې دوی راوړی هغه راوړه

ګل یې راوړو مولوي صاحب وویل میرویسه وروره دا چې مهر یو شرعي شرط او د هرې پیغلې حق دی تاسو مو مونږ ته خپل شرطونه او د مهر اندازه ښکاره کړئ

میرویس کاکا وویل مهر به 50 زره افغانۍ وټاکم او څلور تولې سره زر

که زمونږ د خلکو له رواجه خبر شئ نو توبې به وباسئ خو زه دا هرڅه ستاسو لپاره او د خپل لور او فراز لپاره کوم

زمونږ مهر نه بلکې ولور اخلي چې د 5 لکو نه شروع تر 15 لکو پورې روپۍ اخلي زه ددې هرڅه سره خلاف یم

ټولو مشرانو د میرویس کاکا نه مننه وکړه او ډیرې دعاګانې یې ورته وکړې

بیا دوه کسه چې ورور مې او کاکا مې لاړل د شاهدۍ لپاره نکاح مو وتړله خواږه مو تقسیم کړل

ورور مې میرویس کاکا ته وویل اجازه ده چې ډزې وکړو

میرویس کاکا وویل وکړئ زه هیڅ کوم اعتراز نه لرم

ورور مې خپلو عسکرو ته وویل بهر ووځئ او ډزې وکړئ

ملک صیب او مولوي صاحب میرویس کاکا ته وویل چې اوس مونږ ته اجازه راکه لار مو اوږده ده ایله تر ماښامه ورسیږو

میرویس کاکا ورته وویل نن خو په هیڅ رقم رانه نشئ تللی سبا سهار چې مو چای وڅښو بیا به لاړ شئ

میرویس کاکا په شین زور پاتې کړو

کشر ورور مې مشر ورور ته وویل لالا شپې ته یو بنډار نه جوړوو یو هنرمند راوړو او سیل وکړو

ورور مې ورپسې غوصه شو وې ویل دا څه د خرو سره مې سر دی

دا د جنی کور دی دلته څوک دا کارونه نه کوي چې کلي ته لاړئ هرڅه چې کوئ وه یې کړئ

میرویس کاکا د ورور خبرې واوریدې ورته یې وویل چې زړه یې غواړي ودې کړي ځوانان دي اوس دا هم ستاسو کور شو

دې وخت کې ماشوم راغی ماته یې اشاره وکړه چې راشه کور کې دې غواړي

د نازنین ورور راسره شو لاړو دننه شو نازنین یې جوړه کړې وه ناسته وه په چوکۍ کې مور مې ویل راشه دا ګوته ورته په لاس که

لاړم د نازنین سره خواکې په چوکۍ کیناستم ورته مې غلي شان وویل لږ د خفګان او د ژړا تمثل وکړه شرم دی خلک به وایي چې دا خوشاله ده ورته میره نه پیدا کیدو

نازنین مې مور ته اواز وکړو مور جانې دې فراز ته وګوره کنه ماته وایي چې وژاړه

مور مې راته سټ کې په قلاره ګوزار راکړو ولې یې ژړوې ته خوشاله نه یې چې دا خوشاله ده بیا ورته څه ونه وایی

ما غږ کړو سمه ده مورې که په ژړا ددې اړایش خرابیږي زه به ددې په ځای وژاړم دا خو نه ژاړي

ټولو ښځو وخاندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما نازنین ته وویل دیخوا شه چې دا چیلۍ درته په ګوته کم

نازنین وخاندل او پټ یې راته وویل د غم زو نور سم شه ټول خپلوان مي ولاړ دي شرم دی.

ما وویل سمه ده چیله مي ورته په ګوته کړه چک چکي شوې ټولو چغې کړې مبارک مو شه الله مو پخیر سره زاړه که

شربت مو یو بل ته ورکړو زه ترینه پاڅیدم نازنین وویل موبایل ته دې فکر کوه چې بیا درته زنګ وهم ما ویل سمه ده

لاړم حجرې ته کلیوالو سره کیناستم.

ملګرو وویل زه چې لاړ شو چکر ته

ما وویل ملګرو دلته که د شپې لپاره د څه ضرورت شي او مونږ نه یو بده به وي

ځئ تاسو داسي وکړئ د ورور سره مي لاړ شئ چکر به هم ووهئ او هم به موسیقي والا د ځان سره راوړي زه به همدلته یم ملګرو وویل ډیر به ښه شي ما مي کشر ورور ته وویل دا هلکان یو څه چې چکر هم وهي او تاسره به هم کومک شي

ورور مي او کلیوال ملګري لاړل ماته زرغونې میسج وکړو فرازه ډیر ډیر دې مبارک وي تا خو بلکل صبر ونکړو چې مبارکي مي درکړې وي

ما ورته جواب ورکړو مننه کوم زرغونې جانې ستا احسانونه به هیر نکړم تا مونږ سره زمونږ په رسیدو کي ډیره منده او کومک وکړو

نازنین څنګه ده

ویل یې ورکوه یې دا ښه ده چې خپل مرام ته ورسیده اوس ماته بیخي ګوري هم نه د مور سره دې ناسته ده کلکه هیڅ نه وایي چې دې کور کي زرغونه هم شته کنه

ما وخاندل ورته مي وویل لیونۍ لکه چې زور یې درکړو یوه خبره درته وکړم غوصه کیږې خو نه

ویل یې ووایه نه غوصه کیږم

ما ویل زه ستا او د نازنین جدایي نه شم لیدلی که دې خوښه وي تا به خپل وړوکي ورور ته وغواړم دواړه به په یو کور کي هستي

زرغونې وخاندل ولې لکه زمونږ بچه ستاسو په کور کي ختلې همدا بس دی چې نازنین مو درکړه

فرازه توکه مې وکړه زما هم ستاسو کورنۍ ډیره خوښه ده ټول د یو بل نه ډیر مینه ناک او ښه یاست خو د نصیب خبره ده او بل زه غواړم خپلو زده کړو ته نور هم ادامه ورکم

ما وویل زه نه غواړم چې تاسو جدا شئ زه خپل کوشش کوم

ملګرو ډیره ببښنه کوئ کارونه ډیر دي نشم کولی چې کیسه په وخت له تاسو سره شریکه کم یو سر او سل سوداوې دي ببښنه راته کوئ

یادونه به وکړم چې دا یوه ناکامه مینه ده چې خپل مرام ته نه رسیږي هغه خوبونه چې دوی د راتلونکي ژوند لپاره کتل هغه نیمګړي پاتې کیږي

زرغونې وویل: "فرازه، الله دې ژوندی او خوشحاله لره. مننه کوم، زه لاړه شم، نازنین غږ کوي چې څه وايي." نور مو پېغامونه بند کړل.

لنډه دا چې ماښام شو، ډوډۍ مو وخوړه. هنرمندانو خپل وسایل میدان ته راوړل. د نازنین دي کور داسې و چې مخې ته یې لویه حجره او انګړ و، او د کور لپاره یې بېله د موټر لاره هم وه، او شاته یې کور و. موږ په انګړ کې سیل شروع کړ، څکه حجره کې مشران او مولوي صاحب ناست وو. موسیقي شروع شوه، فارسي سندرې یې وې، پښتو به یې سمه نه شوه ویلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کليوالو ملګرو کور ودان، پروګرام يې ښه ګرم کړی و. ګډاګانې، مستيانې، خنداوې، او سيل په درز کې روان و چې کتل مې زرغونې پيغام رالېږلی و: "فرازه، دروازې پورې ته راشه."

زه هم ورو ورو پاڅېدم، روان شوم. ورغلم، کتل مې نازنين ولاړه ده. د لاس نه يې ونيولم د رڼا نه يې تورتم ته راکش کړم. وه يې ويل: "د غم زويه! نه دې زنګ وهلو او نه دې پيغام ولېږو. مطلب دې پوره شو، نوره دې هيره کړم."

ما ورته وويل: "ستا په ځای د زرغونې نه پوښتنه کوم کنه؟"

هغې په خندا وويل: "زه زرغونه څه کوم؟ ولې ما ته يې نه وايې، هغې ته وايې! او هو، تا خو مبارکي رانکړه! خوله دې خلاصه کړه."

ما ورته وخندل کتل مې چې لاس کې يې متايي نيولې و. او په خوله يې کړ راته، په خندا يې وويل: "فراز جانه، مبارک مو شه، زما او ستا!"

ما ورته وويل: "خوله دې نږدې کړه." کله چې يې خوله نږدې کړه، نيم متايي مې ورته ورکړو او کلکه مې په غېږه کې ونيوله. د ځمکې نه مې په غېږه کې پورته کړه او ګرده مې تاوه کړه. "نازنين، زموږ دې مبارک وي

خوشي مې کړه، سا يې بنده بنده وه او په خندا کې يې وويل: "د غم زويه! اوس به دې مړه کړې وای!"

ما وويل: "دومره خوشحاله يم چې هيڅ ويلی نه شم." نازنين نږدې شوه او ښکل يې کړم. وه يې ويل: "فرازه، ډېره زياته مننه. د الله تعالی نه ډېره خوشحاله يم چې ته يې زما په نصيب کړې. ته پوهېږې، فرازه، کله به چې ما ملګرو ته د خپلې مينې کيسه کوله، نو ټولو به ويل: 'په هلکانو اعتبار مه کوه، دا د ټيليفون خبرې دي. يوه ورځ به دې په ميدان پرېږدي، خپل مطلب به درنه پوره کړي.' هغوی به ويل دا ټول دوکه‌بازان دي. کله کله به زه هم له دې وېرې سره مخ شوم چې هسې نه تا له لاسه ورکړم."

ما ورته وويل: "نازنين، ستا ملګرو رښتيا درته ويلي دي. ډېر داسې بې‌وجدانه ځوانان شته چې يوه نجلی د مينې په دام کې ګيره کړي، خپل مطلب ترې واخلي او بيا يې په نيمه لاره کې پرېږدي. زه به په دې اړه يوه نه، دوه حقيقي کيسې درته وکړم، خو د واده نه وروسته. خو دا يقين وکړه چې تا غلط انتخاب نه و کړی او زه هغه هلکان يا ځوانانو نه نه يم. زموږ په کورنی کې يو رګ د پشيانو دی؛ خلک موږ ته وايي، 'تاسو پشيان چې يو ځل اوړه ووهئ، بيا نه اېساريږئ.' نو ما هم په تا پسې قوي اوړه وهلې وه. خو پوهېږې چې زما زړه کله مات شو؟"

نازنين په خندا وويل: "هو، پوهېږم. د غم زويه! دومره وړې خبرې نه دي، څومره غټه ډرامه جوړه کړې وه!"

ما وويل: "نازنين، دا سمه ده چې مينه ړنده وي، خو دومره هم نه د بل د عزت خيال به پکې هم ساتې. يواځې به خپلو خواهشاتو پسې منډې نه وهې. هغه ورځ چې ستا پلار زما پر وړاندې وژړل او د خپل عزت خير يې رانه وغوښت، ما ويل کاش چې دا اسمان زما په سر ولېږي، نه دا چې د دې بې‌وسه پلار اوښکې وګورم. کاش چې د دې کار نه مخکې مړ وای. خو دا چې زموږ مينه پاکه وه، الله موږ يو بل ته ورسولو."

نازنين زما په خبرو وخندل او وه يې ويل: "ها، زما پښه يې خاونده! اوس په ښايي کې راته وايه: 'ته ډېره ښايسته يې!'"

ما ورته وويل: "نازنين، تو بو سدوري های."

نازنين وخندل او وه يې ويل: "زه ځم دا خبره مورجانې ته کوم!"

ما ورته وويل: "د غم لورې، تا په خبرو کې ايسار کړم. هلته به مې ملګري وايي: 'دا څه شو.

ما ورته وويل: "ماته نوره اجازه راکړه چې لاړ شم."

نازنين وويل: "په يوه شرط چې لاړې، هغه سندره چې دې په کلي کې ويلې وه، 'ستا د دوو سترګو لپاره'، دا به ووايې! زمه ټولې خپلوانې بام ته خېژوم چې دا سندره ستا له خولې واورې."

ما وويل: "د شرمېدلې لورې، څوک په خپل کوژده کې سندرې وايي؟ شرموې مې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا یې وویل: "که یې ونه وایې، اوس چغه وهم او سم دې شرموم."

ما وویل: "سمه ده، چې داسې کار ونکړې." او ترې روان شوم.

په روانېدو کې یې غاړه راکړه، مخه ښه یې راسره وکړه، او زه د ملګرو خواته لاړم او کیناستم. سیل روان و. لږ ساعت وروسته نازنین ماته پېغام وکړ: "فرازه، موږ ټول ستا په انتظار یو. پاڅه کنه!"

ما خپل ملګري فرهاد ته ورو وویل: "ټول ملګري پټ پوه کړه چې ما په زوره پاڅوئ چې سندره ووایم." فرهاد هم ټول ملګري راټول کړل، او په زوره یې روان کړم.

زه هم لاړم، میکروفون یې راته راکړ، او سندره مې شروع کړه

ستا د دوو سترګو لپاره د هرچا خبرې وړمه

ای زما ماشومه یاره، د هرچا خبرې وړمه

ستا ماشومې اداګانې، ستا وړې وړې خبرې

رب دې لوی کړه زما لپاره، د هرچا خبرې وړمه

ته په مینه نه پوهېږې، که دې ځان نانګاره کړې

خدای دې پوه مکړه، دلداره، د هرچا خبرې وړمه

ته زما د چمن ګل یې، ته زما د زړګي سر یې

رسول خان دا ستا لپاره، د هرچا خبرې وړمه

ای زما ماشومه یاره، د هرچا خبرې وړمه

سندره مې ختمه کړه، فرهاد راغی، راته وه یې ویل: "مایک ماته راکړه." مایک یې واخیست او ښه شیبه ټپې یې وکړې. ډېر خوند یې وکړ. پروګرام ختم شو، د خوب بسترې مو تیارې کړې، او ویده شو. د سهار د چایو وروسته یې زه کور ته لاړم، زرغونې راته وویل: "فرازه، ته خپل مشر ورور ته ووایه چې ځانګه پرېږدي، یو څو شپې به مونږ سره وکړي. نازنین خفه ده، وایي ځانګه دې پاتې شي."

ما ورته وویل: "زرغونې، ته ښه پوهېږې، کوژده وشوه، کلیوال به د مبارکی لپاره راځي، هلته به کلیوالو ته پروګرام جوړوم. په دې وخت کې که ځانګه پاتې شي، زموږ کارونه به سخت کړي. خیر، مراسم چې تېر شي، زه به یې خپله راوړم. ځانګه زموږ لاس او پښې دي، او بل که ځانګه په کور کې نه وي، زه هم خفه کېږم."

ما زیاته کړه: "زه خو وایم، راځه ته هم زموږ سره لاړه شه، هم به مرسته وکړې او هم به چکر ووهو."

زرغونې وخندل او ویې ویل: "که زه لاړه شم، د نازنین به څه کېږي؟ زه خو د هغې امسا یم!"

په دې وخت کې د نازنین پلار ماته او زما ورور ته اواز وکړ. لاړو کوټې ته دننه شوو. مور مې، د نازنین مور، د تره ښځې، او د ماما ښځې هم ناستې وې. ما سلام وکړ، او کیناستو. د نازنین پلار زما ورور ته وویل: "تاسو خو خبر یاست، نازنین پوهنتون وایي، او دا یې وروستی کال او سمستر دی. تر هغې به صبر کوئ چې دا فارغه شي. دا زموږ ارمان دی چې لور مې د پوهنتون نه فارغه شي. پس له هغې، ستاسو امانت دی، چې هر وخت وغواړئ واده کولی شئ."

ورور مې ورته وویل: "میرویس کاکا، ستا دغه احسان به موږ په ټول ژوند کې هېر نکړو چې موږ دې ډک لاس رخصت کړو. او پاتې شوه د نازنین د پوهنتون خبره، کله چې تا موږ ته وویل چې راشئ واده وکړئ مونږ به راشو، موږ به په دې اړه هیڅ تر هغې خبره ونه کړو. دا زموږ لپاره د ویاړ خبره ده. ته خو یو کال یا شپږ میاشتې یادوې، که لس کاله هم وي، موږ صبر کوو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرویس کاکا خوشاله شو او دعاګانې یې وکړې.

ما په ټوکه ورور ته وویل: "وروره، لس کاله یې غوږ کې مه پړده، ولې مې زوروې!"

مور مې راته غابښونه وچیچل، ټولو وخندل. زرغونې وویل: "ته لا صبر! د زورېدو ورځې دې خو اوس راغلې."

ما وویل: "سمه ده، زما هغه استاد راکړه، زه به هم دا لس کاله چېرته ځان ورک کړم!"

زرغونې وخندل او وه یې ویل: "ورشه، نازنین سره دې که ترې اخیستی یې شې، ورنه یې واخله."

په همدې سره مو خدای پاماني وکړه، زه مخکې ووتم. زرغونې ته مې وویل: "نازنین چېرته ده؟ چې لږه یې وګورم."

وه یې ویل: "هغه د نجونو سره په خپله کوټه کې ده."

ورسره مې ونه لیدل. راغلم حجرې ته او کلیوالو ته مې وویل: "راځئ چې په خیر سره لاړ شو."

لنډه دا چې خدای پاماني مو وکړه، حرکت مو وکړ. په ښار کې مو کیکونه، مېوه او کلچې واخیستې او کلي ته لاړو.

دوه ورځې وروسته مو په کلي کې پروګرام جوړ کړ

ټول مراسم ختم شول، شاوخوا پنځلس ورځې به تېرې وې چې د نازنین مور زما مشر ورور ته زنګ ووهه، ویل یې: "زویه، نازنین ځانګه ډېره یادوي. که یې ولېږئ، خوشحاله به شي."

ورور مې ورته وویل: "سمه ده، فراز ته به ووایم چې در یې وړي."

ماښام ورور مې راته وویل: "فرازه، سبا ته او ځانګه لاړ شئ میرویس کاکا کره، نازنین وایي ځانګه مې یادیږي."

ما ورته وویل وروره د خولې نه دې قربان شم زما هم نازنین یادیږي وبه یې ګورم

د نازنین اصل کې زه یادیږم بهانه ځانګه کوي

ورور مې وخندل او راته یې وویل: "نور نه پوهیږم چې ته یې یادیږې که ځانګه، خو که ستا خبره وي، قدم به هم رانه کېنږدې، ځکه چې د شرم په نوم هم څه شته."

ما وویل: "وروره، دا کارونه ستاسو د زماني وو، هسې زمونږ ازار مه اخله."

ورور مې وویل: "بچی، لکه ډبولو ته دې زړه شوی."

ما وویل: "نه وروره، چې هر څه ته وایې، هماغسې کوم. ته به سهار ویده یې، مونږ به د میرویس کاکا سر ته ناست یو. غم مه کوه."

بیا له وروره مې خپلې کوټې ته روان شوم.

ځانګه راپسې راغله، راته یې وویل: "فرازه وروره، مونږ خو څه اخیستي هم نه دي. نازنین ته تش لاس به ځو."

ما ورته وویل: "خورجانې، هر څه چې دي اخیستل، ښار کې به یې واخلو. بیا به د نازنین کره لاړ شو. ته د دې شیانو فکر مه کوه."

ځانګې وویل: "وروره، ته نازنین وریندار ته زنګ ووهه، خبرې ورسره وکړم. زما هم یادیږي."

ما وویل: "سمه ده، خو ډېرې خبرې به نه کوې. او سبا ته خو هسې هم له خیره سره ځو."

ما زرغونې ته زنګ ووهه: "سلام زرغونې، څنګه یې؟ کور کې ټول ښه دي؟"

زرغونې وویل: "شکر دی، ټول ښه دي. تاسو څنګه یاست؟"

نازنین چیغه کړه: "زه هم ښه یم! ځانګه څنګه ده؟ او زه به ستا خوښه شم؟ ولې ماته زنګ نه وهې چې زرغونې ته زنګ وهې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

"فرازه، ګوره دا زرغونه به راباندې مره کړي. ماته زور راکوي چې ته دې سره خبرې کوې."

ما وویل: "نازنین، اول خو مې سلام قبول کړه."

غږ یې وکړ: "نه یې منم، اول دې زما پوښتنه ونکړه، اوس یې وایې!"

ما وویل: "د غم لورې، زما خبره خو واوره، بیا خواب راکه."

"ښه، وایه، غوږ یم."

ما وویل: "نازنین، ترڅو چې ستا پوهنتون نه وي خلاص شوی، نور تاسره خبرې نه کوم. نه غواړم چې ستا فکر د درسونو نه بل خواته واوړي. زه غواړم چې په ښه درجه له پوهنتون نه فارغه شې، دا به زما لپاره ویاړ وي."

"اوخ اوخ، د غم زویه، داسې اسانه دي! زه چې ستا غږ وانه ورم، په ما ورځ او شپه نه تېرېږي، او ته وایې نورې خبرې نه کوم؟"

ما وویل: "نه نازنین، ته باید خپلو درسونو ته فکر وکړې، خپل پوهنتون ته فکر وکړې، نه زما بېکاره خبرو ته."

نازنین وخندل او وه یې ویل: "فرازه، کومه زده کړه چې ستا له خبرو کوم، هغه له پوهنتونه نه شم کولی!"

ما وویل: "نورې زده کړې د پوهنتون نه وکړه. اوس دې وروستی سمستر دی، مونوګراف به هم لیکې، ډېر کارونه دې مخکې دي. هغې ته فکر وکړه او نورې خبرې پرېږده. ها، له څانګې سره خبرې وکړه."

ما موبایل څانګې ته ورکړ، هغوی خبرې وکړې. څانګې نازنین او زرغونې ته وویل: "سبا درځم، څه راوړم؟" دواړو مننه وکړه، خو نازنین بیا وویل: "ماته لړ کوچ او پنیر راوړه."

ما پرې غږ وکړ: "د کوچو په ځای زه یم کنه!"

زرغونه په خندا شوه. نازنین وویل: "فرازه، که ته د خوړلو وای، نو اوس به مې وختي خوړلی وای، خو زه خیر، خوښه به دې شم."

څانګې خبرې ورسره ختمې کړې او موبایل یې ماته راکړ.

نازنین وویل: "فرازه، د مونوګراف په لیکلو کې ستا مرستې ته اړتیا لرم. ماسره په موضوعاتو پیدا کولو کې مرسته کوې؟"

ما وویل: " ته موضوع واخله، زه به درسره پوره مرسته کوم."

زرغونې وویل: "فرازه، زه خو داسې نه منم، ماسره به هم مرسته کوې!"

ما وویل: "سمه ده، کله چې مو موضوعات واخیستل، بیا به ګورو. زه مو خدمت کې یم."

نازنین وویل: "فرازه، د څومره وخت لپاره راځې؟"

ما وویل: "صرف د یوې ورځې لپاره. ورور مې وایي چې خسر کره به نه ډېر ځې او نه به شپې کوې."

"اوخ، د یوې ورځې لپاره بیا هیڅ مه راځه. که راځې، پوره شل ورځې یا میاشت لپاره راشه، ترڅو چې څانګه دلته وي، ته به هم یې."

ما وخندل: "سمه ده، زه به مې مور او ورور سره خبره شریکه کړم. ورته به ووایم چې نازنین وایي جامې او بسترې دې راوړه، نور ماسره اوسه."

نازنین وویل: "پام کوه، د غم زو، اوس مې لکه شرموې. هغوی ته مه وایه!"

ما وویل: "سمه ده، صرف د یوې ورځې په خاطر درځم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويل يې: "نه، دوه ورځې! زه دې خپلو همصنفيانو ته معرفي کوم. هغوی هره ورځ راته وايي چې نامزاد دې موږ ته وښايه، چې وې ګورو."

ما وويل: "سمه ده، عکسونه مې ورته وښايه."

ويل يې: "عکسونه نه مني، وايي چې دلته به يې راولې، چې مخامخ يې وګورو."

ما وويل: "سمه ده، شپه ناوخته ده، نور به ويده شو. سبا به هلته خبرې وکړو."

په همدې مو خدای پاماني وکړه

سهار شو، چای مو وڅښل، ټول ناست وو. ما ورور ته وويل: "وروره، څو شپې وکم؟"

ورور مې وويل: "شپې د څه لپاره؟ لاړ شه، ځانګه ورسوه او بيرته راشه."

ما وويل: "وروره، نو ځانګه به چا سره راځي؟ زه به هلته يم، دا به بيرته راوړم."

ورور مې مور ته وويل: "دې دله ته بستره وتړه، چې همالته پرېوزي، دا خو په شرم نه دی."

ما وويل: "مورې، يو څلور جوړه جامې او هغه جامپر مې هم کېږده، هلته يخ ډېر وي."

ورور مې لاس وکړ، د څټ نه يې ونيولم: "ته په سرېټوب نه پوهيږې، ته وهل غواړې!"

ما وخندل: "وروره، هسې تا تنګوم. زه چېرته پاتې کيږم؟ که ته راته وواېي چې لاړ شه، مياشت تېره کړه، نو والله که د دوه ورځو نه زيات تېر کم. زه هم پوهيږم چې شرم دی."

ورور مې په څټ زور وکړ: "خا، ستا نيت دې چې دوه ورځې تېرې کړې!"

ما وويل: "نه، هسې مثال مې درکړ. که اجازه راکوې، تېرې به يې کم."

ورور مې وويل: "نه، مازديګر بيرته راشه."

ما وويل: "سمه ده، اوس مې پرېږده، چې څټ دې راته خوږ کړ."

بس حرکت مو وکړ. ځانګې له کور نه هم يو څه واخيستل، ښار کې يې هم د زرغونې، نازنين او د نازنين دواړو خورګانو ته سوغاتونه واخيستل، او روان شوو.

نازنين زنګ ووهه: "فرازه، حرکت مو کړی؟"

ما وويل: "هو، اوس مو حرکت وکړ. تر غرمې در رسيږو."

نازنين وويل: "سمه ده، تر هغې زه او زرغونه هم له پوهنتونه راځو."

ما وويل: "سمه ده." موبايل مې بند کړ.

لنډه دا چې د نازنين کره ورسېدو. د نازنين ورو خورګانو دروازه خلاصه کړه، يوه په منډه شوه او چغې يې کړې: "لالا راغی!"

ټول مو مخې ته ووتل، ټولو ستړي مه شي وکړه، نازنين پټه شوه.

ما د نازنين مور ته وويل: "مورجانې، زه ځم حجرې ته. ستړی شوی يم، يوه شېبه ارام کوم."

د نازنين مور وويل: "زويه، غرمه ده، اول ډوډۍ وخوره، بيا ارام وکړه."

دننه د راتلو يې وويل، ننوتم، شا او خوا مې کتل چې چيرته به نازنين ووينم. لاړم کوټې ته، زرغونه راغله، خوا کې مې کيناسته. ځانګه لاړه د نازنين خواته. د نازنين مور بهر ووتله.

ما زرغونې ته وويل: "هغه بل مصيبت مې ونه کتل، چيرته ده؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغوني وخندل: "هغه شرمېدله، د کورنۍ نه، ځکه درنه پټه شوه."

ما وخندل: "توبه! هغې کې هم شرم شته!"

زرغوني وویل: "دا راته ووایه، چې ماته دې څه راوړي دي؟"

ما وویل: "هیڅ! تاسو ځانګه غوښتي وه، هغې هر څه راوړي درته. هغې نه پوښتنه وکړه، هر څه هغې اخیستي. زه په دې شیانو څه پوهېږم؟ وړوکی ماشوم یم."

زرغوني وخندل: "دا ماشوم به ستا په شان وي! کال ته به دې اولادونه ګرځي، او وایې ماشوم یم."

ما وویل: "نو تاته ولې زور درکوي؟ که غواړې چې ستا ماشومان هم وګرځي، غم دې وکړم؟"

زرغوني وویل: "زما دې توبه وي! همدا ماته ډېره ده چې ستاسو ماشومان قرار کم."

په همدې وخت کې د نازنین مور راغله او زرغونې ته یې وویل: "لورې، ته لاړه شه، نازنین سره کومک شه، چې ډوډۍ تیاره کړي. فراز جان به وږی شوی وي."

زرغونه پاڅېده، ما ورته وویل: "چېرته ځې؟ ماشومان به څوک قراروي؟"

زرغونه په خندا شوه: "راځم!"

ډوډۍ یې راوړه، ومو خوړه، زه لاړم حجرې ته، پرېوتم. نازنین ته مې میسج وکړ:

"زه د دنیا د هغه سر نه ستا لپاره راغلم، ته پټه شوې. زه هم مازدیګر بیرته ځم."

نازنین وویل: "داسې بد مه کوه! درځم خواته دې، مور نه اجازه اخلم. ورته وایم چې ستړي مه شي ورکوم."

ما وویل: "ضرورت نشته، مه راځه. زه خو درته معلوم یم."

ویل یې: "ته او خدای، که داسې کوې! خیر دی، مه نه! زه به ټوله شپه درسره کینم. اوس راته ښنه وکړه، شرم دی خو ستړي مه شي اوس خامخا درکوم."

ما وویل: "سمه ده، زه به په تمعه یم."

کتل مې، نازنین، زرغونه، او ځانګه راغلل. د نازنین په لاس کې د شربت ګیلاس و، زرغونه او ځانګه پرې خندل، نازنین د شرمېدو تمثیل کاوه. راغله او په غلي آواز کې یې وویل: "فرازه، ستړی مه شې."

هغوي پرې وخندل. ما وویل: "نازنین، خوله دې خوځېږي، خو اواز دې نه راځي."

ګیلاس یې راکړ او وه یې ویل: "ستړی مه شې."

ما وویل: "خواره مه شې، ته ستړې مه شې. مور دې څنګه وه؟ کور کې ټول خیر و؟"

نازنین وویل: "بس که نور، د غم زویه، دوی را پورې خندوې."

ما وویل: "سمه ده، دا شربت پخپلو لاسونو راکه!" مخ یې واړاوه او منډه یې کړه.

زرغونه یوه شېبه ولاړه وه. په دې وخت کې مېرویس کاکا چې چیرته تللی و، هم راغی. ستړي مه شي مو وکړه، وه یې ویل: "دلته ولې ناست یې؟ راځه کور ته."

ما وویل: "ته نه وې، او زرغونه دې په خپلو کارونو کې مصروفه وه، ځکه زه دلته کېناستم."

لنډه دا چې شپه شوه، ډوډۍ مو وخوړه. د نازنین دواړه وړې خویندې، حسنا او صدف، مې خوا کې ناستې وې. خبرې مو کولې. راته یې ویل: "لالا، مورږ ته به سبا چکر راکوې؟" ما وویل: "سمه ده، مورږ درېواړه به چکر ته لاړ شو، نور به هیڅوک نه وړو." انجوني خوشاله شوې، خپلې مور ته یې وویل: "مورجانې، مورږ سبا د لالا سره چکر ته ځو."

هغې ورته وویل: "سمه ده، لاړ شئ. سبا به ښه وي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناست وو، شپه ناوخته شوه. د نازنین پلار وویل: "تاسو خبرې کوئ، زه ویده کېږم."

ما وویل: "زه به هم لاړ شم حجرې ته او ویده شم."

هغه وویل: "نه، هغه کوټه تشه ده د خوب لپاره، هلته ویده شه. حجرې ته مه ځه."

زه هم پاتې شوم. زرغونې راته ځای جوړ کړ. صدف او حسنا هم راسره شول. لاړم کوټې ته، ما دې دواړو ته وویل: "تاسو هم لاړ شئ ویده شئ، چې سبا چکر ته ځو."

هغوی وویل: "سبا د غرمې نه وروسته ځو، چې له مکتب نه راشو.

ما وویل: "سمه ده."

هغه دواړه لاړلې، زه پرېوتم. نازنین ته مې میسج وکړ: "زه دې په طمعه یم."

وه یې ویل: "سمه ده، ناوخته درځم.

ما وخاندل او ورته مې وویل ګرانې میرمنې زه ویده کېږم او ته هم ښه ارامه خوب وکړه ما ته تنګولې توکې مې کولې رانشې

میسج یې وکړ ولې فرازه درنه شم؟

ما وویل نازنین اوس په دې خبرو ته نه پوهیږې خو یو وخت بیا داسي راځي چې دا کارونه درته پیغور جوړیږي همدا خوږه ځانګه چې اوس درباندې ګرانه ده سبا درته ددې خبرې خو پریږده چې ددې موبایل د خبرو هم پیغور درکوي

همدا خوږه زرغونه یوه ورځ ددې کارونو پیغور درکوي

زه نه غواړم چې له واده نه وروسته تا راته څوک خفه یا ددې خبرو پیغور درکړي زمونږ ټولنه کې دددې خبرو ډېر پیغورونه دي

زه چې ځانګې ته زنګ وهم او د هغې نه ستا معلومات کوم په دې خاطر چې زما فامیل په دې پوه نه شي چې زه تاسره خبرې کوم سبا پیغور درنکړي

نازنین وویل رادې کړي زه به هم ورته ووایم چې څه پردی خو نه وو خپل خاوند مې وو چې خبرې مې کولې

ما وویل نه نازنین زه نه غواړم چې تاته داسي خبرې وشي

نوره پوه شه هرڅه چې وي د ځانګې په موبایل به یې وایو

سمه ده خو یوځل غواړم چې دې وګورم درځم

ما ورته وویل نه مه راځه خدای مکړه د کورنۍ کوم کس دې ونه ګوري

که داسي وشول نو دا کور زمانه پاتې کیږي لږ پام کوه

ښه سمه ده زه ځانګه او زرغونه درځو یوه شیبه به کینو

ما وویل زه دروازه بندوم رانشئ سبا پوهنتون کې سره ګورو دلته به ډېر احتیاط کوئ

هو زه له تانه نه خفه کیږم چې ته کور کې مانه پتیږې دا ښه کار کوې زه تاسره هسې توکې کوم چې دا دی او هغه دس

نازنین ډېره خوشاله شوه او په پیغام کې یې ډېرې دعاګانې ولیکلې

ویل یې اوبه دې کوټه کې شته چې دشپې تږی نشې

ما وویل هو شته اوس ارام وکړه چې سبا به پوهنتون ته ځو

خدای پاماني مو وکړه او ویده شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار وختي راپسي صدف راغله لالا پاڅیږه چای تیار دی چای وڅښه

پاڅېدم کوټه کې تشناب وو مخ مې پریمینځه لاړم چای مو وڅښو زرغوني وویل فرازه مونږ ځو پوهنتون ته چې ته چیرته لاړ نه شې

ما وویل ما دې دواړو ورو ګوډیانو سره وعده کړې چې دوی چکر ته بیایم تر مازیګره خو همدلته یم بیا به وروسته ګورم

زرغوني وویل سمه ده که زړه دې تنګ شو ښار پلو چکر ووهه

ما ویل سمه ده زرغونه لاړه زه ناست وم یو ساعت وروسته زه هم ووتم ما ویل ځم ورور مې هم وګورم بیا ځمه کورته نه یې شم بیا کتلی

څانګې وویل ورور ته ووایه چې کله کله چکر وهه زه به یې ګورم

ما ویل سمه ده ورته به ووایم

ووتم پیاده روان وم شور د خلکو ګڼه ګوڼه وه ډېر ښایسته ماحول وو یو ساعت وروسته راته نازنین میسج وکړو

سلام ګرانه چیرته یې

ما ویل بس ستا د پوهنتون شا او خوا کې یم

ویل یې سمه ده همداسې راشه زه دې په تمعه یم

ما ویل سمه ده درځم

ورو ورو روان وم لاړم ورسیدم مېسج مې وکړ

ددوی تفریح ساعت وو نازنین ووتله لاس یې په لاس کې راکړو او پوهنتون ته دننه شولو

زرغوني دې او ملګرې یې یو طرف ته چمن کې ولاړې وې نازنین د هغوی په طرف روان کړم

ما د نازنین نه لاس خوشې کړ او بیرته مخ په شا روان شوم

نازنین مې مخې ته شوه

څه کوې اوس مې شرموې هغه دی ټول درته ګوري راځه

ما ویل نازنین دا ښه کار نه دی بس د لرې نه یې ولیدم دا بس دی نور ځم

نازنین وویل خیر دی فرازه زما په خاطر

زړه مې غټ کړو او روان شوم

لاړو سلام مې وکړو ټولو سترې مه شي وکړه ما د ټولو نه مننه وکړه او نازنین ته مې وویل

ماشاءالله نازنین څومره ښایسته ملګرې لرې څومره مینه ناکې دي خوشاله شوم چې زه دې ورسره معریفي کړم او ددوی په لیدلو ډېر زیاد خوښ شوم د هغوی نه مې هم مننه وکړه او ورته مې وویل تاسې صبر چې زه تاسو ته د کانتین نه څه راوړم

یوه پکې ډیره شوخه وه ویل یې لالا جانه په کانتین ځان مه خلاصوه مونږ ته به سم دعوت راکوې

ما ورته وویل په سر سترګو اوس راسره ځئ دلته دعوت قبلوئ که راسره ځئ ننګرهار ته هلته درته مهماني برابره کړم

ویل یې نه اوس خو نه کیږي خو مونږ بیا نازنین ته وایو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل یوه خبره وکم دغه څو میاشتې وروسته د نازنین واده دی په هغې کې به مو دعوت کم ټول پوهنتون

ټولو وخاندل خا دا چلونه دې چیرته زده کړي خلاصیدی نشې یو تاوان خو درکوو

ما ویل ماته تاوان نه راکوې نازنین ته یې ورکوئ ځکه دا زمونږ شریکه تاوان دی زما هرڅه د نازنین دئ

نازنین وویل نو بیا راځئ چې دا تاوان همدا نن وکړو

ما وویل د غم لورې ته باید زما په تاوان خفه شئ ته ما نور هم تاواني کوې

دې وخت کې تفریح خلاصه شوه دوی ټلل صنف ته خدای پاماني یې کوله ما نازنین ته زر افغانۍ ورکړې چې په دې ملګرو دې څه مشروبات وښبنه نور ترینه روان شوم د ورور خواته مې

ورور خواته مې لاړم هغه مې ولیدو ورته مې وویل څانګه هم راغلې نازنین دوی کره ده وخت ناوخت یې خواته ورځه

د ورور نه مې روان شوم بیرته نازنین دوی کره لاړم غرمه وه ډوډۍ مو وخوړه صدف او حسنا وویل لالا مونږ چکر ته اوس یوسه

ما وویل اوس خو غرمه ده لږ ناوخته به لاړ شو چې چکر خوند وکړي

ویل یې سمه ده لالا

لاړل نازنین ته یې وویل مونږ د لالا سره ځو چکر ته نازنین زرغوني ته وویل ته لاړه شه فراز ته ووایه چې مونږ هم یوسه څانګه به هم چکر ووهي

کټل مې زرغونه راغله د نازنین مور هم ناسته وه ویل یې فرازه مونږ هم یوسه نازنین به د ښار سیل هم وکړي او ساعت به یې هم تیر شي

ما ویل زرغوني تاسو بیا خپله لاړې شئ اوس ما حسنا او صدف سره وعده کړئ چې صرف مونږ دریواړه ځو چکر ته زه نور څوک دې چکر کې نه شم ځایولی زرغوني وویل اوس خو به مونږ خامخا ځو که ستا زړه وي کنه

ما ویل لاړې شئ خامخا لاړې شئ اوس ځئ سبا ځئ که بله ورځ خو زه مو له ځانه سره نه وړم

د نازنین مورته یې وویل عمه ته وګوره دې فراز ته مونږ نه وړي

هغې ورته وویل تاسو خیر دی بله ورځ لاړې شئ

ما ورته وویل الله څنګه شوې مورجاني هم پیکه کړې

زرغونه د غوصې نه روانه شوه لاړه

کټل مې څانګه راغله ویل یې وروره مونږ هم چکر ته یوسه ما کابل کتلی نه دی ساعت به مې تیر شي

ما ورته وویل شیطاني اوس تا شروع وکړه

سمه ده ورور ته به دې ووایم چې سبا راشي او تاسو چکر ته یوسي

څانګه هم لاړه نازنین میسج وکړو د غم زویه دا څه ضد دې نیولی پریږده چې مونږ هم درسره لاړو شو چکر ووهو

ما وویل نه یې منم نور تر واده پورې زما او ستا د نږدیوالي اړیکه ختمه نه به مې ګورې نه دې ګورم

زه د غم بچیه دا اوس کومه خبره ده زه به دې خوښه شم

ما ویل سمه ده خوښه مې شه خو له واده نه وروسته

لنډه دا چې مازیګر شو صدف او حسنا مې مخکې کړل زرغوني وویل چکر ته ونه رسیږئ بیرته تور مخونه کور ته راشئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل ستاسو ښیرا کار نه کوي نور ترینه لاړو

قرغه کي مو ښه چکرې ووهل کیښتیو کي کیناسو زانګوګانو کي مو چکرې ووهلي ډوډۍ مو همړلته وخوړه صدف او حسنا ډیرې خوشاله وې ناوخته شو ورته مي وویل ځئ چي نور کورته لاړ شو

هغوی هم رواني شولي تیر ماښام کورته ورسیدو

د رسیدو سره زرغوني د صدف او حسنا سره شروع وکړه چیرته تللي وئ څه مو وکړل څه مو وخوړل

صدف ورته ټوله کیسه وکړه

زرغوني وویل هله ځئ لاړې شئ خپلي کوټي ته که تاسو هم رانه ډوډۍ وخوره نو دغه دی

عمه زه خو فراز دوی ته ډوډۍ نه ورکوم دوی هرڅه تخته کړي ماړه دي

ما ویل هو ډوډۍ نه خورو خو لږ چای راوړه

زرغوني وویل که تا رانه چای کوټ هم وکړو نو دغه دی

چکر ته دي یونوړو اوس چای هم نشته

ما وویل سمه ده غږ مي وکړو حسنا ته لاړه شه لالا دي جار شي یوه پیاله چای راوړه

د نازنین مور وخاندل زرغوني لورې خیر دی که چکر ته یې یونوړې چای ورته راوړه

لنډه دا چي شپه مو جوړه کړه لاړم کوټي ته موبایل مي بند کړو او قرارې ویده شوم

یو وخت کي مي کتل د دروازې کړپ شو

ما یوه سترګه په قراره خلاصه کړه، دروازه خلاصه شوه، نازنین، څانګه، او زرغونه راغلل. غلي، غلي یې بالښتونه واخیستل، زرغوني او نازنین راباندې شروع وکړه، څلور بالښتونو باندې یې ووېشتلم.

ژر پاڅېدم، د چغې وهلو تمثیل مي وکړ، خو چي خوله مي خلاصه کړه، نازنین ژر راته خوله باندې لاس کېښود او په غلي انداز یې وویل: "مورې یو."

ما وویل: "که اوس مي زړه چاودلی وای! څوک داسي کوي؟ ما ویل که راباندې پیریانو حمله وکړه ، او تاسو دلته څه کوئ؟"

هغوی وویل: "بیا ځانته چکر ته ځې!" نازنین زرغوني ته وویل: "شروع شه او سم یې وغربوه چي بیا زموږ نه بغیر چیرته لاړ نشي!"

زرغوني یو دوه بالښتونه نور ووهلم. ما وویل: "قسم دی، اوس ټول کور په سر اخلم او چغې وهم!"

نازنین او زرغوني له خندا خپلي کولمي کلکي ونیولي او کیناستي. نازنین وویل: "فرازه، ښه مو وډار کړې! یاد دې وي چي بیا داسي ونه کړې!"

ما وویل: "سمه ده، نور به داسي نه کوم. اوس لاړ شئ چي څوک راباندې را نه شي."

نازنین وویل: "ټول ویده دي. موږ راغلي یو چي پچکان(پټه کان) لوبه وکړو، زړه مو تنګ دی."

ما وویل: "تخته د پچکانو لورګانو! دا وخت د لوبو دی؟ تاسو کي خو شرم نشته، ما به وشرموئ."

نازنین وویل: "لوبه کوې که بیا شروع وکړو؟"

ما وویل: "سمه ده، لوبه کوو، خو پچکان نه، لډو او بل خبرې به نه کوئ."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنينوويل: "لږو نه، پچکان."

ما وويل: "سمه ده، زه او زرغونه، ته او څانګه."

نازنين وويل: "خاوند زما يي او حق هم زما دی چې تاسره زه اوسم."

له ناکامه مې ورته وويل: "سمه ده، خو خبرې به نه کوئ."

لوبه مو شروع کړه، ان درې بجې شوې. اخير مې وويل: "هله، نور لاړ شئ، ماته خوب راغلی دی."

هغوی وويل: "خوب، خوب نشته، تر اذانونو به کينو."

ما وويل: "سمه ده، يوه دقيقه وخت راکړئ، تشناب ته ځم."

څنګه چې دروازې ته ورسيدم، ما ورته وويل: "تاسو دلته ويده شئ، زه لاړم حجرې ته."

نازنين د لاس په اشاره وويل: "سمه ده، راځه، مونږ ځو."

زه بېرته راغلم، ځای يي سم کړ، او هغوی لاړل. زه هم ويده شوم. سهار شو، پاڅېدم، چای تيار و، چای مې وڅښل، او نور مې د نازنين مور او پلار څخه رخصت واخيست. د نازنين مور او پلار ډېر تينګار وکړ، ما ورته وويل: "ماته د دوه شپو امر شوی وو، او هغه پوره شوی. بيا، هسې هم څانګې پسې راځم."

همدې سره مې ترېنه رخصت واخيست او روان شوم. څانګې وويل: "وروره، زنګ وهه، راته درپسې بيا خفه کيږم، غږ به دې اورم."

ما وويل: "خورجانې، زنګ هم وهم او ورور به دې هم راشي پوښتنې ته، هغه به ګورې نه به خفه کيږې."

روان شوم، زرغونې وويل: "فرازه، سم موټر کې کينه، خدای مکړه چې څه ونه شي." ما وويل: "سمه ده."

هډې ته راغلم، موټر کې کېناستم. نازنين ميسج وکړ: "د غم ځويه، لږ خو به دې صبر کړی وای چې ليدلې مې وای."

ما ځواب ورکړ: "ټوله شپه مو سره وليدل، همداغه بس دي کنه؟"

"ښه، په ځان پام کوه، فرازه! خدای مکړه که څه درباندې وشول، نو زه به مړه شم."

ما وويل: "د الله پام دې وي، نازنين! او څه چې په تقدير کې وي، هغه هسې هم نه بدليږي. ته هم په ځان پام کوه او درسونه دې ووايه."

کور ته ورسيدم، د کورنۍ غړي مې ناست وو، خبرې يي کولې. ټولو راته ستړي مه شي وويل. مور مې له سر نه ښکل کړم، زه هم کېناستم. مور مې وويل: "فرازه زويه، ستا د واده خبرې کوو چې نور په کراره کراره ځانونه تيار کړو، ځکه وخت دومره نه دی، اپله تر هغې پورې ځان راټول کړو."

ما وويل: "سمه ده، مورې! اول به د کوټې جوړولو غم وکړو، چې ټولو کې مشکل کار همدا دی."

ويل يي: "سمه ده زويه، هو، دا کار ډېر وخت نيسي، بايد اول د دې غم وخورو."

ورور مې وويل: "غم مه کوه! که کوټه دې جوړه نه وه، غوجله شته، هغه به درته جوړه کړو."

زه غلی شوم، پوه شوم چې سړی په غوصه دی.

ورو ورو مو د واده تياری پيل کړی. د کوټې لپاره فرش، توشکونه، بالښتونه، برستنې، او د واده جامې جوړې شوې. دوه اونۍ مو په دېره کې لرګي ووهل چې لږ وچ شي.

ځانونه مو تيار کړل. د نازنين د فراغت وخت هم راغی، او ماته يي د پوهنتون ته د راتلو بلنه راکړه. فراغت هم تېر شو. يوه نيمه هفته وروسته مې مور او ورور لاړل نازنين دوی کره د واده غوښتلو لپاره.

مور مې ورته وويل: "مونږ ځانونه تيار کړي، ستاسو څنګه خوښه ده؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی وویل: "نور مونږ کوم ورانديز يا اعتراض نه لرو، هر وخت چې ستاسو خوښه وي، نېټه وټاکئ.

مور مې وويل: "نازنين چې هر ډول لباسونه او جامې کول غواړي، خپله دې خوښې کړي. سره زر دې هم خپله ځانته خوښ کړي. دلته چې کوم څه په کار دي، د واده نه درې ورځې وړاندې به يې راوړو."

لنډه دا چې د واده نېټه يې پنځلس ورځې وروسته وټاکله.

د شپې نازنين زنګ وواهه.

"سلام، فرازه! څنګه يې؟ او ولې رانغلې د مورجانې او وروړجان سره؟"

ما وويل: "که زه درغلی وای، نو کور ته به څوک پاتې وای؟"

ما ورنه پوښتنه وکړه: "نازنين، زرغونه راغلې که په خپل کور کې ده؟"

ويل يې: "راغلې ده! دا خو زما ځان دی، بې له دې زما وخت چيرته تېرېږي؟ زنګ مې ورته وهلی و چې راشه، د واده لپاره لباسونه اخلو، چې راسره مرسته وکړي."

په دې وخت کې زرغونې وويل: "سلام، فرازه! مننه چې پوښتنه دې وکړه."

ما وويل: "د منني وړ نه ده. دې لپاره مې پوښتنه وکړه چې زما د نازنين زړه تنګ نه شي يوازې ده."

نازنين وويل: "ته پوهېږې، فرازه، دومره خوشاله يم، وايم چې د خوشالی نه مړه نه شم!"

ما مخکې زرغونې ته هم ويلي و: "هسې نه چې څه راباندې وشي، ځکه ډېره خوشالي ښه نه وي."

بيا مې زرغونې ته وويل: "که په ما څه وشو، نو ستا دې قسم وي، که فراز يوازې پرېږدې! زما مينه به ته ورته ورکوې

ما وويل: "نازنين، دا منسوخه خوله دې بنده کړه، داسې خبرې مه کوه. ته څه وايې؟ که په تا څه وشي، زه به ژوندی پاتې شم؟"

نازنين وخندل او دا ټپه يې وويل:

"هيڅوک د چا له غمه نه مري

خوره فرازه، چا دروغ ويلي دينه."

ما ورته وويل:

"که ليونی درپسې نه شوم،

نو سودايي به خامخا درپسې شمه."

بيا مې ورته دا سندره زمزمه کړه:

"ستا عمر که کم وي، دا زما عمر دې ستا شي،

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي."

ما چې دا بيت وويل، نازنين خاموشه شوه. زرغونې غږ وکړ: "ليونۍ، اوس د ژړا وخت دی چې ته ژاړې."

نازنين په ژړا کې وويل: "فرازه، وايه دا سندره نوره هم."

ما بل بيت ورته ترنم کړ:

"ستا خمارو سترګو کې زه دا اوښکې ليدی نه شم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په نوراني رُخسار غم کړاو ليدی نه شم.

ته چې پکې نه يې، ګراني، ورانه دې دنيا شي،

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي.

ته يې زما ځان، او ځان له ځانه بېلېدی نه شي،

ته يې زما روح، او روح خو بې له تنه ژوند کوی نه شي.

تا چې خفه وينم، ښاد به څنګه زړه زما شي؟

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي.

نازنين او زرغونه خاموشې وې، غوږ يې نيولی و. ما بيا شروع کړه:

"ما ته پاتې شوې نښانه د هغه چا نه يې،

سترګو کې غړيږې، ګراني، ډېره په ما ګرانه يې.

غواړمه له خدايه، که منظوره دا دعا شي،

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي."

دې سره مې وخندل او ومې ويل: "هههههه، د غم لورې، نوره ژړا پرېږده، خبرې وکړه، کنه ويده کېږم."

نازنين وويل: "فرازه، قسم دی، ستا دا غږ زما په زړه څه چل کوي. ته چې داسې شيان وايې، په زړه مې يو رقم درد راځي."

زرغونې وويل: "يو خو زه تاسو ليونو ليونی کړم. کله خندا او کله ژړا!" او بيا يې وخندل. نازنين ته يې وويل: "ګرانې، په تا دې خدای هېڅ نه کوي، زه د دې ليونی دا ليونتوب نه شم زغملی. تاسو خپلو کې ښه جوړېږئ، زه نه غواړم چې ژوند مې عذاب شي."

نازنين وويل: "خوله دې سمه خوزوه، ماته که هرڅه وايې، وايه، خو د فراز په اړه به څه نه وايې."

مونږ درېواړو وخندل. ما ورته وويل: "شپه ناوخته ده، نور به ويده شو."

نازنين وويل: "د غم زويه، په دې سندره دې زما ټول خوبونه يوړل، خوب راته اوس نه راځي."

ما وويل: "سمه ده، زرغونه درسره شته، تاسو خپلو کې خبرې وکړئ، او زه به ويده شم، ښه شپه ولرې."

موبايل مې بند کړ او ويده شوم. خوب مې وليدو، او په خوب کې مې خپل واده وليد.

واده ته درې ورځې پاتې وې. زه، ورور مې، تره زوی مې، ماما زوی، او دوه، درې نور خپلوان خرڅه اخلو. نازنين دې کره څو هلته چې ورسيدو، د نازنين کورنی زمونږ ډېر قدر او عزت وکړ. نازنين راغله، مونږ ټولو سره يې "ستړې مه شې" وکړه. ماته يې د سر په اشاره کې ستړی مه شي راکړه او بيرته لاړه.

ورور مې د نازنين پلار ته وويل: "ډګروال صيب، دا خرڅه وګورئ، که کمه وي يا څه زمونږ نه هېر شوي وي، نو مونږ تيار همدلته يو، را ته ووايئ چې درته يې راوړو، ځکه زمونږ ځای لرې، او وخت کم دی. مونږ بيا هلته واده سره بنديږو."

د نازنين پلار وويل: "زويه، هيڅ به نه کمېږي، او که کم شول، زه يې خپله اخلم. تاسو فکر مه کوئ، تاسو مو هلته خپل د واده مراسم ښه په ارامی سره ختم کړئ."

ورور مې وويل: "مننه، ډګروال صيب، ژوندی اوسی. راځو د ناوې ورلو خبرې ته، مونږ کوم وخت کې ناوې پسې راشو؟"

ډګروال صيب وويل: "خوښه ستاسو ده، کوم وخت چې تاسو ته ښه ښکاري."

(c) ketabton.com: The Digital Library

درور مې وویل: "ډګروال صیب، که چیرې ولیمه وکړو، تاسو موږ ته ناوې یوه ورځ مخکې راکړئ، ځکه که موږ د واده په ورځ راشو، نو هلته زموږ پروګرام واده پاتې کیږي. موږ به یوه ورځ مخکې ناوې یوسو او په سبا به یې هلته واده شروع کړو چې پروګرام مو په ارامۍ سره سرته ورسیږي."

د نازنین پلار وویل: "موږ کوم مشکل نه لرو، ستاسو امانت دی هر وخت راځئ. موږ به خپل ځان تیار کړو."

د غرمې ډوډۍ مو وخوړه، د لمونځ نه وروسته مو ترې رخصت واخیست او روان شو. کور ته ورسیدو، دلته په کلي کې مو د واده ترتیبات شروع کړل.

د واده نه یوه ورځ مخکې مو څلور مرسیډیز موټر ونیول. کلیوال، خپل خپلوان ټول سره یوځای شول او حرکت مو وکړ. د نازنین پلار ته مو زنګ وواهه چې "مونږ شپږ موټر خلک در روان یو، مونږ ته ډوډۍ اوساته."

لاړو، دولس بجې ورسیدو، ډوډۍ مو وخوړه، لمونځونه مو وکړل.

د نازنین پلار وویل: "نکاح دلته ترئ یا هلته خپل کور کې؟"

درور مې ورته وویل: "د نکاح مراسم به هلته ونیسو."

درور مې موټر کور ته دننه کړو. نازنین ته مې وویل: "مخکې سیټ کې کینه."

مشر درور ته مې وویل: "موټر زه خپله چلوم، اوږده لاره ده، په احتیاط سره لاړ شو، دا هلکان دي څه پیښه ونه شي."

نازنین مې مخکې سیټ کې کینوله. زرغونه راغله او ویل یې: "زه هم تاسو سره یم."

ما وویل: "ته نورو موټرو کې کینه، دلته موټر کې یوازې زه او نازنین یو."

همداسې مو وکړل، د نازنین کورنۍ نه مو اجازه واخیسته. لاړم د نازنین مور ته مې وویل: "مورجانې، ژاړه مه کوه، لاره ده، خدای مکړه څه پیښه ونه شي. بل که هر وخت دې یادیده، ته صرف زنګ ووهه، زه یې درته په دوه ساعتو کې رسوم."

خدای پاماني مو وکړه او روان شو.

د ښار د رش نه ووتلو، ما او نازنین په لاره کې ټوکې او ګپ لګول، په ارامه ارامه روان وو. د ماهي پر تر بیخه ښه په قرار راغلو.

درور مې راته زنګ وواهه: "لږ تېز شه، چې هلته به د شپې لپاره هم څه تیارۍ کوو ناوخته دی."

ما موټر غاړې ته ودراوه. هغوی چې ورسیدل، ما ورته وویل: "تاسو لاړ شئ، مونږ په قرار قرار درځو."

درور مې غوصه شو: "مخکې شه، خره، ناوخته دی"

بیا مو حرکت وکړ. ما خپل موبایل بند کړ.

دې وخت کې زرغونې نازنین ته زنګ وواهه او ورته یې وویل: "فراز، ته ووایه چې لږ تېز شه."

زما قهر راغی، او خپه مې سلیټر ته بنده کړه. د میټر ستنه مې یو سل او اتیاوو باندې ودروله. نازنین چغې کړې: "فراز، ورو شه، اوس به مو مړه کړې!"

ما چې نازنین ته وکتل، رنګ یې تک ژیړ وو. په هماغه وخت کې نازنین چغه کړه: "فراز، مخې ته وګوره!"

چې ترځو مې کتل، یو ګړس شو، او د نازنین دومره چیغه مې واوریده چې "اخ، فراز، زړه مې..." نور په ځان پوه نه شوم

زرغونه وایي ډېر لږ وخت وروسته مونږ په سړک کې دوړې او لوګي ولیدل زما د زړه یو د درد غږ وواته اخ نازنین

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رسيدو سره چې موټر بريک ونيوه ما د ليونو په شان د موټر نه ځان خطا کړو منډه مې کړه د موټر په شيشه مې لاسونه ولګول دروازې نه خلاصيدلې

سرک غاړې ته مې تيږه وکتله راوامې خيسته د موټر شيشه مې پرې ووهله

هيڅ په خپل ځان نه پوهيدم دومره تيز ګزار مې وکړو چې شيشه ذرې ذرې شوه په شيشه ننوتم

نازنين خورې ګراني غږ وکړه

خلک د موټرو په دروازه لګيا ول دروازې يې ورته ونړولې

ما نازنين ته بيا چيغه کړه خير دی غږ وکړه

د نازنين غږ نه وتو فراز يې وويل او اخيري سلګۍ يې ووهله ما چيغې کړې چې هله نازنين ژوندی ده

خلکو دواړه ويستل شاته موټرو ته يې په منډه کړل موټرې بيرته مخ په کابل رواني شوې زه د نازنين سره موټر کې کيناستم او سبق مې شروع کړو د نازنين سپين مخ په وينو ککړ شوی و سر يې په شيشه لګيدلی وو سينه يې هم لګيدلې وه د خولې او پوزې نه يې وينه راغلې وه

سر يې ما په خپله غيږه کې کيښود اوښکې مې رواني وې يو وخت مې د نازنين د مخ نه وينې پاکولې چې لاس مې کيښود مخ يې يخ وو لاسونه مې وکتل لاسونه يې هم يخ وو کريکه مې کړه اخ فرازه د نازنين نه خلاص شوی نازنين مړه شوه دې چيغې سره د فراز کشر ورور فياض غوسه شوه دا څه بد کوې

ما په سلګو کې وويل نازنين مړه ده لاسونه او وجود يې يخ دي

نور په ځان پوه نه شوم کله مخ وهم کله ويښتان شکوم کله په ځان خوله لګوم

فياض د لاسونو نه ونيولم زرغونې نه ده مړه قراره شه

د فراز مشر ورور صابر د نازنين پلار ته زنګ وهلی وو چې دغسې کارر شوی مونږ روان يو چهارصد بستر شفاخاني ته راشه

هغوی ټوله کورنی ميلمانه شفاخاني مخې ته ولاړ وو

زرغونه وايي مونږ ډير ژر شفخاني ته ورسيدو دوس مو دستي بيرنی خونې ته يوړل ډاکتران ټول شول فراز يې عمليات خانې ته يوړو نازنين يې چې وکتله ډاکترانو وويل الله دې وبښي شهيده شوې

دې سره په ځان پوهه نه شوم او په نازنين مې ځان خطا کړو يو چيغه او کريکې شوې يو قيامت جوړ شو څانګه بې هوښه شوه د نازنين مور پلار هغوی هم بې هوښه شول د هر يو په مخ د اوښکو سيلابونه روان وو

په شفاخانۍ کې نورو خلکو چې هم کتل په چيغو چيغو به يې ژړل ددوی ځواني ته ددوی د واده جوړئ ته چې په وينو کې لت پت شوي وو

ډاکتران د فراز نه تاو وو راغلل زمونږ خواته صابر ورته وويل ډاکتر صيب د فراز حال څنګه دی ژوندی دی که مړ؟

که مړ وي چې مونږ دواړه جنازې يوسو

ډاکتر وويل مونږ هيڅ نه شو ويلي بچ کوونکی الله دی مونږ به خپله هڅه وکړو اوس د مړې او ددې ترمنځ هيڅ توپير نشته

کيدای شي يوه ورځ داسې وي او کيداي شي چې مياشت پورې داسې وي

صابر د نازنين پلار ته وويل ډګروال صيب اوس څنګه کوو

د نازنين پلار وويل د نازنين ګور او کفن دفن دا نور زمونږ کار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

صابر وویل ډګروال صیب سمه ده چې خور لور چې ژوندۍ وي د میړه په کور وي خو چې مړه شي مړی یې پلارګنی په غاړه وي

زه تاته سوال کوم زارۍ کوم په پښو دې لوېږم دا دواړه بدبخته خو په ژوند یوځای نه شول په مرګ به یې یو ځای کړو د دواړو قبرونه به جوړه کړو د فراز هم معلومات نشته او دې سره په چیغو شو

فرازه ملا دې راته ماته کړه

ډګروال صیب نازنین مونږ ته راکړه چې خپل کلي کې یې خاورو ته وسپارو فراز به یې هم څنګ کې خښ کړو مه یې جدا کوه

د نازنین پلار ومنله

وویل سمه ده

زرغونه د نازنین سر ته ناسته ده حیرانه حیرانه ګوري په مخ یې اوښکې رواني دي مور یې راغله غاړې نه یې تاوه شوه او په سلګو شوه مورې نازنین

نازنین مونږ پریښودو مورې نازنین مړه شوه مورې زړه مي چوي نور زړه مي درد کوي

مور یې وویل لورې قراره شه د خدای نه به همدا منظوره دا به یې تقدیر کې لیکلي وو

مورې خو زه به مړه وای نه دوی

مورې فراز هم لا سترګې نه دي غړولي

مور یې وویل راځه لورې لږ بیرون ووځه

څنګه خپل مخ او ځان وهي

فرازه وروره ته ولې لاړې ماته اوس هغه ناز چې تا راکوو څوک راکوي

وه خدایه ما هم واخلې او بیا خپل ویښتانو کې ګوتې واچوي او ځان ووهي

نازنین وریندار پاڅیږه کنه زه هم مړه کیږم خیر دی سترګې خلاصي که

د فیاض هم اوښکې رواني وې زړه یې سلګی وهي خو په ظاهره یې ځان کلک کړی و

صابر د نازنین پلار ته ووایي چې د نازنین جنازه به یوسو ایله دشپې ناوخته ورسیږو او سبا به یې خاورو ته وسپارو

هلته ټول کلي کې غوغا او ویر ګډ وي د فراز مور باندې حمله راغلې هغه کلیوالو شفاخانې ته وړې وی ټول کلی د غم په ټغر ناست دی

ټولې ښځې فراز دې کره وې د کلي ټولې انجونې چې نازنین یې لیدلي وه ورته ژاړي

یو خوا ځواني پیغلتوب او بل خوا ناویتوب د محشر ورځ وي

موټرې ونیسي د نازنین جنازه روانه کړي

د فراز ماما او تره سره د تره زوی او فیاض پاتې شي

صابر فیاض ته ووایي چې ته به سهذر وختي ځان ورسوې

ځانګه ژاړي وه خدایه زه اوس چیرته لاړه شم دلته مي ورور جان د مرګ سره مخ دی او هلته مي نازنین وریندار جنازه

زرغونه او ځانګه هم ورسره رواني شي د نازنین دوی ټوله کورنی خپل خپلوان ټول روان شي جنازې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

صابر کلي ته زنګ ووهي چې نن مونږ سره کومک وکړئ جنازه مو روانه کړې تاسو ميلمنو ته ځايونه جوړ کړئ

ټولو کليوالو خپلې حجرې جوړې کړې وې ډوډۍ ګانې يې تيارې کړې وې چای او اوبه يې اماده کړي وو

نږدې ګاونډيانو يې کورونه خپل تش کړي وو او کلي کې نورو خپلوانو کره تللي وو مکمل انتظام شوی وو

جنازه کلي ته ورسيده او په نيمه شپه په کلي کې چيغې کړيکې ژړاګانې ويرونه مخ ټکول سر شکول غوغا جوړه شوه

داسې يو قيامت جوړ شو چې د لرې لرې نه په توره شپه چا چې دوی پيژاندل ورسيدل

د فراط مور ناسته وه سپينې يې ټبنتيدلي وو په مخ يې اوښکې روانې وې مړې مړې يې کتل

د نازنين خويندو وروﻤو او مور يې خپل ويښتان شکول

وه زما بدقسمتې لورې څومره سختې دې تيرې کړې اخير دې دا حال شو

فياض او صابر به کله يو په غيږه کې نيول او کله بل او اوښکې به يې روانې وې

په همدې چيغو او ژړاګانو د سهار اذانونه وشول

ټولو لمونځونه وکړل انجونو سيپارې واخيستې او د نازنين سر ته يې سبقونه شروع کړل

د کلي هلکان تر لرې کليو پورې لاړل هر جومات کې يې اعلانونه وکړل او څه خلک هديرې ته لاړل د قبر ويستلو لپاره

کليوالو د سهار چای او ډوډۍ راوړه

ډوډۍ د چا تيريده د هريو په مخ اوښکې روانې وې زړونو يې سلګۍ وهلې

څه کم لس بجې شوې خلک ټول شول چې جنازه يوسي هديرې ته

بيا يو محشر جوړ شو کټونه مات شول تابوت مات شو زرغونې او ځانګې په تابوت لاسونه لږولي وو نه يې پريښودو د تابوت د پورته کولو سره دواړه بيهوشه شوې او په ځمکه ولوېدې

جنازه وشوه نازنين يې خاورو ته وسپارله فياض راغی مورته يې وويل زه ځم کابل ته

زرغونې او ځانګې وويل مونږ هم ځو

زرغونې مور ته وويل مورې ماته اجازه راکړه چې لاړه شم ځانګې سره فراز خواته

مور يې هيڅ نه شو ويلی او د څو کليوالو سره فياض زرغونې او ځانګې حرکت وکړو.

زرغونه وايي ډير لږ وخت وروسته مونږ په سرک کې دوړې او لوګي وليدل زما د زړه يو د درد غږ وواته اخ نازنين

د رسيدو سره چې موټر بريک ونيوه ما د ليونو په شان د موټر نه ځان خطا کړو منډه مې کړه د موټر په شيشه مې لاسونه ولګول دروازې نه خلاصيدلې

سرک غاړې ته مې تيږه وکتله راوامې خيسته د موټر شيشه مې پرې ووهله

هيڅ په خپل ځان نه پوهيدم دومره تيز ګزار مې وکړو چې شيشه ذرې ذرې شوه په شيشه ننوتم

نازنين خورې ګرانې غږ وکړه

خلک د موټرو په دروازه لګيا ول دروازې يې ورته ونړولې

ما نازنين ته بيا چيغه کړه خير دی غږ وکړه

د نازنين غږ نه وتو فراز يې وويل او اخيري سلګۍ يې ووهله ما چيغې کړې چې هله نازنين ژوندی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلکو دواړه ویستل شاته موټرو ته یي په منده کړل موټرې بیرته مخ په کابل رواني شوې زه د نازنین سره موټر کې کیناستم او سبق مې شروع کړو د نازنین سپین مخ په وینو ککړ شوی و سر یي په شیشه لګیدلی وو سینه یي هم لګیدلي وه د خولې او پوزې نه یې وینه راغلي وه

سر یي ما په خپله غیږه کي کیښود اوښکي مې رواني وې یو وخت مې د نازنین د مخ نه وینې پاکولې چې لاس مې کیښود مخ یي یخ وو لاسونه مې وکتل لاسونه یي هم یخ وو کړیکه مې کړه اخ فرازه د نازنین نه خلاص شوې نازنین مړه شوه دې چیغې سره د فراز کشر ورور فیاض غوسه شوه دا څه بد کوې

ما په سلګو کې وویل نازنین مړه ده لاسونه او وجود یې یخ دي

نور په ځان پوه نه شوم کله مخ وهم کله ویښتان شکوم کله په ځان خوله لګوم

فیاض د لاسونو نه ونیولم زرغوني نه ده مړه قراره شه

د فراز مشر ورور صابر د نازنین پلار ته زنګ وهلی وو چې دغسي کارر شوی مونږ روان یو چهارصد بستر شفاخاني ته راشه

هغوی ټوله کورنی میلمانه شفاخاني مخي ته ولاړ وو

زرغونه وایي مونږ ډیر ژر شفخاني ته ورسیدو دوس مو دستي بیړنی خونې ته یوړل ډاکتران ټول شول فراز یې عملیات خانې ته یوړو نازنین یې چې وکتله ډاکترانو وویل الله دې وبښي شهیده شوې

دې سره په ځان پوهه نه شوم او په نازنین مې ځان خطا کړو یو چیغه او کړیکي شوې یو قیامت جوړ شو څانګه بې هوښه شوه د نازنین مور پلار هغوی هم بې هوښه شول د هر یو په مخ د اوښکو سیلابونه روان وو

په شفاخانئ کې نورو خلکو چې هم کتل په چیغو چیغو به یې ژړل ددوی ځوانی ته ددوی د واده جوړئ ته چې په وینو کې لت پت شوي وو

ډاکتران د فراز نه تاو وو راغلل زمونږ خواته صابر ورته وویل ډاکتر صیب د فراز حال څنګه دی ژوندی دی که مړ؟

که مړ وي چې مونږ دواړه جنازې یوسو

ډاکتر وویل مونږ هیڅ نه شو ویلي بچ کوونکی الله دی مونږ به خپله هڅه وکړو اوس د مړي او ددې ترمنځ هیڅ توپیر نشته

کیدای شي یوه ورځ داسي وي او کیداي شي چې میاشت پورې داسي وي

صابر د نازنین پلار ته وویل ډګروال صیب اوس څنګه کوو

د نازنین پلار وویل د نازنین ګور او کفن دفن دا نور زمونږ کار دی

صابر وویل ډګروال صیب سمه ده چې خور لور چې ژوندی وي د میره په کور وي خو چې مړه شي مړی یې پلارګنی په غاړه وي

زه تاته سوال کوم زاری کوم په پښنو دې لوېږم دا دواړه بدبخته خو په ژوند یوځای نه شول په مرګ به یې یو ځای کړو د دواړو قبرونه به جوړه کړو د فراز هم معلومات نشته او دې سره په چیغو شو

فرازه ملا دې راته ماته کړه

ډګروال صیب نازنین مونږ ته راکړه چې خپل کلي کې یې خاورو ته وسپارو فراز به یې هم څنګ کې ښخ کړو مه یې جدا کوه

د نازنین پلار ومنله

وویل سمه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه د نازنین سر ته ناسته ده حیرانه حیرانه ګوري په مخ یې اوښکې رواني دي مور یې راغله غاړې نه یې تاوه شوه او په سلګو شوه مورې نازنین

نازنین مونږ پریښودو مورې نازنین مړه شوه مورې زړه مې چوي نور زړه مې درد کوي

مور یې وویل لورې قراره شه د خدای نه به همدا منظوره دا به یې تقدیر کې لیکلي وو

مورې خو زه به مړه وای نه دوی

مورې فراز هم لا سترګې نه دي غړولي

مور یې وویل راځه لورې لږ بیرون ووځه

څنګه خپل مخ او ځان وهي

فرازه وروره ته ولې لاړې ماته اوس هغه ناز چې تا راکوو څوک راکوي

وه خدایه ما هم واخلې او بیا خپل ویښتانو ګې ګوتې واچوي او ځان ووهي

نازنین وریندار پاڅیږه کنه زه هم مړه کیږم خیر دی سترګې خلاصې که

د فیاض هم اوښکې رواني وې زړه یې سلګی وهي خو په ظاهره یې ځان کلک کړی و

صابر د نازنین پلار ته ووایي چې د نازنین جنازه به یوسو ایله دشپې ناوخته ورسیږو او سبا به یې خاورو ته وسپارو

هلته ټول کلي کې غوغا او ویر ګډ وي د فراز مور باندې حمله راغلې هغه کلیوالو شفاخانې ته وړې وی ټول کلی د غم په ټغر ناست دی

ټولې ښځې فراز دې کره وې د کلي ټولې انجونې چې نازنین یې لیدلي وه ورته ژاړي

یو خوا ځواني پیغلتوب او بل خوا ناویتوب د محشر ورځ وي

موټرې ونیسي د نازنین جنازه روانه کړي

د فراز ماما او تره سره د تره زوی او فیاض پاتې شي

صابر فیاض ته ووایي چې ته به سهذر وختي ځان ورسوې

څانګه ژاړي وه خدایه زه اوس چیرته لاړه شم دلته مې ورور جان د مرګ سره مخ دی او هلته مې نازنین وریندار جنازه

زرغونه او څانګه هم ورسره رواني شي د نازنین دوی ټوله کورنی خپل خپلوان ټول روان شي جنازې سره

صابر کلي ته زنګ ووهي چې نن مونږ سره کومک وکړئ جنازه مو روانه کړې تاسو میلمنو ته ځایونه جوړ کړئ

ټولو کلیوالو خپلې حجرې جوړې کړې وې ډوډۍ ګانې یې تیارې کړې وې چای او اوبه یې اماده کړې وو

نږدې ګاونډیانو یې کورونه خپل تش کړي وو او کلي کې نورو خپلوانو کره تللي وو مکمل انتظام شوی وو

جنازه کلي ته ورسیده او په نیمه شپه په کلي کې چیغې کریکې ژړاګانې ویرونه مخ ټکول سر شکول غوغا جوړه شوه

داسې یو قیامت جوړ شو چې د لرې لرې نه په توره شپه چا چې دوی پیژاندل ورسیدل

د فراط مور ناسته وه سپینې یې تبښتیدلي وو په مخ یې اوښکې رواني وې مړې مړې یې کتل

د نازنین خویندو ورومو او مور یې خپل ویښتان شکول

وه زما بدقسمتې لورې څومره سختې دې تیرې کړې اخیر دې دا حال شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

فیاض او صابر به کله یو په غیږه کې نیول او کله بل او اوښکې به یې روانې وې

په همدې چیغو او ژړاګانو د سهار اذانونه وشول

ټولو لمونځونه وکړل انجونو سیپارې واخیستې او د نازنین سر ته یې سبقونه شروع کړل

د کلي هلکان تر لرې کلیو پورې لاړل هر جومات کې یې اعلانونه وکړل او څه خلک هدیرې ته لاړل د قبر ویستلو لپاره

کلیوالو د سهار چای او ډوډۍ راوړه

ډوډۍ د چا تیریده د هریو په مخ اوښکې روانې وې زړونو یې سلګۍ وهلې

څه کم لس بجې شوې خلک ټول شول چې جنازه یوسي هدیرې ته

بیا یو محشر جوړ شو کټونه مات شول تابوت مات شو زرغونې او څانګې په تابوت لاسونه لږولي وو نه یې پریښودو د تابوت د پورته کولو سره دواړه بیهوشه شوې او په ځمکه ولوېدې

جنازه وشوه نازنین یې خاورو ته وسپارله فیاض راغی مورته یې وویل زه ځم کابل ته

زرغونې او څانګې وویل مونږ هم ځو

زرغونې مور ته وویل مورې ماته اجازه راکړه چې لاړه شم څانګې سره فراز خواته

مور یې هیڅ نه شو ویلی او د څو کلیوالو سره فیاض زرغونې او څانګې حرکت وکړو.

په ټوله لاره زرغونې او څانګې سلګۍ وهلې او ژړل یې روغتون ته ورسیدل پوښتنه یې وکړه فراز څنګه دی ډاکتران څه وایي؟

د فیاض تره زوی وویل ټوله شپه مو په دې انتظار سبا کړه او کتل مو چې فراز به سترګې وغړوي خو تراوسه یې هیڅ حرکت نه دی معلوم ډاکتران هم په تشویش کې دي هغوی مونږ ته څه نه وایي صرف دومره وایی دعا کوئ.

څانګه او زرغونه په دهلیز کې په ځمکه کیناستلې سبق یې شروع کړو سترګې یې په ژړا سرې کړې وې څه ټوله شپه ناخوبې

فیاض ورته انرژي راوړه دواړو ته مګر

دوی انکار وکړو او اوبه یې وغوښتلې

فیاض ورته اوبه او د سر درد ګولی راوړلې هغه یې وخوړل

مازیګر شو خو د فراز هوش کې راتللو هیڅ خبر معلوم نشو ماښام شو

دا چې د فراز دوی ټول خپلوان د واده په خاطر ننګرهار ته تللي وو او نازنین د مرګ خبره شوه نو ټول د فراز دي کور کې وو همداسې د نازنین دي خپلوان هم د جنازې سره تللي وو دریمه یې تیروله نو هیڅ د خپلوانو کورونه نه وو چې دوی ورته تللي وای شپې تیرولو په خاطر،

نو زرغونه او څانګه مجبور شول چې روغتون کې پاتې شي

د فیاض فکر شو د خپل ملګرو کورونو ته، نو ملګرو ته یې زنګ ووهو ټول جریان یې تیر کړه او ورنه یې د بیسترو غوښتنه وکړه

د فیاض ملګرو لس دولس جوړه بیستره راوړه

څانګې او زرغونې یوه کمپله په ځمکه هواره کړه او بله یې په پښو واچوله دیوال ته یې تکیه ووهله

شپه نیمظې ته ورسیده دوی ویښ وو فیاض ورته ګرمه کافي راوړله هغه یې وڅښله فیاض ورته وویل تاسې ویدې شئ زه دلته ناست یم که څه خبره وه پاځوم مو زرغونې او څانګې وویل مونږ ته خوب نه راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټولو د سترګو نه خوبونه تښتيدلي وو هيڅ چاته خوب نه ورتلو

هلته کليوالو د صابر سره ډيره مرسته وکړه هغه يې ټک کار ته نه پريښودو

ورته يې ويلي وو چې تاسو به کور کې اور نه بلوئ هرڅه مونږ راوړو تاسو صرف خپلو فاتحي خلکو ته فکر وکړئ

کور يې ودان حتا د ميلمنو لاسونو وينځلو ته هم ولاړ وو

دلته شفاخانه کې شپه په ويښه تيره شوه خو فراز هوش کې رانغی

ډاکترانو وويل صبر وکړئ الله مهربانه دی دوه ورځې نور هم ګورو

ټول وچې شونډې او سرې سترګې ناست دي لس بجې شوې زرغونه خوب يوړه د څانګې په غيږه کې يې سر کيښود او په ځان يې روجايي کش کړه نيم ساعت به ويده وه چې چيغه يې د خولې نه ووته فراز فراز په هوش راغی او پورته شوه لکه د ليونی په شان يې دهليز کې منډه کړه

فياض ونيوله او ورته په ژړا شو څانګې هم وژړل زرغوني صبر ولره خوب کې وې خوب دې وليدو الله تعالی دې خوب رښتيا کړه

زرغوني شا او خوا وکتل بيرته راغله کيناسته

څانګې ته يې خپل خوب وويلو چې فراز هوش کې راځي مانه اوبه غواړي زه په منډه ځم چې ډاکترانو ته اواز وکړم

يا الله ته مې دا خوب رښتيا کړې نور مو مه ردوه د بل غم زور په مونږ کمزورو کې پاتې نه دی خدايه که فراز دې راته ښه کړو نو 50 روژې په نهره نيسم

وړې ټرې درديدلي ژړيدلي او الله ته په زارو دريمه شپه پرې راغله

فياض ورته وويل تاسو دواړه به يوسم زما د ملګري کور دی ارام به وکړي سهار به بيرته راشئ

دوی ونه منله او پاتي شول

هلته يې په کور کې غم جوړ دی هغه چې وايي مړی نشته او وير يې شته د هرساعت او هرې ورځې په تيريدو يې په کورنی کې غم ډيريږي

دا شپه هم تيره شوه هلته صابر غټ خيرات باندې کړ هغه سوداګاني چې د نازنين د واده لپاره اخيستي وې ټولې يې ورته په خيرات کې مصرف کړلې خيرات خلاص شو ټول ميلمانه خپلو کورونو ته لاړل يوازې د نازنين دوی کورنی پاتې شوه چې صابر پرېښودو ويل يې دا جمعه به دلته په شريکه وکړو بيابه لاړ شئ

د زرغوني کورنی هم راغله خپل کور ته اول سيده راغلل روغتون ته پوښتنه يې وکړه

فياض زرغوني او څانګې ته يې وويل تاسو نور لاړې شئ کورته چې هره خبره وه زه خبر درکوم ناخوبه شوي يئ دمه جوړه کړئ

د زرغوني پلار وويل فياض بچيه ته هم لاړ شه زه به پاتې شم

فياض وويل نه کاکا زه هيڅ چيرته نه ځم

څانګې وويل وروره زه هم نه ځم چې ترڅو فراز ورور په هوش نه وي راغلی

څانګې وويل بس زه هم نه ځم

فياض هغوی مجبورې کړې او لاړلې

زرغوني خپل پلار او مور ته وويل پلاره مورې اول دې خدای په فراز هيڅ نه کوي که چيرته هغه په هوش راغی او د نازنين نه خبر شو مړ به شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ځمه د څانګي سره روغتون ته او که فراز په هوش راغی نو زه کولی شم چې هغه په یو چل ارامه کړم هغه زما په هره خبره یقین کوي او مونږ ډیر بلد هم یو

څانګه او زرغونه هم ماښام ناوخته روغتون ته رواني شوې د زرغوني مور ډوډۍ تیاره کړې وه هغه یې هم یوړه

دشپې لس بجې شوې چې د ډاکترانو چیغې شوې فراز په هوش راغی تولو منده کړه زرغونه په ډیرۍ تیزۍ سره په کوټه ننوته ډاکترانو ایساره کړه چې اوس نشئ تللی

زرغوني وویل خیر دی ما پرېږدئ ماچې وګوري هغه ښه کیږي هغه په ما اعتبار لري

ډاکترانو وویل خیر د هغې په مخکې به د حادثې په اړه هیڅ نه وایې

زرغونه لاړه د فراز سر یې په خپل غیږه کې ونیولو

فرازه سترګې خلاصې که زه یم زرغونه

فراز خبرې نه شي کولي زرغوني ته ګوري په ډیر زور سترګې خلاصې کړي او بیرته بندې شي

فیاض کور ته زنګ وهي چې ورور مې په هوش راغب هلته د نازنین د غمه څوک خوشالي هم نه شي کولی

دلته ساعت تیر شو فراز سترګې نه غړوي دوه درې ساعته تیر شول زرغوني د فراز سر په خپل غیږه کې ایښی مړې مړې اوښکې تویوي ځان سره لګیا ده د فراز د ژوند دعاګانې غواړي الله ته زاري کوي چې فراز ښه شي

بیرون څانګه فیاض او خپلوان یې د خوشالۍ اوښکې تویوي لمونځونه کوي د شکر سجدې کوي چې الله فراز ته یوځل بیا ژوند ورکړو

د څلورو ساعتونو وروسته فراز وایي نازنین سترګې مې نه خلاصیږي

نازنین ته چیرته یې

زرغونه ورته وایي فرازه زه ستا خواکې یم ارام وکړه په ځان زور مه راوړه

بیا د فراز سترګې او خوله بنده شي

زرغونه ورخطا شي ډاکتر ته ووایي په دې بیا څه وشول

ډاکتر وایي اندیښنه مه کوئ ورو ورو ښه کیږي

هغه وګوره اکسیجن یې هم حرکت وکړو د زړه ضربان یې هم شروع شو

زرغونه د خوشالۍ نه ژاړي او په زړه کې سلګۍ وهي او د اکسیجن او د زړه ماشینونو ته ګوري ورو ورو خوشالیږي

یو ساعت وروسته فراز سترګې خلاصوي ګوري چې سر یې د زرغوني په غیږه کې ایښی زرغونه خوشاله شي سر ټیټ کړي او فراز د سر نه ښکل کړي او بې اختیاره اوښکې یې له سترګو لاړې شي

فراز په ډیره سخته ووایي نازنین هغه چیرته ده

زرغونه ورته وایي نازنین کور کې ده ښه ده فکر مه کوه

د فراز له سترګو اوښکې رواني شي او بره چت ته ګوري

څانګه او فیاض هم ننوتل څانګې چې د فراز په سترګو کې اوښکې ولیدې ځان یې ترینه چپ کړو دیوال ته یې مخ کړو خپل لاس یې په خوله کې ونیو چې د ژړا او سلګو اواز یې وانه وري او په ژړا شوه دومره یې وژړل د ورور په بیوسۍ او خوږیدو چې تول ګریوان یې له اوښکو لوند شو دومره زور یې په خپل لاس کړی وو چې د لاس نه یې غوټه غوټه وینه روانه شوه بیا یې هم زړه طاقت ونکړو له کوټې ووته او یوه چیغه یې ووهله وه خدایه فراز ته نازنین له کومه کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه خو ددې دا ټوک ټوک او زخمي ځان نه شم لیدلی په ژړا کې دومره ستړې شوه چې بې دمه دیوال ته کیناسته

فیاض راغې دلاسه یې کړه لیونی خوشاله نه یې چې الله مونږ ته مړ ورور ژوندی کړو شکر وباسه دعاګانې وکړه راځه د ورور خواته لاړ شو

څانګې ورته وویل لړ مې پرېږده زړه مې بې دمه دب ورور ته نه شم کتلب لړې اوبه راکه

فیاض ژر اوبه ورکړل څانګې چې اوبکې لا وچې شوې نه وې اوبه وڅښلې او لاړه د فراز خواته ورغږ یې کړل چې

وروره څنګه یې؟

فراز وکتل هیڅ یې ونه ویل خپلې پښې ته یې اشاره وکړه او په مخ یې اوښکې رواني شوې.

څانګه په سرو سترګو ښکته شوه د مخ نه یې ښکل کړو اوښکې یې ورته پاکې کړې

مه خفه کیږه وروره ښه به شي

زرغونه چې لا تر اوسه یې د فراز سر په غیږه کې ایښی وو د فراز په سر یې لاس کش کړو فرازه ښه کیږې تشویش مه کوه

فراز بره وکتل نازنین هغه نو ولې نشته زما سر ښکته کړ

زرغونې یې سر ورته په بالښت کیښود په سر یې ورته لاس واخو

فراز یې لاس لرې که نازنین خو زه یواځې نه پریښودم هغه څنګه نشته

زرغونې وویل هغه کور کې ده راځې تاته ډیرې خبرې ښې نه دي لړ ارام وکړه

نازنین نشته نو ارام څنګه وکم هغې ته ووایه چې راشي وې ګورم کنه ما ورته یوسئ

زرغونې وویل سمه ده تابه ورته یوسو ته لړ ښه شي مونږ درسره یو کنه

نه نازنین نازنین او همدې سره یې اوښکې رواني شوې

ډاکتر راغی مونږ ته یې وویل تاسو ووځئ دیته د ارام ستن کوو چې ارامه شي

څانګې وویل ډاکتر صیب زه ورسره کینم

زرغونې وویل څانګې ته لاړه شه زه ورسره پاتې کیږم

زرغونه پاتې شوه ډاکتر فراز ته د ارام ستن وکړه او فراز ویده شو

په خوب کې یې د نازنین سره په خبرو وو همداسې ارامه شو

د څلورو ورځو په تیریدو دومره شو چې ډاکترانو وویل تاسو نور دا کورته وړلی شئ دوا یې ورکړه دا چې ګرزیدلی نه شو خپل په حال به یې ژړل نو بایسکل یې ورته واخیست په هغې کې یې کینوه تر موټره او کور ته یې حرکت وکړو

کورته چې ورسیدل او د کور په دروازه ننوت نو یو بل قیامت جوړ شو چغې شوې ژړاګانې شوې فراز چې د نازنین دي کورنی وکته په دیره کې یې کتونه وکتل دیګونه یې وکتل چې د جمعې شپې په خاطر یې باندې کړي وو

چیغه یې کړه نازنین چیرته ده دا خلک او دا دیګونه دیره دا څه دي

مورې ستا دې قسم وې راته ووایه نازنین کومه ده ولې نه ښکاري نه هلته راغله نه دلته مې مخې ته راغله

او بیا یې چیغه کړه نازنین چیرته یې

کور کې یوه غوغا جوړه شوه زرغونې وویل فرازه ارامه شه تاته خفګان ښه نه دی

دې سره فراز د زرغونې لاس ته ټک ورکاوه ورکه شه له خوانه مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موریې نازنین چیرته ده ژر کوه ووایه کنه اوس مې زړه چوي

مور یې وویل زویه نازنین نشته هغې مونږ ټول پریښودو او لاړه

دې خبرې سره د فراز د خولې نه یوه چیغه ووته وه خدایه ما هم واخلې او خپل زړه ته یې یو ګوزار ورکړو د بایسکل نه چې ګوزاریدو زرغونې منډه کړه سلګو نیولې وه ترینه یې لاسونه تاو کړل او فراز یې پرینښود چې په ځمکه ولویږي کلک یې ونیولو

ورونو یې غیږ کې کړ او هغه کوټه چې یې ددې واده لپاره جوړه کړې وه او هغه تخت چې یې د واده لپاره اخستی وو هغې کې یې واچوه

ژر لاړل نږدې ډاکټر وو هغه یې راوست ډاکټر چې رسیدو فراز په هوش کې راغلی وو سلګی یې وهلې وه موری زړه مې درد کوي ډاکټر ورته د ارام ستن وکړه ټول یې د کوټې نه وویستل.

زرغونه ورته کله په اشداره کې دریده او کله کیناسته د فراز څارنه یې کوله خیرات ختم شو ماښام او ماسختن شو ټول په ژړا ندي وای که فراز بیا ویښ شي څه به کیږي

مور یې دروازه خلاصه کړه کوټې ته یې ننوته د فراز سر ته کیناسته دوعاګانې یې کول او د زوی د صحت غوښتنه یې کوله

زرغونه هم ننوته د تخت پښوته کیناسته اوښکې یې رواني وې

شپه ناوخته شوه د فراز مور زرغونې ته وویل لورې ته لاړه شه څانګې سره ویده شه زه فراز ته کینم

زرغونې ورته په ژړا کې وویل خیر دې تروړجانې ما د فراز نه مه شړه ماته خوب نه راځي زه هم کینم

زرغونه پاڅیده لمانځه ته ودریده لمونځ یې خلاص کړو او د نفل لمونځ یې شروع کړو

تر ډیر ناوخته پورې یې نفلونه وکړل او دعا ته یې لاسونه پورته کړل

خدایه ته فراز په داسې حال کې پورته کړې چې نازنین یې له یاده وتلې وي

خدایه فراز راته روغ کړې

خدایه وه خدایه که په فراز څه وشول زه هم ژوندی نه شم پاتې کیدای

اخیري دعا یې د فراز مور واوریده

ورته یې وویل لورې تا څه وویل ته بیا ووایه زرغونې ورته وویل چې دغسې خبره ده نازنین ماته دغه قول راکړی وو که په ما څه وشول نو زما د فراز خیال به ته ساتې

د فراز مور له غاړې تاوه کړه ښکل یې کړه

دواړو په ځمکه ځانونو ته ځایونه جوړ کړل او ویده شول

سترګې به یې نه وې ورغلې چې اذانونه شروع شول.

دواړه پاڅېدل اودسونه یې وکړل د کورنی نور غړي یې هم پاڅول د فراز ورونه او میرویس کاکا لاړل جومات ته

کله چې زرغونه او د فراز مور کوټې ته دننه شول فراز پاڅیدلی وو تخت ته تکیه وو او لمونځ یې کاوه

په لمانځه کې یې له سترګو اوښکې رواني وې.

زرغونې او د فراز مور چې ولیدو د ډیرې خوشالی نه ددوی اوښکې هم رواني شوې.

زرغونه یې لاړه خواکې یې کیناسته

فراز سلام وګرزاوه لاسونه یې لپه کړل دعا یې کوله او وې ویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅوک د چا له غمه نه مري

نازنین تا رښتیا ویلي وو وګوره زه ژوندی یم

خو ته پوهیږې چې د هغې مرګ نه دا مرګ په زر وارې سخت دی

هغه مرګ خو دې سترګې پټې کړې روح دې لاړ شي

خو دا مرګ دې زړه سوری کوي زړه دې سوزوي هره لحظه درباندې د مرګ سختې تیروي

دعا یې وکړه او وې ویل ما د نازنین قبر ته یوسئ

مور یې وویل سمه ده زویه خو ځان کلک کړه د تقدیر سره جنګ نه کیږي دا غمونه او دردونه به زمونږ په نصیب کې وو بل په ځان به خلک هم نه خندوې

فیاض راغلو چې فراز یې وکتو ورغی غاړه یې ورته ورکړه

فراز وویل ما د نازنین قبر ته یوسئ

زرغونه هم ورسره شوه او د نازنین قبر ته ورغلل

هدیرې ته په رسیدو او د یو تازه قبر په لیدو فراز په زړه کې سلګو ونیوه

او د اوښکو سیلابونه یې په مخ مات شول خپل زړه یې په لاس کلک کړ قبر ته ورسید زړه یې کلک نه شو او په چیغو شو په قبر یې ځان ګوزار کړو زرغونې منده کړه چې کلک یې کړي فراز وویل ما پریږدئ تاسو یوه شیبه لاړ شئ

زرغونې دې ترینه لرې لاړل ودریدل.

فراز ښه وژړل زړه یې سپک کړ دعاوې یې ورته وکړې د لحد د قبر شناخته یې ونیوله ښکل یې کړه زرغونه او فیاض ورغلل چې روان یې کړي کورته

فراز دعا وکړه او راغلل کور ته

د نازنین دوی کورنۍ هم تیاری کړی وو تلل خپل کورته د نازنین مور او پلار راغلل د فراز کوټې ته فراز تخت کې خپل ناست وو اوښکي یې رواني وې.

د نازنین مور ورغله د سر نه یې ښکل کړو

زوی جانه دا به ستا او د نازنین قسمت کې وو چې داسې پیښه وشوه

فراز خپلې شونډۍ غاښونو کې نیولې وې زړه یې سلګۍ وهلې خو د خولې نه یې هیڅ غږ نه ویسته

زوی جانه مونږ نازنین ستا په خاطر دلته راوړله ترڅو ستا د زړه تسلي پرې کیږي مونږ خو څو خو زویه ته نازنین یواځې مه پریږده او پښتنه یې کوه څکه زمونږ نه مسافره شوه

په دې سره فراز خپل سر په لاسونو کلک ونیو او خپل ویښنان یې کش کړل

زرغونه نږدې شوه لاسونه یې ورته کلک کړل

زرغونې ما پریږده چې د زړه درد مې وباسم کنه مړ کیږم

نه فرازه خدای ته وګوره داسې مه کوه

د نازنین پلار ورته وویل فرازه بچیه ښه لاړ شه مونږ سره همله به دې علاج هم کوي او فکر به دې هم بدل وي

فراز خبرې نه شوې کولی زړه کې یې د سمندر د چپو په شان سلګیو چپې وخلې د سر په اشاره یې وویل نه

زرغونې وویل فرازه زه به پاتې شم ستا خیال به ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز هغې ته د اوښکو ډکې سترګې واړولې نازنین

ټول په ژړا شول او په ژړا کې یې رخصت واخیست د کوټې نه ووتل

زرغونه په شا شا ګورې او سلګۍ وهې

فراز خپلې شونډې په غاښونو کلکې ونیولې او مخ یې اړولی

لنډه دا چې د نازنین دې کورنې روان شول خدای پامانې یې وکړه زرغونې ځانګې ته وویل ستا دې قسم وې چې ماته
به هر ساعت د فراز احوال راکوې زه به هم احوال اخلم

دا ورځ په فراز ډېره سخته تیره شوه مازیګر یې بیا قبر ته لاړو

ماښام ماسختن شو زرغونې ځانګې ته زنګ ووهو چې ته موبایل فراز ته یوسه

ځانګه چې د فراز کوټې ته ننوته نو فراز همداسې په ژړا وو ځانګې ورته وویل ورور جانه زرغونه درسره خبرې کوې

فراز ایشاره وکړه چې خبرې نه کوم

ځانګې زرغونې ته وویل زرغونې وویل موبایل سپیکر کړه او بیا یې فراز باندې اواز وکړو

فراز جانه زما غږ اورې

فراز په سلګو شو تیر وخت یې یاد شو او ځانګې ته یې د وتلو وویل

دا شپه او سبا ورځ هم تیره شوه زرغونې بیا دشپې زنګ ووهو ځانګې ته یې وویل موبایل سپیکر کړه

ځانګه د فراز کوټې ته لاړه فراز ته یې وویل زرغونه ده

فراز غلی شو

زرغونې په ډیر دردناک غږ ورته د فراز هغه سندره شروع کړه چې فراز نازنین ته ویلې وه

ستا د دوو سترګو لپاره د هرچا خبرې وړمه

ای زما رنځوره یاره د هرچا خبرې وړمه

فراز په شور کې راغی سلګو ونیو نازنین همداسې ادامه ورکړه

چې د فراز له خولې یوه چغه ووته.

فراز چیغه کړه او سلګو ونیو د خدای خاطر وکړه زرغونې نور بس کړه

زړه مې سوری وینې ترې ځاځي

د جانان یاد پکې منګولې ښخوینه

زرغونه ارامه نه شوه او په فراز یې غږ وکړ

د غم زویه هندو ستړی خدای ناراضه ما څومره ښایسته سندره وویله او ته راته وایې بس که

سمه ده نور زنګ نه وهم

فراز وویل زرغونې ته ولې نه پوهیږې ته ،ولې راته بار بار د نازنین یادونه تازه کوې ؟

ولې مې په دې کارونو زوروې؟

نه پوهیږم څومره به ژوندی یم پرېږده چې مړ شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ولې ژوندی پاتې یم

د زرغونې چې خپله هم حال ښه نه دی د فراز د سلګیو سره یې زړه اره اره کیږي ځان زړه کلکوي او فراز ته د ژوند کولو خبرې کوي

غواړي چې د فراز فکر بدل کړي ورته وایي فرازه د ډاکتر کتلو وخت دې نږدې شوی سبا راشه فکر به دې هم بدل شي او ډاکتر ته به هم لاړ شو

فراز ځانګې ته وویل خورجانې لړې اوبه راکړه

ځانګه اوبو پسې لاړه

زرغونې زما په فکر او ذهن نازنین داسې ښوره ده چې زه هیڅ د هغې له یادونو بهر وتلی نشم او نه غواړم چې د هغې یادونه هیر کړم

هغې ماسره څومره سختې تیرې کړې څومره دردونه او کړاونه یې وزغمل

زما لپاره هغې کوم کارونه ونکړل

زما او د هغې وعدې چې مونږ د راتلونکي ژوند لپاره کړې وې نیمه خوا او نیمګړې پاتې شوې

زه نه غواړم چې دې بې وفا نړۍ ته راوګرځم نه غواړم چې د چا اسرې ته پاتې شم که نور څه نه وو نو خپل ژوند ته به خپله د پای ټکی کیدم او د خپلې نازنین خواته به لاړ شم

نه غواړم چې نور ژوند وکړم او نه یې کولی شم

که ژوندی هم پاتې شم نو هیڅ د چا په ګټه به رانشم

زرغونه چې د فراز خبرو پریشانه کړې وه، څو شیبې چوپه پاتې شوه. په زړه کې یو عالم درد و، خو له ځان سره یې ژمنه کړې وه چې فراز به یوازې نه پریږدي، که هر څومره هم ستونزمنه وي.

"فرازه، ته داسې خبرې کوې لکه چې هر څه ختم وي، خو ژوند تل همداسې نه وي. هو، درد شته، ډېر زیات شته. خو دې درد، او سلګیو کې، موږ دواړه یو. خو که ته تسلیم شي، نو زه به څه وکړم؟" زرغونې د زړه له کومې دا جملې وې چې داسې یې وویل لکه چې ځان ته هم باور ورکوي.

فراز د هغې خبرو ته په نیم زړه غوږ نیولی و، په سترګو کې یې تشې اوښکې پاتې وې. "زرغونې، ته پوهېږې، نازنین مې یوازینی ارمان و. کله چې هغې پرېښودم، داسې مې احساس وکړ چې روح مې له بدن څخه وتلی دی. اوس، هره ورځ چې زه ژوندی یم، داسې ده لکه چې له خپل قبر څخه بهر پاتې یم. ته څنګه هیله لرې چې زه به بېرته ژوند ته راشم؟"

زرغونه یې خبرې اورې، خو د فراز د ژورې دردېدنې احساس ته تسلیم نشوه. هغې فراز ته په نرمه لهجه وویل، "خو ته هېروې چې زه دلته یم. زه ستا سره یم، فرازه. زه پوهېږم چې زه نازنین نه یم، او نغواړم چې زه به یې ځای ونیسم. خو زه دې ملګرې یم، زه به تا هیڅ کله یوازې پرینږدم، زه به تر اخیره هڅه وکړم چې تا بیرته له دې دردونو او تیارو وباسم."

فراز په ټیټ غږ کې یې وویل، "زرغونې، ستا مرسته او ملګرتیا مې له زړه منم، خو ځینې زخمونه نه رغېږي. زما زړه له ډېره وخته ټوټې ټوټې شوی دی، او اوس مې په دې ځمکه کې د پاتې کېدو هیله بایللې ده."

زرغونه ژر لا ناهیلې نشوه. "ته یو ځل کابل ته راشه، د فکر بدلول دومره ستونزمن نه دي، لکه ته یې چې انګېرې. دا وخت به هم تېر شي، باور وکړه. د ژوند لپاره یو دلیل پیدا کړه، که نه هم، نو لږ تر لږه ما مه پرېږده چې یوازې پاتې شم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زرغوني دا وروستۍ خبرې فراز ته لکه د زړه له دننه څرېکه ورسيدې. که څه هم هغه په ځان کې د هيلو څرک نه احساساوه، خو د زرغوني نه ماتېدونکې ملاتړ او محبت هغه يو ځل بيا دې ته اړ کړ چې لږ تر لږه د سبا لپاره انتظار وکړي.

هغه ورو وويل، "زرغوني، د ځان لپاره نه، خو ستا لپاره به سبا درشم."

زرغونه چې په زړه کې يې يوه وړوکې هيله را ژوندۍ شوې وه، په خپلو اوښکو پټه موسکا وکړه. د دواړو تر منځ د درد او هيلې يوه نوې کيسه روانه وه، يوه داسې کيسه چې د ژوند کولو زخمونو ته، که په بشپړ ډول نه، لږ تر لږه يو څه درمل شي.

زرغونه ورته وايي فرازه يوه وعده وکړه چې نور به ژوند ته راګرځې زما په خاطر د نازنين په خاطر د خپلې مور خور او ورونو په خاطر ته د ځانګې حالت نه خبر يې چې د هغې په زړه څه تيرېږي ستا په دې رقم کتو

فراز وايي زرغوني دا کوم وړوکې درد او غم نه دی چې داسې په اسانه مې شاه پرېږدي کيدای شي د نازنين يادونه مې همداسې په زوريدو سره ختم کړي

يو خو ته د غم زوی نازنين او نازنين ته به وايي مونږ خفه نه يو

زه چې ژوندی پاتې يم فرازه صرف د نازنين سره د وعدې پوره کولو په خاطر ياد دې شي د نازنين قول چې ماته يې راکړی

والله که دې پلار هم رانه خلاص شي

فراز بيا په سلګو شي او ښه زړه تش کړي

ځانګه راشي وروره نور ارام وکړه ها دا ګولۍ دې تيرې کړه

فراز وايي دا د غم لور پوهه کړه چې نور داسې خبرې نه کوي

زرغونه په ژړا کې وخاندي فرازه همدا خبره مې غوښتل چې ستا له خولې يې واورم

او بيا ځانګې ته وايي دوا يې پوره ورکه او سهار يې د فياض سره وليږه چې راشي کابل ته ډاکتر لپاره

فرازه په الله دې سپارم خو چې بيا زنګ وهم خير دی زړه مې مه ماتوه او په خندا راسره خبرې وکړه

خو سبا دې راتګ هير نه شي

سهار و، د کور په انګړ کې چوپتيا خپره وه. فراز په خپل سوچ کې ډوب ناست و، د چای پياله يې په لاس کې نيولې وه. د کورنۍ غړو ورته په انديښنه کتل. مور يې ورو ورو ورته وويل: "زويه، لاړ شه کابل ته، چې ډاکتران دې وګوري.

فراز يو ژور ساه واخيسته، چای يې پياله يې خلاصه کړه او په بېخيالۍ کې يې سر وښوراوه. له هغه څه چې په زړه کې يې تېرېدل، هيڅوک خبر نه و. د نازنين يادونه هره لحظه ورته تازه کېدل. هغې وعدې چې له ده سره يې کړې وې، اوس لکه د زخم په شان هره ورځ تازه کېدلې.

فراز د سفر تيارۍ ونيو، فياض ورسره شو چې کابل ته ولاړ شي. په لاره کې هر څه خاموش وو، يوازې د موټر اواز او د فراز دننه سلګۍ وې.

کله چې شفخانې ته ورسيدل ډاکتران يې په ليدو ډېر خوشاله شول روغبړ نه وروسته يې ورته معاينات وکړل

ډاکترانو وويل اوس بلکل ښه دی ان شاء الله او لږ وخت پاتې دی چې مکمل ښه شي

او بيا يې فراز ته وويل فراز جانه نوی ژوند دې درته ډېر ډېر مبارک وي دا د الله يوه معجزه وګڼه چې ته روغ او ژوندی يې مونږ هيڅ تمعه نه درلوده خو دا به د چا دعا وه چې ته روغ شوې

فراز ترينه مننه وکړه ډاکترانو وويل دا ځل هم راشه چې يو ځل دې وګورو ان شاء الله بيا به د راتلو ضرورت نه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خپلي كورنۍ سره دې ډير په مينه وخت تيروه ډيره سخته پرې تيره شوه بيا هغه دوه خوركانو باندې چې هيڅ يې سترګې له اوښكو وچې نه وې

فراز او فياض د ټولو نه مننه وكړه رخصت يې واخيست او روان شول

هلته ورته د نازنين مور او پلار زنګونه شروع كړي وو چې راشي خو فراز زړه نه ښه كوه چې هغه كورته ورشي

زرغوني ورته هم ټينګار او قسمونه وركول چې راشي

نو مجبور شو او لاړو

كله چې د نازنين دې كور ته ورسيدل، فراز ناڅاپه ودريد، سترګې يې له اوښكو ډكې شوې. د هغې كور ته كتل ورته داسې سخت وو لكه په زخم يې چې مالګې شيندې.

په سلګو كې يې د نازنين په ياد له ځان سره وويل: "نازنين، تا نه شم هيرولی، هره لحظه دې يادوم. هغه ژمنې، هغه وعدې..." فراز خپل مخ په لاسونو كې ونيو، او په غمجن غږ كې يې خپل دروند زړه خالي كړ.

زرغوني چې د دې دردناكه حالت ننداره كوله، ورو يې خواته راغله له سترګو يې اوښكې بهيدې لاس نه يې ونيوه ورته يې وويل: "فرازه نور بس كړه ترڅو به له ځان سره مونږ ژړوې

د نازنين مور او پلار هم په ژړا كې له غاړې تاو كړو د سر نه يې ښكل كړه او كورته يې دننه كړو

زرغوني ورته ژر يخني ګرمه كړه ،حسنا ورته راغله فراز په غيږ كې يې ونيوله او په ژړا شو حسنا او صدف يې د غاړې تاو شول او دريواړو ښه وژړل

ددې حالات په ليدو د ټولې كورنۍ سترګې له اوښكو ډكې شوې

زرغونه راغله او په غوصه شوه هلې لالا ته مو اوبه راوړئ چې لاسونه ووينځي

حسنا اوبه راوړلي او صدف يې په غيږ كې سر ايښی و

ډوډۍ وخوړه

زرغوني فياض ته وويل: كه ته وظيفې ته ځې لاړ شه فراز به همدلته وي دا څلويښتې به تيره كړي بيابه لاړ شي

فراز وويل ما مه پاتې كوئ پربيميږدئ چې لاړ شم

زرغونه او د نازنين كورنۍ ورسره كلك شول چې پاتې شی فياض وويل سمه ده چې كله يې زړه تنګ شو رابه شم فياض لاړ

مازيګر شو زرغوني صدف او حسنا ته وويل چې تاسو فراز دلاسه كړئ او مجبور يې كړئ چې لاړ شو چكر ته

حسنا او صدف راغلل د فراز د غاړې نه تاو شول يو د يو مخ نه ښكل كه او بلې د بل مخ نه ورسره كيناستل په زنګنونو يې ورته سرونه كيښودل او ورته يې وويل لالا مونږ چكر ته يوسه زړه مو تنګ دې

د فراز سترګې بيا له اوښكو ډكې شوې

د نازنين مور غوسه شوه ځئ لاړې شئ د فراز زړه نه كيږي چې چيرته لاړ شي

فراز چې دوی ته وكتل ورته يې وويل سمه ده ځو

دواړه خوشاله شول او وې ويل لالا دريواړه به ځو نور څوک نه وړو

زرغوني وويل زه به درسره لاړه شم زما هم زړه تنګ دی

څلور واړو حركت وكړو او چكر ته لاړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لاره کې زرغونې کوښښ کاوه چې فراز ته د ژوند کولو هڅه وکړي، خو د فراز سترګې لا هم د غم په سیوري کې وې. هر قدم ورته داسې ښکاره کېده لکه بوج. زرغونې وخندل، د غم په منځ کې یې د ژوند کولو رڼا ورښکاره کړه: "فرازه، ژوند بیا هم پر مخ ځي. د نازنین یادونه دې تل وي، خو هغې به هم هیله درلوده چې ته خوشاله ژوند وکړې."

فراز ورته یوه غمجنه موسکا وکړه، په زړه کې یې د نازنین غم بیا راوخوځېد، خو د زرغونې خبرو ته یې سر وښوراوه. دې لحظه کې یې احساس وکړ چې شاید ژوند ته بېرته ورګرځېدل یو څه وي چې نازنین به هم غوښتل.

ښکه او اسمان غلي وو، خو د فراز په زړه د سلګیو نه غیر نور څه نه وو

زرغونې ته یې وویل

زرغونې څو وارې د فراز خواته وکتل، د هغه ژوره غمیزه یې په څېره کې لوستلای شوه، خو زړه یې غوښتل چې یو څه ووایي، یو څه داسې چې د فراز زړه بېرته ژوند ته راوګرځوي.

زرغونې په نرم غږ کې وویل: "فرازه، ولې نه غواړې چې ژوند ته بېرته راشې؟ ولې نه غواړې چې یو ځل بیا مینه تجربه کړې؟"

فراز ودرېد، خپل سر یې ټیټ کړ او په دردناکه لهجه یې ځواب ورکړ: "زرغونې، زه نور نه غواړم چې بیا مئین شم. زما په زړه کې یوازې نازنین وه او ده. له هغې سره مې د ژوند ټوله مینه وه، او اوس چې هغه راسره نشته، دا به ظلم وي چې په زړه کې مې څوک ځای ونیسي. زه له ځوانیمرګې نازنین سره داسې ظلم نه شم کولای."

زرغونه خاموش او چپ شوه. هغه پوهېده چې د فراز زخمونه ژور دي، خو زړه یې غوښتل چې د هغه لپاره د ژوند نوې دروازه خلاصه کړي. د چکر په منځ کې لا هم د فراز درد نه وو کم شوی، زرغونې خپل احساسات په زړه کې وساتل او یوازې د هغه په څنګ کې روانه وه.

ناڅاپه، صدف په ځمکې پریوته، لاسونه یې په وینو شول. فراز په وارخطایی کې ورته وویل: "ژوبله خو به نه یې؟"

صدف په ژور درد کې وخندل او ځواب یې ورکړ: "دا ژوند همداسې دی، فرازه لالا. کله چې ګوزار شي، ته باید خپله پورته شې. چاته انتظار نه کوې چې څوک به راشي او تا به پورته کړي. دا زخمونه به وخت سره جوړیږي، خو د وخت خیال به ساتې. که دې وخت ته پام ونه کړ، هر زخم تلپاتې کیږي."

فراز ته د صدف خبرې د یوې بلې نړۍ پیغام راوړ. هغه پوه شو چې شاید زرغونه هم ورته د ژوند هغه اړخ ښیي چې ده تر اوسه نه و منلی. صدف د خپلو زخمونو پروا ونه کړه، هغې په خپل درد کې د ژوندي پاتې کېدو هنر فراز ته وویلو.

زرغونې د فراز سترګو ته وکتل: "فرازه، نازنین به دې تل په زړه کې وي، خو هغه به هم غوښتل چې ته بېرته ژوند وکړې د هغې هغه وعده دې له یاده ویستلې."

فراز غلی و. هغه پوهېده چې د زرغونې او صدف خبرې د هغه د راتلونکي په اړه دي. په زړه کې یې د راتلونکي لپاره هیلو ورو ورو وده کوله، خو درد یې هم لا تازه و. په دې لحظه کې د هغه لپاره ژوند بیا هم یو مبهم سیوری و، خو د صدف او زرغونې خبرې ورته د ژوند نوې معنا ورکړه: ژوند ته بېرته ستنېدل ممکن دي، که وخت ته د زخمونو په جوړېدو وخت ورکړي.

فراز، زرغونه، صدف، او حسنا له چکره ستانه شول. د ورځې رڼا ورو ورو د ماښام په تیارې بدلېدله، او هوا یو ارامه غږ درلود چې د ټولو فکرونه له ځان سره وړي. په موټر کې خاموشي وه، هر یو په خپل سوچ کې ډوب و، خو زرغونه د فراز په څنګ کې ناسته وه او د هغه په اړه یې فکر کاوه. هغه پوهېده چې د فراز زړه لا هم د نازنین له یادونو ډک دی، خو هغې د خپل زړه احساسات نور په ځان کې نهشوایساتلای.

کله چې موټر کور ته نږدې شو، زرغونې ورو د فراز خواته وکتل. په زړه کې یې یو جرئت پیدا کړ، او په آرام غږ کې یې وویل: "فرازه، زه ستا د اظهار یا د مینې د پیغام په انتظار یم. زه پوهیږم چې ستا درد تازه دی او د نازنین له لاسه تا ډېر څه له لاسه ورکړي دي. خو زه درته انتظار کوم، هر څومره وخت چې وغواړې. زه پوهیږم چې وخت ته اړتیا لرې ترڅو هغه زخمونه چې د نازنین مرګ درکړي، کم شي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ژوره ساه واخیسته او خپله ګوتې یې په ګوتو کې ورکړې. "فرازه، ته چې هر څومره وخت غواړې، زه به درته صبر کوم. خو د خدای لپاره، زړه مې مه ماتوه. زه نه غواړم چې د بل ځل لپاره همدا زخمونه وګورم. ته ډېره معنا لرې زما لپاره، او زه باور لرم چې د ژوند په دې اوږده لاره کې به موږ دواړه یو بل سره مزل وکړو."

فراز سر ټیټ کړ، سترګې یې په ځمکه ولګېدې. هغه په ژور غم کې وو، خو د زرغونې خبرې یې زړه ته راښکته شوې. هغه احساس وکړ چې زرغونه یوازې یو څوک نه ده چې د هغه تر څنګ ولاړه ده، بلکې یو څوک ده چې غواړي د هغه زړه بیا ژوند ته راوګرځوي. فراز پوهېده چې زرغونه په خپل زړه کې ډېره مینه لري، خو هغې لا هم د نازنین په خاطر د ژوند پرېکړې کولې.

په یوه ژوره ساه سره یې زرغونې ته په غمګین، خو صادقانه لهجه کې وویل: "زرغونې، زه ستا احساسات درک کوم او پوهېږم چې ته زما لپاره ډېر ارزښت لرې. خو زما زړه لا هم د نازنین له لاسه په غم کې ډوب دی. زه نه غواړم چې بیا مینې ته لاس ورکړم او بیا له هغه درد سره مخ شم چې له نازنین سره مې ولید."

زرغونه غلې شوه، خو هغې ته د فراز خبرې معنا لرلې. هغه پوهېدله چې د فراز دردونه ژور دي، او هغه به وخت ته اړتیا لري ترڅو خپل زخمونه جوړ کړي. خو هغې بیا هم په موسکا کې ځواب ورکړ: "فرازه، زه پوهېږم. زه درته صبر او انتظار کوم. هر وخت چې ته تیار شوې، زه دلته یم. خو د خدای لپاره چې نا امیده مې نکړې." زما ټول امیدونه تاپورې تړلي دي.

په دې لحظه کې د زرغونې غږ د محبت څخه ډک و. هغه پوهېده چې فراز وخت ته اړتیا لري، خو هغه یې هېڅکله نه پرېښود. د دې خبرې سره، کور ته ورسېدل، خو د دواړو په زړه کې د امید یو نوی څرک بل شو.

ماښام ډوډۍ وخوړل شوه. د نازنینې کورنی غوښتل چې د فراز فکر بدل کړي، نو ټولو خبرې کولې. صدف راغله او د فراز په څنګ کې کښېناسته. فراز یې له غاړې لاس تاو کړ او وه یې ویل:

"زما نانځکې ته لاس وښایه، څنګه دی اوس؟"

صدف وویل:

"لالا، ښه یم او ښه به شم، ته اندېښنه مه کوه. زه له دې ډېر خوږېږم، خو بیا ښه شم. دا به هم تېر شي."

فراز د هغه له سر څخه ښکل کړه او ځانته یې نږدې کړه:

"حسنا چېرته ده؟ په کوټه کې نه شته."

صدف وویل:

"صبر وکړه، غږ به پرې وکړم، هغه درس لیکي."

فراز وویل:

"ښه ده، پرېږده چې درس ولیکي. او ته به څه کوې؟ د درس لیکلو سره، ستا لاس خو درد کوي."

صدف وویل:

"لالا، نن یې ته ما ته ولیکه. تر سبا پورې به مې لاس ښه شي، بیا به خپله ولیکم."

فراز وویل:

"ورشه، کتاب راوړه."

فراز د صدف سره بوخت شو. زرغونه په زړه کې خوشاله وه چې د فراز فکر بدل شو. دوی تر ناوخته ناست وو. زرغونې فراز ته وویل:

"فرازه، دوا دې راوړم، تیروې یې."

فراز وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هو، تیروم یې."

زرغونه لاړه، دوا او اوبه یې راوړې، په خپل لاس یې دوا ورکړه او بیا یې ځای ورته جوړ کړ. شپه ناوخته وه، فراز هم لاړو چې ارام وکړي. زرغونه هم ورسره کوټې ته تر دروازې پورې ملګرې وه. فراز چې کوټې ته ننوت، حالات یې خراب شول.

زرغونه یې مخې ته ودریده:

"ګوره، فرازه! نور بس کړه. زه پوهېږم چې بیا دې تېر وخت در په زړه شو، خو خیر دی. زما لپاره نور بس کړه."

فراز خپلې اوښکې پاکې کړې او پریوتو. زرغونې پرې روژه ایي واچوله او کمپل یې ورته پښو ته کېښوده.

زرغونې وویل:

د غم، زویه! ماته هېڅ ست نه کوې. که غواړې چې درسره پاتې شم."

فراز خپلې شونډې په غاښونو کې ونیولې او ویې ویل:

"ته لاړه شه، ځم. خو ګوره، د شپې به ستا خواته راځم چې ونه وېرېږې. چې وایي به پیریان دي."

فراز په شونډو کې مسکی شو او ورته یې وویل:

"زه ارام کوم، مه راځه."

خو زرغونې خبره ختمه کړه:

"زه به راځم!"

فراز پرېووت او په تېرو وختونو کې ډوب شو. هغه شپه یې په یاد شوه چې نازنین دلته راغله، غوښتل یې چې دی ودار کړي، بیا یې یو ځای پوچکان لوبه کوله. د فراز په مخ لپه لپه اوښکې روانې وې او خوب یې له سترګو کډه کړې وه.

په همدې وخت کې، زرغونه هم د فراز په خیالاتو کې ډوبه وه. هغې ځان سره ویل: "څنګه به فراز له دې حالته وباسم؟" زړه یې صبر ونه شو. لږ وخت وروسته د خپل ځای څخه پاڅېده او د فراز کوټې ته لاړه. ګروپ یې روښانه کړ، ګوري چې د فراز په مخ د اوښکو سیلاب روان دی. ژر یې ځان ورساوه، سر ته یې کېښناسته او د هغه اوښکې یې پاکې کړې.

زرغونې وویل:

"فرازه! ته لا نه یې ویده شوی؟ دا ژړلي دې ولې؟"

فراز په غمجن آواز ځواب ورکړ:

"زرغونې، هغه تېر وختونه مې یاد شول، هغه لوبې او ستاسو په بالښت ګوزارونه. بیا د نازنین هغه خبره چې 'فرازه، ته زما خاوند یې، او تاسره یوځای لوبې کول زما حق دی.'"

زرغونې په نرمه ژبه وویل:

"یاره، د غم زویه، نو ته به په دې ژړا ځان خراب کړې؟ که په تا څه وشي، زه به څه کوم؟"

فراز ورته ځواب ورکړ:

"زرغونې، کوشش مه کوه چې ماسره دې زړه وتړې زه ډېر بدبخته یم. یوه ورځ به ته هم همداسې ژاړې. زه نه غواړم چې نور د چا ژوند تبا او زړه یې مات کم."

زرغونه لږه غلې شوه، بیا یې فراز په تندي ښکل کړ:

"بس، زما دا د تباهۍ ژوند تا سره قبول دی. او کوشش مه کوه چې مانه ځان لرې کړې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز وویل:

"زه پوهیږم چې ته غواړې ژوند ته بیرته راستون شم، خو دا ډېر سخت دی. زه وخت ته اړتیا لرم."

زرغونې په ټوکه کې وویل:

"نو ما کله ویلي چې ژر خو ملا ته او نکاح تړو؟ کله چې تا راته وویل تر هغې درته انتظار کوم."

او بیا زرغونې ورته وویل:

چې تر څو دلته یې، ماته به هېڅکله نه وایې چې له تانه لرې شم." ځکه چې زه بیا هلته ستاسو کور ته نه شم راتلی، نو زورېږم به درته."

فراز په آرامه وویل:

"سمه ده، نه وایم، خو اوس لاړه شه، څوک رانه شي، ډېره بده خبره ده."

زرغونې په ځواب کې وویل:

"که څوک راشي، ورته وایم چې دا مې خاوند دی."

فراز وویل:

"نه زرغونې، نه غواړم چې د دې کورنۍ په وړاندې زه سر ټیټی شم، هیله کوم."

زرغونې وویل:

"سمه ده، زه به لومړی تا ویده کړم، بیا به ځم."

هغه د فراز په څنګ کې کښېناسته. فراز خپلې سترګې پټې کړې او زرغونې د فراز په ویښتانو کې لاس واهه، هوا سړه وه، د زرغونې ساړه وشول او رېږده.

فراز پوه شو چې زرغونې ساړه شوي. اوس به لاړه شي خو

زرغونې د فراز کمپل په ځان کش کړه او د دېوال سره یې ډډه ووهله.

زرغونه لګیا وه، د فراز په ویښتانو کې یې ګوتې وهلې،

او دا سندره یې په ډېر خوږ، نرم او غلي آواز کې پیل کړه، چې فراز یې د خیالونو دنیا ته بوتلو.

ما تصور دا ستا د زنې، ستا د خال کړی دی

د زړه کعبه کې مې طواف، ستا د وصال کړی دی

د مینې دښته کې پښې، ابله د ازغو په څوکو

د عشق منزل ته مې مزل، څه په کمال کړی دی

خلک لاس پورته کړي دعا، د جنتونو غواړي

ما د هر څه په بدل، ستا د مینې سوال کړی دی

زما هر سحر دې ستا شي، زما هر بېګا دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

ستا د ژوند د هرې لارې، ټول ازغي دې تل زما وي

د ګلونو خوشبویانې، د چمن ښکلا دې ستا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

دا د مینې تهمتونه او دردونه ماله راکه

زما زړه کې دا دعا ده، پوره هر ارمان دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره ساه دې ستا شي

دا دنیا مې پکار نه ده، نه جنت درنه زه غواړم

خدایه یو سوال مې قبول که، چې زما جانان زما شي

زما ټول عبادتونه، زما هره ساه دې ستا شي

د دې سندرې سره د زرغونې له سترګو اوښکې روانې وې، ژړل یې،

او فراز ویده شو، او په زرغونه هم د خوب چپه راغله.

یوه شیبه وروسته چې فراز فکر شو، ویښ شو.

ګوري چې زرغونه په خواږه خوب، مخامخ ورسره ویده ده.

فراز د زرغونې سترګو ته وکتل. د زرغونې معصومې سترګې له اوښکو ډکې وې.

فراز زرغونه له تندي ښکل کړه.

او په خپلو لاسونو یې د زرغونې اوښکې پاکې کړې.

زرغونې په خوب کې د فراز نه لاسونه تاو کړل او فراز یې خپل ځان ته نږدې کړ.

لږه شیبه تېره نه وه چې په زرغونې یخني او لړزه راغله، ټول وجود یې رپېده. د بیدارۍ احساس یې وکړ، خو زړه یې داسې ټکانونه خوړل چې د پاڅېدو توان یې نه درلود.

خپل سر یې د فراز سینې ته نږدې کړ.

د فراز هم پرې زړه درد وکړ او ځان ته یې نږدې کړه.

فراز غوښتل چې د زرغونې ساړه په خپل تنفس سره ختم کړي، نو د خپلې خولې ګرم پوکي یې د زرغونې مخ او ګریوان ته وکړل.

دواړه په لړزه شول. فراز ټکان وخوړ، کیناست او زرغونې ته یې په غلي غږ وویل:

"زرغونې... زرغونې!"

زرغونې په لړزیدلي غږ سترګې وغړولې: "څه دې، فرازه؟"

"زرغونې، پاڅه چې اذان ته لږ وخت پاتې دی، څوک را نه شي."

د زرغونې چې فکر شو، ځان ته یې وکتل، بیا فراز ته او د خوب ځای ته.

د وجود ټول ساړه یې ختم شول، خوله پرې ماته شوه، خپلې سترګې یې ټیټې کړې او وه یې ویل:

"فرازه، وبښه، خوب وړې وم، په ځان نه پوهېدم."

فراز وویل: "الله دې وبښه، زرغونې، خو اوس لاړه شه، څوک را نه شي."

زرغونه پاڅېده او روانه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فراز زړه درزېده چې هسې نه چا لیدلې وي.

په همدې سوچونو کې پروت وم چې اذان وشو. د لمانځه وخت شو، پورته شوم، لمونځ مې وکړ، بیا راغی خپل ځای کې کښېناستم او کرم ریږم. له ځان سره خجالت وم.

په کراره مې له کوټې ووتم او لاړم حجرې ته. هلته په انګړ کې کېناستم چې کتل مې، حسنا راغله.

"لالا، دلته ولې یواځې ناست یې؟ راځه، دننه لاړ شو. چای هم تیارېږي، هلته به کښېنو."

ما ورته وویل: "حسنا جانې، راځه دلته کېنه، ترڅو چې چای تیارېږي، دې تازه هوا نه به خوند واخلو."

هغه هم راسره کېناسته. ویل یې: "لالا، نن به چکر ته ځو؟"

ما ورته وویل: "نه، نن نه، سبا به لاړ شو."

خو سبا مې د خور جانې ځلوېښتې ده، بیا نه شو تللی.

زه بیا د نازنین په سوچ کې ډوب شوم او غلی پاتې شوم. حسنا وویل: "لالا، ولې غلی یې؟ یو څه ووایه، چکر ته ځو؟"

ما وویل: "سمه ده، مشوره به وکړو."

نن مې فکر بلکل بدل وو. زړه کې مې یو ډار وو، هر څه مې هېر وو.

په دې وخت کې د نازنین مور راغله. "فرازه زویه، راځه، چای تیار دی. چای وڅښو."

ما حسنا د لاسه ونیوله او روان شوو. کوټې ته لاړو. زرغونې چای راوړ، خو نن هغه هم خجالته وه او سترګې یې ټیټې وې. نه یې راته کتل. چای یې راته واچوه، چای مو وڅښو.

د نازنین پلار وویل: "فرازه زویه، ستاسو کورنۍ ته مو پرون زنګ وهلی وو. نن هغوی هم راځي. سبا لخیره خیرات دی."

ما هیڅ ونه ویل. سر مې ټیټ کړی و او خاموش ناست وم.

د نازنین مور وویل: "زویه جانه، موږ منو چې نازنین زموږ لور وه، خو ته پرې زموږ نه ډېر ودردیدلی یې او دردېږې لا."

"خو زویه، دا به قسمت وو. نور دې خپل ژوند ته فکر وکړه. ځوان یې، ستا د کورنۍ له تا ډېرې هیلې دي. که ته داسې خفه یې، هغوی به څنګه خوشاله شي؟ نو د خپل فامیل لپاره همت په ځان کې پیدا کړه. د خپلې مور، خور او ورونو په مخونو کې خندا راوړه. په دې کار سره به نازنین درنه په قبر کې خوشاله شي. هغې هم ستا خوشالي غوښتله."

زرغونه همداسې خاموشه ناسته وه، نن یې هیڅ نه ویل. زما هم زړه درزېده.

ما وویل: "مورجانې، زه څنګه د نازنین یادونه هېر کړم؟ د هغې هر یاد مې په زړه او ذهن کې نیغ ولاړ دی. هر څه چې ګورم، هغه راته یادېږي."

مورجانې وویل: "پوهېږم، زویه، خو خیر. هڅه وکړه چې ځان کې قوت پیدا کړې."

حسنا وویل: "مورجانې، ته لالا ته وایه چې موږ چکر ته یوسي مازیګر."

د نازنین مور وویل: "اوس لاړ شئ. نن مکتب ته مه ځئ لاړ شئ، چکر ووهئ، ساعت به مو تېر شي."

حسنا خوشاله شوه. د نازنین د مور مطلب دا و چې زما فکر بدل شي. زرغونې وویل: "عمه، زه به هم ورسره لاړه شم."

ما وویل: "نه، نن مېلمانه راځي. ته کور ته پاتې شه چې د مورجانې سره کومک وکړې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې وويل: "مېلمانه مازيګر راځي، او موږ به غرمه بېرته راشو."

بس، زرغونه هم راسره روانه شوه او لاړو باغ وحش ته. حسنا او صدف له موږ نه بيلې شوې. زه او زرغونه يواځې پاتې شوو.

زرغونې ماته نه کتل. ما وويل: "زرغونې، ځنګه نن غلې يې؟"

هغې وويل: "هيڅ، همداسې."

"خو فرازه، د بيګانې کار ښښنه غواړم. هيڅ پوهه نه وم چې خوب وړې ومه."

"خير دی، زرغونې، زه پوهېږم چې ته خوب وړې وې، خو شکر دی چې ځوک پر مونږ راغلي نه وو. کنه، قسم دی، چې له دې شرمه به مړ وای."

زرغونې وويل: "فرازه، شکر دی چې تا راوېښه کړم او فکر دې وکړ. بل نږدې وو چې د زړه د درزا او ساړو له لاسه مې زړه له خولې وتلی وای."

"دا څه وو، فرازه؟ داسې کار خو په ما مخکې هېڅ نه و شوی."

د فراز سترګې له اوښکو ډکې شوې. هغه ته د نازنين سره د لومړي ځل ليدل ياد شول، چې دواړه همداسې يخ نيولي او رپېدلي وو.

زرغونې ورته وويل: "ته راځه، دلته کېنه." بيا يې د فراز له سترګو اوښکې پاکې کړې.

"فرازه، ولې؟ څه دې ياد شول؟"

فراز وويل: "زرغونې، ماته زما او د نازنين لومړنی ملاقات ياد شو. هغه شپه چې په هوټل کې وو، زه او هغه همداسې يخ نيولي وو."

زرغونې پوښتنه وکړه: "فرازه، دا ولې داسې کيږي؟"

فراز ځواب ورکړ: "زرغونې، نور نه پوهېږم. خو شايد کله چې دوه نابلده روحونه يو بل ته نږدې کيږي، نو داسې کيږي."

زرغونې وويل: "فرازه، نه پوهېږم، خو چې ستا سره يم، زړه مې ډېر ارام او راحت وي. خوشاله يم. او ته؟"

فراز ورته وويل: "زرغونې، ته پوهېږې چې زما حال اوس ښه نه دی. زما له ژوند نه زړه موړ شوی، هر څه نه راته نفرت راځي. خو د تېرو ورځو په پرتله يو څه بدل شوی يم. ستا نه مننه کوم، چې زما د ژوند لاره دې لږه بدله کړه. تا زه بېرته ژوند ته راوګرځولم. که ته نه وای، شايد دا ورځې به ډېرې سختې وې. خو ته يې چې بيا بيا د ژوند هيله راکوې. د دې هر څه نه مننه."

"که زه بيا ژوند ته راګرځم، نو شايد بيا دا هر څه هېر کړم، او بيا مينه و نه کړم. نه يې شم کولی."

زرغونې ورته وويل:

هريو غم به درنه لر کم

خوشالی به در پسر کم

زه به دومره مينه درکم

چې دنيا به شي حيرانه

ستا خندا به راټولومه لکه پاڼې د ګل لښتي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په څه چل به ځان ځایومه ستا خندا کې شوخې مستې

تا به زړه تابه ځیګر کم

تابه رنګ د مازیګر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا اوتر اوتر نظر له به د مینې د لاسه شم

ددې ژوند د غم لښکر له به زړوره تلوسه شم

په غماز به سم محشر کم خپل نصیب به زورور کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

خوشبویي ستا د ساګانو به ملګري د خپل ساه کړم

په وړمو او په زلفانو به سپرلی ټول ورخطا کم

تا به ګل خان به ډنډر کم اور به بل په لر او بر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

د زرغونې خوږ غږ ته فراز په سوچ کې ډوب وو. هر بیت یې په زړه کې لارې جوړولې، لکه څرنګه چې نازنین هم دا سندره په ډېر دردناک او ښکلي غږ کې ویلې وه.

سندره پای ته ورسېده، خو فراز لا هم خاموش او په فکرونو کې ډوب و. زرغونې د هغه خیالاتو نړۍ رنګه کړه او وویل:

"د غم زویه، ما په څومره مشکله درته سندره وویله، تا نه راته داد راکړ او نه دې ستاینه وکړه."

فراز موسکی شو او ورته وویل: "زرغونې، الله درته ډېر ښکلی غږ درکړی دی. که هر څوک دا غږ واوري، نو خاموشه کېږي او د خیالونو په دنیا کې ورکیږي.

مننه، نن دې خو د خولې نه یو ځل یوه خوږه جمله زما لپاره راووتله."

زرغونې وخندل او وه یې ویل: "هله، پاڅه چې ځو. غرمه نږدې ده."

فراز وویل: "زرغونې، که غواړې، غرمه به همدلته تېره کړو، بیا به لاړ شو."

زرغونې وخندل: "پاڅې، د غم زویه، اوس نو راته غرمه د حیواناتو او ځناورو سره جوړوې؟ ځو، کور ته."

په دې وخت کې مو کتل چې صدف او حسنا هم راغلل. صدف وویل: "لالا، وږې شوي یم، ماته بولاني واخله."

ټول د بولاني والا خواته لاړو، بولاني مې واخیستل او بیرته روان شوو. لنده دا چې مازیګر شو او د فراز کورنۍ هم راورسېده. څانګه، چې د فراز په جدایۍ ډېره خفه شوې وه، د لیدو سره یې فراز ته غېږ ورکړه او ښکل یې کړ.

"وروره، اوس څنګه یې؟ دلته راغلی موږ دې هېر کړو. څومره درپسې خفه وم. یوه ورځ مې د خفګان له امله ډوډۍ هم ونه خوړله."

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز موسکی شو او ویې ویل: "واه، زما لیونۍ خورې! ما خو کومه میاشت یا کال نه دی تېر کړی، یوازې دوه ورځې مې تېرې شوې دي."

د فراز مور هم د هغه په لیدو ډېر خوشاله شوه، غېږ کې یې ونیو او دواړه مخونه یې ښکل کړه. فراز هم د مور لاسونه ښکل کړل، بیا یې ورور ته غېږ ورکړه. ټول ډېر خوشاله وو، فراز ډېر بدلون موندلی و.

شپه شوه، ډوډۍ وخوړل شوه، خبرې ختمې شوې. میرویس کاکا او ریاض، د فراز ورور، په حجره کې پرېوتل، او فراز خپلې پخوانۍ کوټې ته لاړ. زرغونې ځانګې ته وویل: "راځه چې ورور دې لږ تنګ کړو."

خو کله چې لاړې، فراز دروازه بنده کړې وه. دواړه ناهیلې بېرته راغلل. زرغونې فراز ته زنګ وواهه، خو هغه ځواب ورنه کړ.

شپه تېره شوه او د نازنین د ځلوېښتې خېرات پیل شو. د نازنین ټول خپلوان راغلي وو. خېرات ختم شو، نو د فراز مشر ورور، میرویس کاکا ته وویل: "مور به لاړ شو."

میرویس کاکا او میرمن یې ډېر کلک وو چې پاتې شئ، خو دوی وویل: "کلي ته لاړ شو، هلته هم د خېرات پروګرام نیسو، او بیا به تاسو ټول راشئ. کوم خپلوان چې مو دي، هغوی هم دعوت کړې چې راشي."

په همدې خبرو یې خدای پاماني وکړه او لاړل کلي ته.

فراز زرغونې ته وویل زرغونې یوه خبره درته وکم

فراز زرغونې ته وویل:

"زرغونې، له تا ډېره مننه کوم چې په دې سختو وختونو کې دې زما ملتیا وکړه. تا زه په دې غمونو او کړاوونو کې یوازې پرېنښودم، سختۍ دې راسره تېرې کړې. تا زما زړل او بد چلند دې وزغملو، نه پوهېږم چې زه به ستا دا نېکې څنګه جبران کړم او دا پور به څنګه پرې کړم."

زرغونې وویل:

"فرازه، ما هېڅ نېکي نه ده کړې او مه ورته د نېکۍ او احسان نوم ورکوه. له هغه لومړۍ ورځې چې مونږ درېواړه په هوټل کې د غرمې ډوډۍ خوړله، کله چې په ناآشنايي کې دې ماته عزت او احترام راکاوه، او په تېرو وختونو کې دې په ما څومره باور کولو. زما نېکي د هغې په مقابل کې لکه د سمندر په منځ کې د باران یو څاڅکي په اندازه هم نده. که یو دوست د خپل دوست په سختۍ کې ورسره ولاړ نشي، نو بیا هغه دوستي نه شوه."

خو، فرازه، زه ستا د ځواب په انتظار یم. او دا هم واوره، که اوس منفي ځواب راکړې هم، زه به خفه نه شم.

دا چې ته بېرته ژوند ته راوګرځېدې، دا ماته هرڅه دي. ما صرف دا غوښتل چې تا یو ځل بیا خوشاله ووینم، او بس

فراز د زرغونې په دې خبرو حیران پاتې شو. هغه په زړه کې احساس کړ چې زرغونه له څومره خلوص سره د هغه په ژوند کې شریکه وه، خو بیا هم نه پوهېدو چې څنګه دې پوروړي احساس ته ځواب ورکړي. د زرغونې د خبرو اخري جمله چې "زه اوس نه خفه کېږم که منفي ځواب هم راکړې"، د فراز زړه ته لاره وکړه. هغه ځان سره وویل، "دا څومره سپېڅلې او زړوره ده."

فراز په ټیټه لهجه کې ورته وویل: "زرغونې، زه تر اوسه دې خبرو ته اوزګار شوی نه یم. نازنین ته مې ژمنې ورکړې وې، خو ژوند راته یوه نوې لاره خلاصه کړې ده، چې ته یې برخه یې. زه نه غواړم چې تا خفه کم او ستا احساساتو سره لوبې وکړم."

زرغونه له فرازه مخ اړوي او په آرامه وایي: "فرازه، زه پوهېږم چې ستا زړه کې د نازنین ځای خالي دی، او دا ځای هېڅوک نه شي ډکولی. ما د ملګرې په توګه ومنه، او که ژوند مونږ لپاره څه نوی پلان لري، نو زه به په تمه یم. خو که نه، نو هم دومره ماته کافي دي چې ته بېرته ژوند ته راستون شوې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز د هغې نرۍ موسکا ولیده، چې د هغې د زړه ژورې خبرې یې پټې کړې. هغه ځان سره ژمنه وکړه چې د زرغونې دا لوی زړه به هیڅکله نه ماتوي. "زرغونې، زه به ضرور درته ځواب درکړم. د نازنین د خیرات څخه وروسته به له تاسره خبرې وکړم."

زرغونې په سترګو کې د خوشالۍ اوښکې راغلې، خو ژبه یې ارامه وه. "هر څه به خپل وخت ته پریږدو، فرازه.

زه انتظار کوم."

فراز کلي ته ناوخته ورسید. هغه په مستقیم ډول هدیرې ته لاړ او د نازنین د قبر ترڅنګ کیناست.

"نازنین، نه پوهیږم څنګه در ته ووایم. ما ته خو دا ډېره سخته ده چې تا سره کړې ژمنې ماتې کړم او په خپل ژوند کې بل څوک شریک کړم. زرغونه ډېره معصومه ده. ستا له تلو وروسته، هغې له ما سره ډېرې سختې تیرې کړي دي. زما بد چلن، کنځلې، او رټل یې یوازې د دې لپاره زغمل چې زه بیرته ژوند ته وګرځم.

اوس هغه هم نه پوهیږي. خپل زړه یې ما پورې تړلی، او مانه یې ځواب غواړي. زه ورته څه ووایم؟ زه ستا مرستې ته اړتیا لرم، نازنین.

خیر دی، نن شپه راته دا مشکل حل کړه. راته ووایه چې زه زرغونې ته څه ووایم. زه به دې په طمعه یم، زما شهیدې مینې، زما د غم ملګرې."

په دې سره فراز په هدیره کې په چغو او سلګو شو، ښه یې وژړل، زړه یې سپک کړ. بیا خاموش روان شو او کور ته ستون شو. ډوډۍ یې وخوړه، خپلې کوټې ته لاړ او پریووت.

په دې وخت کې زرغونې ورته زنګ ووهه. فراز ډېر خفه و، او فکر یې بیا بدل شوی و. هر څه ورته له پامه بد راتلل.

زرغونې سلام وکړ. "څنګه یې، فرازه؟"

فراز وویل: "زرغونې، ښه نه یم. اړیکه بنده که."

زرغونې وویل: "یوه خو ته د غم زوی یې، کله هم خوشاله نه یې."

په دې سره فراز اړیکه بنده کړه. زرغونې بیا زنګ ووهه، خو فراز ځواب ورنه کړ.

زرغونې مسج وکړ: "فرازه، که دې ځواب رانکړ، نو یو ساعت پس به مې خپل ژوند ته د پای ټکی کیږدم."

فراز بیا ځواب ورنه کړ. زرغونې بیا زنګ ووهه، خو فراز په خپلو غمونو کې ډوب پروت و او ژړل یې.

یو ساعت تیر شو. زرغونې حسنا ته وویل: "ته به د مور جانې په موبایل فراز ته زنګ ووهې، په ژړا کې به ورته ووایې چې زرغونې زهر خوړلي او مړه پرته ده، هسې یې تنګوو

حسنا لاړه، د مور جانې نه یې موبایل واخیست او د زرغونې ترڅنګ راغله.

زرغونه د فراز نمبر وهي او زنګ ورته وهي.

فراز چې موبایل وکتو، ګوري د نازنینې د مور نمبر دی په ویره کې کټ کې کیناستو او موبایل اوکی کړو. "سلام مورجانې!"

ورسره سم د حسنا د ژړا غږ شو: "فراز لالا! فراز لالا!"

فراز په وارخطایی کې وایي: "څه خبره ده، حسنا؟ ته ولې ژاړې؟ کور ته خو خیر دی؟"

حسنا په ژړا کې بیا وایي: "فراز لالا... زرغونه... زرغونه..."

"څه شوي زرغونې؟ به وهلې نه یې؟"

"نه لالا، زرغونې زهر خوړلي او په کوټه کې مړه پرته ده!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې د فراز له خولې یوه سخته چغه راوځي، او په زوره زوره وژاړي. مور يې کوټې ته ننوزي:

"فرازه، فرازه! پاڅه زویه، څه خبره ده؟ څه شوي؟"

فراز ټکان وخوري، له خوبه پاڅي. سترګې يې له ژړا ډکې او زړه يې په بې واره درزيږي.

"مورې، زرغونه هم د نازنين په شان مړه شوه، او زه يې پرېښودم!"

فراز په سلګو شي. مور يې ورته وايي:

"فرازه، دا ته څه وايې؟ خدای دې نه کړي! تا بد خوب ليدلی، ځکه د شپې دې لمونځ نه دی کړی."

فراز د مور نه غېږ تاو کړي او په سلګو شي. شاوخوا ته ګوري، هر څه بدل وي.

توله کورنۍ يې راشي. ورور يې وايي: "دا څه غوبل مو جوړ کړی؟ چغې وهئ، څه خبره ده؟"

فراز د ورور نه غاړه تاوه کړي. "نازنين او زرغونه دواړه مړه شوي!"

ورور يې ورته وايي: "دا څه د خرو خبرې کوې؟ هغوی خو ژوندی دي!"

بيا ژر موبايل واخلي او نازنينې ته زنګ ووهي. نازنين موبايل اوکی کړي:

"سلام فرازه!"

فراز په ژړا کې چغې کړي: "خدايه، ستا ډېر شکر دی!" او بيا موبايل مچ کړي.

نازنين ورته په حيرانۍ سره وايي: "فرازه، څه خبره ده؟ ولې ژاړې؟"

فراز خبرې نه شي کولی، سلګی وهي: "زرغونه... زرغونه چيرته ده؟ څنګه ده؟"

زرغونه چغه کړي: "فرازه، څه خبره ده؟ زه دلته يم!"

فراز شکر وباسي. کله د مور نه غاړه تاوه کړي د خوشالۍ نه، کله د ورور نه، کله د خور نه، او کله د ورېندار نه.

مور يې وايي: "راځه فرازه، راځه!" او ټول له کوټې نه وځي. دوی د ناستې کوټې ته ځي او هلته کيني.

مور يې بيا وايي: "فرازه، څه خبره ده؟

فراز ټولو ته کيسه وکړه او ژاړي، ټول خفه شي.

فراز څانګې ته وويل: "ماته جامې راکړه، زه ځم نازنين ګورم."

مور او ورور يې وويل: "نه، اوس مه ځه،دلته مو واده په سر پروت دی. نه غواړو چې څه درباندې وشي."

فراز وويل: "نه، زه واده نه کوم. زه بايد نازنين وګورم، کنه زړه مې چوي."

هلته نازنين او زرغونه په انديښنه کې شول چې ولې فراز داسې بې واره سلګی وهلې او ژړل يې. هغوی فراز ته زنګ وواهه.

"فرازه، څه خبره ده؟ څه شوي دي؟ ستا حالات ولې داسې دي؟ ولې ژاړې؟"

فراز ځواب ورکړ: "نازنين، درځم، له نېږدې دې ګورم. زړه مې صبر نه کوي. ټوله کيسه به درته وکړم."

فراز جامې بدلې کړې، د مور نه يې دعا واخيسته، او د کابل په لور روان شو. دومره خوشاله او ورخطا و چې غوښتل يې وزرونه وکړي او والوزي، د نازنين خواته ځان ورسوي.

په ټوډي موټر کې کيناست، ټوله لار يې شکرونه ويستل او دعاګانې يې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته نازنین چې خبر شوه فراز راځي، ځان يي لکه د ناوې سينګار کړ او په تمعه کيناسته. ټوله لار يي فراز ته زنګونه وهل.

د نازنين پلار خپل ولايت او کلي ته تللی و، او مور يي هم خپلوانو ته د واده دعوتونه ورکولو لپاره تللې وه.

لنډه دا چې فراز د نازنين کور ته نږدې شو. زنګ يي وواهه: "نازنين، ور خلاص پرېږده. يو سيکنډ انتظار هم نه شم کولی، کنه نور به مړ شم."

نازنين هم د کور ور خلاص پرېښود، خو زرغونه ورسره د کور په انګړ کې ولاړه وه.

فراز ساه نيولی او ستړی ګوګل کور ته ننوت. څنګه چې يي په نازنين سترګې ولګېدې، منډه يي کړه، سلګيو ونيوه او نازنين نه يي کلکه غاړه تاوه کړه. لکه د لېونو، په غاړه يي پرېوت او ښه يي وژړل. بيا يي ښه ډېره ښکل کړه. ځمکې ته ښکته شو، د شکر سجدې يي وکړې.

بيا پورته شو، د زرغونې نه يي هم غاړه تاوه کړه، او اوښکې يي رواني وې. ژړل يي او زرغونه يي هم ښکل کړه. نازنين د لاس نه ونيوه:

"راځه، فرازه، کوټې ته لاړ شو."

درې واړه روان شول، کوټې ته لاړل او کيناستل. نازنين ته يي وويل: "خواکې مې کينه." نازنين کيناسته، او فراز يې سر په زنګون کېښود. نازنين يي اوښکې پاکې کړې او ورته يي وويل:

"فرازه، زما زړه دې له خفګانه وچوه. څه خبره شوې؟ ولې داسې ژاړې؟"

فراز کيناستو نازنين يي بيا ښکل کړه او کيسه يي ورته شروع کړه

نازنين هم خفه شوه خو کله چې يي د خپل او زرغونې اړيکي په اړه وويل نازنين غوصه شوه

فرازه دومره ژر بې وافا شوی وې چې زما د قبر کبل لا وچه شوې نه وه زما د څلويښتۍ خيرات شوی نه وو او تا بيا د زرغونې سره اړيکه جوړه کړي وه

زما مينه دومره کمزوره وه

او بيا نازنين زرغونې ته مخ واړوه ته خو مې دستي ميراث ته بډوهلې ناسته يې اوس به هم دعا کوې چې زه مړه شم چې فراز درته پاتې شي

زرغونې خاندل نو زما څه ګناه ده داخو د فراز خوب وو څه رښتيا خو نه وو

او کله مې چې نازنين ته د زرغونې د هغې شپې کيسه وکړه چې ماسره ويده شوې وه نو نازنين بالښت پورته کړو او دوه بالښته يې ووهلم د غم بچيه ته صبر توپک راوړم په خپلو لاسونو دې مړ کوم تا لا دې سپيرې سره شپه کړې او په ژړا شوه

لاس مې ترينه تاو کړو ګرانې ته پوهېږې چې ما ستا په مرګ دومره ژړلي وو چې نور مې سترګو کې اوښکې نه وې

که دا زرغونه نه وای ما ځان وژنه کوله خو دې بيچاره زما له غمه چې ما ورته انکار وکړو زهر وخوړل او ځان يې مړ کړو

نازنين وويل که زه وای ما ورته خپله يو چارک زهر ورکول

ما د نازنين نه لاس تاوکړی وو زرغونه پاڅېده چای پسې لاړه

ما نازنين ته وويل ګرانې زه ډارېږم چې دا خوب مې رښتيا نه شي او تا په رښتيا د لاسه ورکم

نازنين وويل نو حل لاره څه ده فرازه څه وکو زه ته مه راځه ما پسې زه به درشم

زه د غم لوړې که په تا څه وشي خو بيا همدا خبره شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه نو څه وکړو

داسې به وکړو چې مه ته راځه او نه زه واده به وکړو زه به کله کله په چکر درځم

کنه پياده دې ورم

کينه د غم زويه مه ته راځه او نه زه

چې همدا اوس مړه کيږم زه درځم

نازنين مې غيږې ته جوخته کړه زرغونې چای راوړو گيلاسونه يې ډک کړ کيناسته

زرغونې وويل ښه فرازه بيا هغه شپه نور څه وشول

ما ويل بيا په ما او تا لړزه دې وخت کې مې نازنين په خوله لاس کيښود او په تشې کې يې وڅکونډلم د غم زويه بله خبره دې له خولې وانه ورم زرغونې وخاندل ته خو غلې شه ميراث خورې

ما بيا وويل نازنين ته پوهيږې زرغونه او زه داسې رپيدو لکه هغه هوټل کې چې زه او ته رپيدو

نازنين د غوږ نه تاو کړم نور بس کوې کنه

چای مو وڅښو ډوډۍ نه وروسته مې وويل زرغونې زه به نور لاړ شم په ما خو مرک تير شوی وو اوس مې سترگې خوږې شوې ته مې وليدې هيڅ يقين مې نه کولو

او بل سبا نه بل سبا هسې هم درپسې درځو ورو دې

نازنين وويل پاتې شه شپه وکړه پلار مې هم نشته کور يوازې دی

ما ويل نه يوازې ستا او د زرغونې ليدل مې ارمان وو هو لږ به انتظار وکم چې حسنا او صدف هم وگورم

چې کتل مو هغوی هم راغلل منډې يې کړلې له غاړې مې تاوې شوې دواړه مې ښکل کړلې او حسنا مې له غوږونو تاوه کړه چې تا ولې ويلي چې زرغونې زهر خوړلي

هغه حيرانه شوه لالا ما کله ويلي زه خبره نه يم

ولې هغه خوب کې دې راته زنگ نه وو وهلی

زرغونې او نازنين وخاندل

رخصت مې ترينه واخيسته او روان شوم په تلو کې نازنين راته اواز وکړو

ای د غم زويه ته کوټې ته راشه يو څه درکوم دا هم يوځه نازنين مخکې او زه ورپسې کوټې ته دننه شوم.

څنگه چې کوټې ته دننه شوم، نازنين د گريوانه ونيوم او په غوسه يې وويل، "ته چېرته داسې په اسانه راڅخه تللی شې؟ تا خو د ژړا او دوکې په بهانه د زرغونې په مخکې زه داسې ښکل کړم او داسې غاړه دې رانه واخيسته، ته به وايې زه دې په کور کې نکاح شوې ناسته يم!"

ما په ارامۍ وويل، "نازنين، ته څه کوې؟ اوس به څوک راشي او وبه مو گوري که چا وليدو پوزه به مې پرې شي، موږ به په لوی شرم کې اخته شو!"

نازنين په خندا وويل، "ته دې د خپلې پوزې غم خورې؟ دا زما لکه پوزه نه وه، د جوارو توقه وه!"

دې خبرې سره مې خدای خندا راوسته او په لوړ اواز مې وخندل. نازنين په غوصې سره راته وويل، "ته لا راته خاندې؟" او بيا يې د غوږه ونيولم او کش يې کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته په عاجزۍ وویل، "نازنین، غوږ مې پرېږده، سور کېږي او بیا به زرغونه پوهه شي!"

نازنین په موسکا کې وویل، "پوهه دې شي، څه پروا لري؟ بیا یې غاړه راکړه."

راته یې وویل، "خو د غم زویه، پاتې شه، شپه وکړه او سهار وختي لاړ شه."

ما ورته وویل، "نه نازنین، واده ته یوازې دوه ورځې پاتې دي. هلته د واده تیاریاني کوو، نه شم پاتې کېدلی."

نازنین ښه کلک نیولی وم او ښه ډېر ډېر یې ښکل کړم. ما ورته وویل، "نازنین، زړه دې اوس سم شو؟"

نازنین په خندا کې راته وویل، "نه، دا مټ دې دې خوا کړه!" او بیا یې په مټ داسي کلک غاښ ولګوه چې د هغې غاښونه مې په مټ کې دننه شول. ما د شرم او ویرې له کبله چیغه نه شوه کولی، ځکه چې څوک پوهه نه شي، خو د درد له لاسه مې له سترګو اوښکې راغلې.

بیا یې راته وویل، " د غم زویه، دا یاد ساته، زه به دې یادېږم."

موږ دواړه ووتلو. زرغونه او نازنین تر دروازې پورې راسره راغلل. ما زرغوني ته وویل، "ته لږ نږدې شه." نازنین په بېړه وویل، "څه، څه، ناوخته کېږي."

ما زرغونه له سره ښکل کړه او ورته مې وویل، "شکر چې خوب و. د نازنین په اړه خو زه خفه نه وم، هغه خو مړه وه، خو ستا په اړه ډېر خفه وم."

نازنین له شا خوانه کش کړم ځا څه خیر دیته خفه وې زه به دې خوښه شم دا دوه ورځې ښې په خوشالۍ سره تیرې کړه نوره خوشالي دې ختمیږي دومره به دې وکړوم چې دا میراث خوره دې له یاده اوباسم

ما وویل نازنین ته مې یوځل بیا پرېږده چې زرغونه د سر نه ښکل کم

نازنین د لاس نه کش کړم هله څه چې بیا دربانډې شپه راځي

مخه خه مو وکړه او ترینه روان شوم

زرغوني نازنین ته وویل د عمه لوري کوشش وکه چې د همیشه لپاره فراز او د هغې کورنۍ خوشاله وساتي د فراز کورنۍ ډیره مینه ناکه او ښه کورنۍ ده فراز خو دې هسې هم خاوند دی ته به کوشش وکړې چې د کورنۍ او خپلوانو زړونه یې خپل کړې نو ته به بیا خوش قسمته اوسې.

داسي نه وي چې یواځې فراز خپل کړې او نور شاته کړې دې کار کې ته خوشالي نه شې ترلاسه کولی.

ژوند او سکون د ټولې کورنۍ په موجودیت کې وي

که خبره شوم چې هغوی دې خفه کړي نو د عمه لورې زما خبره په خلاصو غوږونو واوره چې راځم او د بنې په سر در باندې کینم

زما خبره دروغ ونه ګڼې

نازنین وخاندل او وې ویل هو نو ته خو په ترپ ناسته یې زما میراث ته او ته بې غمه شه دا موقع به درته در نکړم او دا ارمان به دې په زړه کې پاتې کم

زرغوني وویل زه هم همدا غواړم خو خبره اوسه دواړه لاړل کوټې ته

فراز کلي ته ناوخته ورسیدو په ټوله لاره کې یې کلیوالو ورته زنګونه وهل چې هلکه شپې ته مو درله د نکریزو پروګرام جوړ کړی چې وختي راشې.

فراز چې ورسیدو ورونو یې حجره جوړه کړې وه څراغونه یې په کې روښانه کړي وو د چایو انتظام یې کړی وو

لږه شیبه وروسته د کلي هلکان سره د نکریزو منګي او رباب سره راغلل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروګرام جوړ شو هلکانو ګډاګانې او سندرې شروع کړې

کليوال ځوانان خو داسي پروګرامونو ته بهانه ګوري چې ټول سره يو ځای شي

فراز به کله کله د خپل ليدلي خوب فکر کې لاړو تکان به يې وخوړو

دې وخت کې نازنين زنګ ووهو فراز موبايل اوکی کړو

نازنين چې د خلکو شور چکي سندرې او د ساز اواز واوريدو فراز ته يې وويل نې نې ماته به سندره وايې موبايل دې مخامخ جيب کې واچوه مه يې بندوه

فراز د حجرې نه ووتو او نازنين ته يې وويل د غم لورې شرم دې دا خلک به څه وايي

بس خلک چې هرڅه وايي زه يې کيسه کې نه يم ماته به سندره وايي

فراز وويل ته يې څه کيسه کې يې شرم ته ما جوړوې خو زما خبره هم ياد لره چې بيا زه هم درباندې يو کار کوم

نازنين وويل بس ماته قبول دې ستا هر شرط خو ماته سندره ووايه

فراز وويل سمه ده خبرې به نه کوې

حجرې ته لاړم مجلس شروع وو هلکانو کش کړم چې فرازه يو دوه سندرې ووايه ما هم بهانه غوښتله خو د شرم لپاره به مې ويل هلکانو ښه خبره نه ده بده ده چې زه سندرې ووايم خو کش يې کړم

زه هم کيناستم او سندره مې شروع کړه

ستا مينې ديوانه کړم مجنون يې مستانه کړم

ستا مينې ديوانه

ليلا د رنګه توره مجنونه ورته ګوره

ليلو خمارو سترګو زه ورک په بيابانه کړم ستا مينې ديوانه

مجنون ويلې ليلې نور مه کوه ګيلې

زما سره پخلا شه چې جوړه يارانه کړم ستا مينې ديوانه

ليلا ويل مجنونه لګ راشه جيګر خونه

يو ساعت راسره کينه چې ځان مې مستانه کړم

ستا مينې ديوانه

چې محبوبه دې زنګوينه

وا د غاړې لونګينه نن دې دوران دی

دا دوه سندرې مې وويل نور ترينه شاته شوم موبايل مې له جيبه غلي وويسته او په ارامه له حجرې ووتم

نازنين او زرغونې وويل مننه کوم ډير خوند يې وکړو

ما ورته وويل نازنين زما شرط ته هم امده اوسه او ياد يې لره

ويل يې سمه ده خو خير دی اوس نه يې ووايه چې ځان اماده کم

ما ويل اوس يې نه وايم پيا يې چې وخت راغی درته يې وايم

زرغونې غږ کړه فرازه که ستا شرط يې ونه منلو نو بيا ماته ووايه چې په زور يې ورباندې ومنم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل سمه ده زه ځم حجرې ته تاسې ویدې شئ

لاړم حجرې ته هلکانو نکریزې واخیستې او راته یې ووهل

هلکانو خپلو ځانونو ته هم ووهل پروګرام ختم شو څه هلکان لاړل او څه حجره کې ویده شول

ما ترینه اجازه واخیسته فیاض مې ورسره پریښودو او زه کور ته دننه شوم ویده شوم

سهار وختي پاڅیدم د لمانځه نه وروسته مو د واده لپاره پروګرام برابر کړو چې باید نن دا کارونه ټول ختم کړو

ځکه چې سبا سهار د ناوې پسې تګ دې واپس ایله ماښام ته ورسیږو نو د ماښام نه واده شروع کیږي او بله ورځ غرمه ختمیږي

ټوله ورځ مو په منډو تیره کړه ماښام ته بیا د نکریزو پروګرام شو د تره زامنو او لورګانو پروګرام نیولی وو بیا تر نیمې شپې کیناستو

سهار شو موټرې مو وغوښتلي د تګ لپاره څلور موټرې شوې د کلي څه ځوانان او مشران مو هم واخیستل خپلوان هم شول

دلته مو د ماښام پروګرام لپاره فیاض سره د تره زوی مې ماما دوه زامن یو څو کلیوال پاتې شول

مور مې راسره شوه څانګه او وریندار مې پاتې شول چې میلمان وو کور کې او بل مازیګر څه خپلوان او کلیوالې ښځې او انجونې هم راتلل نو دوی مو د کور لپاره پریښودې

ورور مې میرویس کاکا ته زنګ ووهو چې موږ حرکت وکړو دومره نفر یو

روان شولو تر غرمې مو ځان ورسوه ډوډۍ مو وخوړه

میرویس کاکا ته مو وویل چې موږ ته رخصت راکړه چې موږ لاړ شو

زه او نازنین یې کور کې جوړه کینولو ترڅو د نازنین خپلوان ما وګوري

د تره زوی مې موټر کور ته دننه کړو نازنین زرغونه او مور مې شاته سیټ کې کیناستل

دا چې نوره کیسه په خوب کې تیره شوې نه غواړم چې بیا یې تکرار کم نو حرکت مو وکړو

مور مې نازنین ته قران کریم غیږه کې ورکړو چې لورې دا واخله

ورور مې په تره زوی ډیر تینګار وکړو چې په لاره کې ډیر په ارامه زه همداسې وشول قضا مازیګر کورته ورسیدو

کلي ته په رسیدو ځوانانو وسلې ویستلې او په ډزو شول

د کلي ماشومانو مو مخې ته په منده شول یو چیغه او د خوشالۍ شور جوړ شو

کلیوالو ښځو هم کورونو نه حرکت وکړو زمونږ نه مخکې زمونږ کور ته ورسیدې ترڅو ناوې وګوري

موټر چې د کور په دروازه ننوتو د ماشومانو او د ښځو غوبل جوړ وو دننه شولو د شیرینیو او چاکلیټونو باران جوړ شو لپې لپې راوریدل

د موټر نه ښکته شوم نازنین ته مې دروازه خوشې کړه نه ښکته کیده غوښتل یې ما وزوروي ما خپل دستمال څانګې ته ورکړو ته دا ونیسه چې په غیږه کې یې ښکته کړم

نازنین پوهه شوه رو یې راته وویل صبر وکړه د غم زو اوس مې شرموې لاس یې را اوږد کړو د موټر نه راووته او بیا د میوو باران شو ما لاس د نازنین مخ ته نیولی وو چې ونه لګیږي

لاړو د ناستې ځای یې جوړ کړی وو هلته کیناستو امپیټري چالانه شوه او ګډاګانې شروع شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه او ځانګه راغلل زه یې هم کش کړم او نازنین یې هم پاڅوله

دواړه په ګډا شولو ټولو ښځو او انجونو خندل

ګډا مو ختمه کړه د کیک او شربت مراسم ختم شول ما نازنین ته وویل زه به لاړ شم بیرون چې د واده پروګرام روان دی

نازنین غلي شانتي زما غوږ کې وویل ګوره چې ډیر وخت تیر نه کړیما ویل سمه ده

بهر ووتلم هرڅه سم روان وو د شپې ډوډۍ مو ورکړه د سیل پروګرام هم شوی وو

ما پسې مې ورور راغی ته راشه کور ته چې ملا صیب مو راوړی نکاح دې وتړي

لاړم د نکاح مراسم هم خلاص شول بیرون سیل شروع شو ما غوښتل یو ځل نازنین وګورم

کله چې د کوټې مخې ته ورسیدم نو کوټه له انجونو ډکه وه زرغونه ووتله او راته یې وویل شا صیب اوس لپاره تاسو نشئ کولی چې خپلې کور ودانې سره وګورئ تاسو به د هغې لیدلو لپاره کم څه کم درې ځلور ساته انتظار کوئ

ما څټ وګروه زرغونې خیر دی دروازې نه یې یوځل ګورم

زرغونې راته اجازه رانکړه او بهر ووتلم

سیل ښه په ګرمه کې وو ګډاګانې سندرې خوشالي لاړم د ملګرو سره کیناستم

نه پوهیږم چې هیڅ خوند یې نه راکوه زړه مې درزیده او یوه ویره راسره وه ملګرو به خندل خبرې به یې راسره کولې خو زما فکر کې نازنین وه

یو وخت ملګرو نکریزې تیارې کړې د هنرمندانو مخې ته یې چوکی او میز کیښود زه یې کینولم د نکریزو سندره چالانه شوه ملګرو راته نکریزې ووهلې هلته کور کې هم د تخت شانی مراسم جوړ شول لاړم کور ته نازنین په چوکی ناسته وه زه یې هم خوا کې کیناستم نازنین په خپلو نرمو لاسونو زما لاس ونیوه د شرم نه یې نه کتل ساه یې اخیستله او په لاس کې راته نکریزې ووهلې ټولو چغې او چکې کړې خو نازنین ډیره ورخطا ښکاریده لکه زما یې زړه بې واره درزیده

ما ورته غوږ کې وویل د غم لورې ولې داسې ورخطا یې

هغې وویل لاړ شه هیڅ نشته

ما ویل څه خبره خو شته زما هم زړه درزیږي ویل یې لرې شه کنه چغه وهم

زرغونې مونږ ته خندل راغله ویل یې فرازه دا څه پخ پخک کوئ څه خبره ده

ما ویل هیڅ هسې دینه مې پوښتنه کوله چې مور او پلار ته دې ویلي چې زه دلته یم دې سره نازنین مسکی شوه او زرغونې ښه وخاندل

د نکریزو پروګرام ختم شو بهر ووتم سیل هماغسې په درز کې شروع وو

شپه نیمې ته رسیدلې وه کور کې ارامي شوه خو دیره کې لا شور جوړ وو نیت مې وکړو چې نور لاړ شم کور ته

لاړم کور ته مور دې مې ناست وو د کلي ښځې تللې وې یواځې خپلوان پاتې وو

یوه شیبه ورسره کیناستم موبایل مې راوویست زرغونې ته مې میسج وکړ

که تاسو نور مهرباني وکړئ زما د خوب وخت پوره شوی غواړم ارام وکړم که تاسو له کوټې نور راووځئ

لږه شیبه وروسته د کوټې نه د خندا اواز راغی زرغونې دومره په زوره وخاندل چې ټول انګړ یې په سر واخیست

میسج یې وکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرانه فراز جانه د قانون له مخې نن شپه دا کوټه زمونږ ده تاسو کولی شئ د مور په کوټه کې ارام وکړئ سر له سبا ستا حق جوړیږي

میسج یې وکړ او بیا یې خندا پورته شوه

ما ورته ولیکل سمه ده تاسو ته ښه شپه غواړم زه لاړم د فرهاد دوی حجره کې ارام کوم

پاڅیدم انګړ کې مې ټوخی وکړ او د دروازې په طرف مې د تګ تمثیل وکه

دې وخت کې مې کتل څانګه له کوټې ووته

فرازه وروره څه خو دې پکار نه وو

ما ویل نه هیڅ مې پکار نه دې

زرغونې اواز وکړ راځه ارام دې وکړه مونږ ووتلو

ما ویل نه مننه زه ځم د ملګرو خواته تاسو ته ښه شپه

همداسې ووتلم زرغونې ډیرې چغې کړي زما فکر یې خراب کړو

یوه شیبه حجره کې کیناستم کتل مې نازنین میسج وکه

د غم زویه زه دې دلته د مور سر لپاره راوستې یم ژر راشه کنه خپله درپسې درځم

ما ورته میسج وکړه ته پوهه شه زرغونه او څانګه پوهه شه زه نه درځم

وې لیکل شرم دی د غم زویه ژر راشه

ما وویل ورته چې بس فکر مې خراب شو نور موبایل بندوم قرارې ویده شئ

موبایل مې بند کړ

ګورم چې راپسې یې د ماما وړه لور ولیږله راغله ویل یې کور کې درته اواز کوي

زه هم روان شوم دننه شوم کور ته ټوخی مې وکړ انجونې له کوټې ووتې څانګه د دروازې مخکې ولاړه وه ویل یې اول به روپۍ راکوې بیابه دننه ځې.

ما ویل دا رواج خو والله که په یوګاندا کې هم اوسي دا کوم رواج دی

ویل یې بس دا زما رواج دی

زما جیب کې د شلو روپو کاپۍ ټولې مې ورته ورکړې رانه په خوشالۍ سره روانه شوه

ما په ځان کلمه وویله دروازه مې ټک ټک کړه او په قراره ننوتم

نازنین لکه د څوارلسمی سپوږمۍ ناسته وه په لیدو مې زړه په ټوپونو شو

منډه مې کړه او کلکه مې په غیږه کې ونیوله په ټوله کوټه کې مې وګرزوله بیرته مې تخت کې کینوله او ښه ډیره مې ښکل کړه

نازنین وویل بس که نور د غم زویه څه چیرته خو درنه ځم نه چې ځان نه دې لیونی جوړ کړیشی نور به ترمرګه درسره یم مه ورخطا کیږه

ما ویل نازنین زړه مې غواړي چې دې وخورم ته لا وایې صبر وکړه سر مې پخپل غیږه کې کیښود او ورته مې کتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین په خندا شوه او وې ویل خدایه زما دې توبه وي څه نادیده سره مې سر شو کله یې جلی نه ده لیدلې همداسې راته ګوري

ما ویل نازنین خبره د ښایست ده نن که حورې هم تا وګوري نو ستا له حسن نه به وشرمیږي نن ته ډیره ښایسته ښکارې

نازنین کیناسته څانته یې نږدې کړم او ښکل یې کړم فرازه زما خاونده زما دنیا زما وجوده زه د الله نه ډېره شکرګزاره یم چې اول یې ته زما ژوند ته راوړلې او بیا یې راته د ټول عمر لپاره راکړې.

او بیا یې وویل فرازه راځه چې دواړه د شکراني لمونځ وکړو چې مونږ دواړه الله یو بل ته ورسولو

ما ویل سمه ده راځه زه په لمانځه ودریدم دا هم راغله زما سره جوخته ښې لاسته ودریده لمونځ مو وکړو او بیا مو دعا وکړه د الله نه مو د خوشاله ژوند او نیک عمله اولاد غوښتنه وکړه

نازنین زما په زنګون سر کیښود فرازه ته پوهیږې چې ما ددې وخت څومره ارمان کړی وو ما ویل کله به وي چې زه مې د فراز په غیږه کې سر کیږدم نن مې الله دا ارمان پوره کړو

ما وویل نازنین زه ډیر خوش قسمته یم چې الله راته ته راکړې نو اوس نور هیڅ غم نه لرم او نه کوم ارمان

بیا مو د فامیل خبرې شروع کړې

نازنین وویل بس که فرازه زه په هرڅه پوهیږم ترڅو چې ژوندی یم دا موقع به تاته در نه شي چې څوک زما له خوا تاته شکایت وکړي زه به ستا د کورنی داسې قدر او عزت کوم لکه د خپل مور پلار خویندو او ورونو

ما نازنین له غاړې تاوه کړه او ښکل مې کړه اوس نو نمبر د نازنین د ښکلولو راغی وې نیولم ما ویل نازنین لږ صبر دا ګروپ به ګل کړم بیابه کیسې کوو

ګروپ مې ګل که نازنین ښه ښکل کړم بیا یې سر زما د سر لاندې کیښود او څانته یې نږدې کړم

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

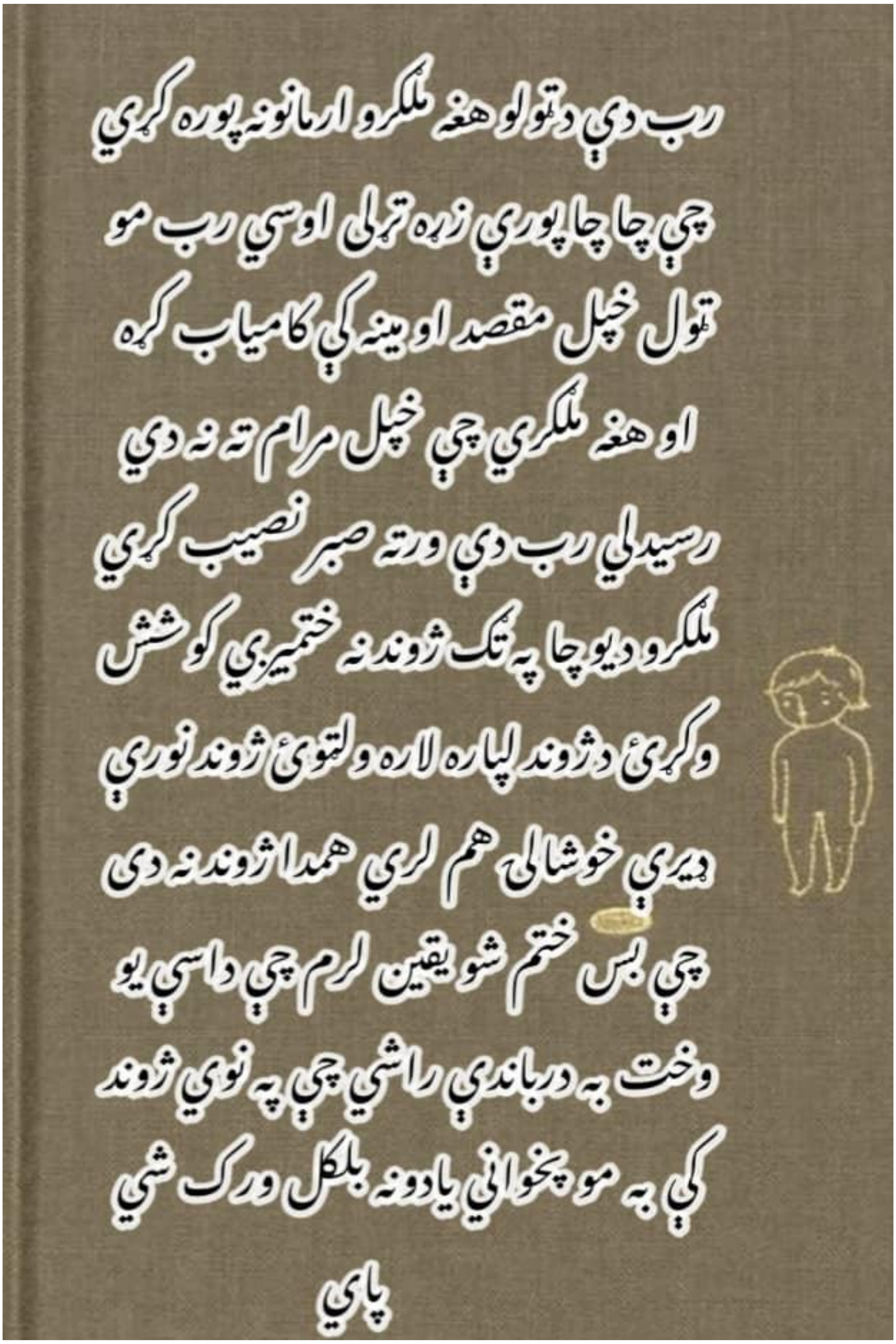

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library